

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

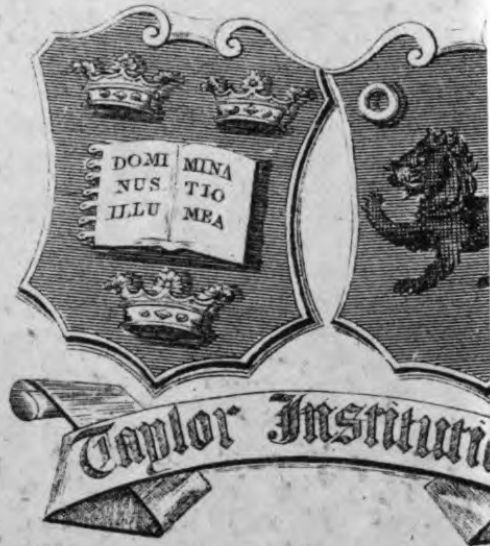

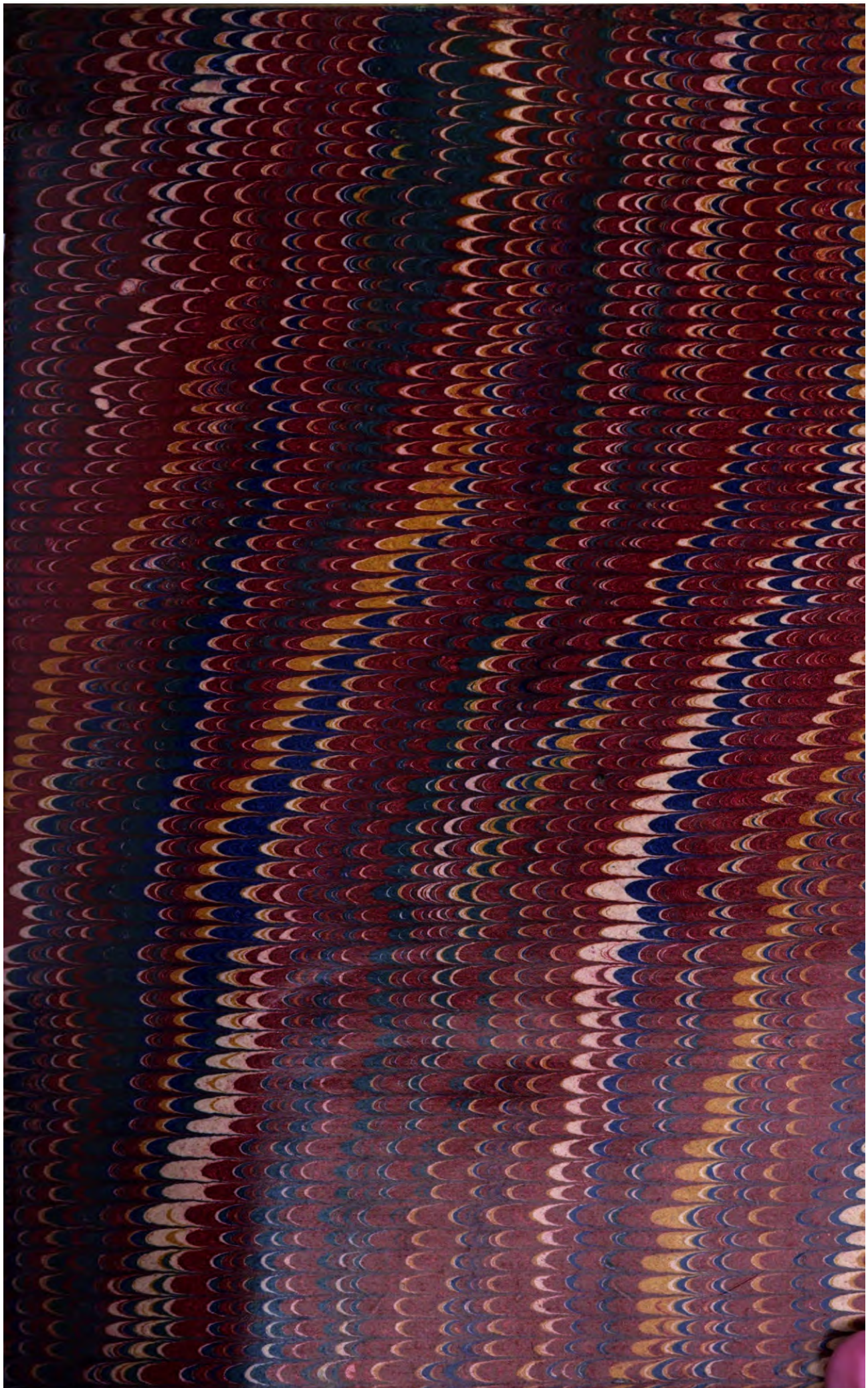
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

11. 3. 50

109. c

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Tredie Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

C. H. Reitzels So og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

727 c 11

Flittedagen,

Lystspil i fem Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 29de April 1828.

Personerne.

Olmerdug, Krigsraad.

Fru Olmerdug, hans Kone.

Julie, deres Datter.

Daniel, Tjener hos Olmerdug's.

Brandt, Muurmester.

Wilhelm, hans Son, Fuldmægtig.

Christian, en gammel Tjener hos Brandt's.

Tang, Proprietair.

Charles, hans Son.

Mathias Knap, Commissionair.

Madam Knap, hans Kone.

Mester Arendt, Skoflifter.

En Dreng.

Handlingen, der foregaaer i Kjøbenhavn en Flyttedag, begynder om Morgenen og varer ved til noget ud paa Aftenen.

Første Act.

En Gade, der løber lige op til Philosophgangen, hvilken sidste sees i Baggrunden. Paa hver Side af Gaden en Floi af et nogenlunde anseeligt Huus, og umiddelbart ved det paa høire Side af Theatret (fra Tilskuerne at regne) Mathias Knaps mindre og noget forfaldne Bolig, med Skildt for et Commissions-Comptoir. Af og til, især i de første Scener, bæres Dragter med Flyttegods frem og tilbage over Gaden. Denne sidste bærer desuden Spor af en Flyttedags Norden ved adspredte Halmbunker o. s. v.

Første Scene.

Daniel
(raaber ind ad Huset tilhoire, udenfor hvilket et Par Bærebøse staae).
Lager Jer iagt, Godtsfolk! I støde Kalken af Muren. Løfter Kassen over Gelænderet. — Saa sagte, saa sagte! — Ei, I privilegerede Dagthve! har I ingen Dine i Hovedet? Længer ned! — Naa! (Fire Landsoldater bære Flyttegods ud og lægge det paa Børen.) Puh! det er et miserabelt Liv. Jeg vil ti Gange heller kjøre med 4 springste Heste end trækkes med 4 sjællandske Landsoldater. (Træder hen til Børen.) Er nu Alt i Orden?

Lad mig nu see, I bære Tøiet varligt ind ad Døren derovre. (Karlene gaar med Børene ind i Huset tilvenstre.) — Kommer en Fremmed her til Byen om Flyttedagen, kan han ikke troe Andet end at Fjenderne ere forhaanden, og at Borgerne vil retirere dem og deres Gods i Sikkerhed. Gaderne ere fulde af gamle og nye Meubler, Feiestarn, Sengehalm — sy, man kan knap vove at sætte Foden ned i denne Svinesti; jeg troer tilforladelig, der er Levende i Halmen. — Denne almindelige Lust til at flytte, er bestemt en Sygdom, der stikker i Blodet, og der indfinder sig hver Opstigelseslid. Min Herre, Krigsraaden, er især stærkt angreben; om det saa kostede ham hans Liv kunde han ei boe længer end et halvt Aar, eller i det høieste et heelt Aar paa eet Sted. Nu har jeg tjent ham i 3 Aar, og i den Tid have vi flyttet 5 Gange. Men skal jeg sige min oprigtige Mening efter min ensfoldige Forstand saa kan denne urimelige Flyttesyge aldrig føre noget Godt med sig. At blive hjemlig paa et Sted, derpaa er der nu slet ikke at tænke; thi knap har man begyndt at finde sig vel, før man flækker videre. — Hahaha! der kommer Skoflikkeren heromme, pustende som en Kameel under Potter, Pander, Stolesæder, Stikbækkener, og jeg veed ikke alt hvad. Jeg tør sværge paa, han skal flytte. — En god Morgen, Vester Arent! Hvorhen saa belæstet?

Anden Scene.

Daniel. Mester Arendt (bærende paa adskilligt Flyttegods).
Siden en Dreng.

Arendt.

God Morgen, god Morgen, Daniel! — Hvor jeg skal hen? Ja, du maa nok spørge. Jeg stakkels Mand ligger i Flytning til op over Dreene.

Daniel.

Men, for Bofferen! hvorfor blev du ikke boende?

Arendt.

Hvor kunde jeg, sødeste Ven! Har ikke min Vært, den Kjæltring, lagt paa Veien? Og hvor skal det komme fra? med tomme Hænder, Huset fuldt af Rol-linger, og intet Arbeid — og aparte stod jeg i Re-stance for Veien fra forrige Galvaar.

Daniel.

Saa gjorde du rigtignok klogest i at flytte.

Arendt.

Jeg blev sgu nok nødt til det, da min Vært har kastet mig ud af Værelserne. Nei, det er grumme ubehagelige Lider, vi leve i; man er nær ved at fulde ihjel. Alle Næringsveie ere fordærvede — for mange Hænder overalt — Fuskere og Bønhaser.

Daniel.

Du skulde prøve din Lykke i Lotteriet.

Arendt.

Min Ulykke har jeg prøvet deri. I forrige Uge fatte jeg et Par næsten nye Manchesters = Buxer paa et bestemt Udtræk; men see, om jeg fik Noget!

Daniel.

Det var ogsaa en underlig Indsats. Jeg sætter, du havde vundet det bestemte Udtræk, saa havde du faaet 70 Par Manchesters = Buxer.

Arendt.

Na Snak, min Kone havde jo først solgt Buxerne, og sat Pengene paa Udtrækket. Men, hvad jeg vilde sagt, Daniel, gi'er du til en halv Bægel, hvad?

Daniel.

Jeg skulde næsten troe, at du alt har seet temmelig dybt i Flasken.

Arendt.

Hør, Daniel, jeg vil ønske, at hver Draabe Spiritus, jeg drikker, maa blive til Bly i min Mund, om jeg ikke er saa nykiern, som et nyfødt Barn.

Daniel.

Saa? Lør jeg spørge, om du pleier at gaae ud foruden en Morgenbram?

Arendt.

Nei, Daniel, deri har du Ret; men, naar jeg arbejder suurt fra Morgen til Aften, saa kan jeg nok være det bekjendt.

Daniel.

Ja — og, da du med dit Flyttegods kom forbi vor gamle Bekjendt i Studiiſtræde, Brændeviinsbrænderen, kaldte han ſaa ikke paa dig?

Arendt.

Jo, han gjorde, Daniel; for han har altid været min inderlig gode Ven.

Daniel.

Og ſaa ſkænkede han et Glas for dig til Lykke i de nye Bærelſer — ikke ſandt?

Arendt.

Ja, det er ſandt, det gjorde han.

Daniel.

Sahaha! Jeg tænkte det nok.

Arendt.

Ja, men hør Daniel! vær nu ikke ubillig. Naar Manden kommer til mig og ſiger af et godt Hjerte: Kom, Krigſkammerad — for vi ſtaaer ſammen ved det borgerlige Artillerie — kom og lad os drikke dine nye Bærelſers Skaal, ſaa havde det jo været ſammelig, om jeg havde ſagt Nei dertil. Nei, vel er jeg en ſimpel Skomager, og, det Gud veed, nedtrykt af mange Næringsforger; men jeg troer nok, jeg veed, hvad der hører til en god Levemaade og Kammeradſkab.

(En Dreng kommer løbende ind.)

Drengen.

Mester! af, Mester! Mutter ligger i Rendehestenen.

Arendt.

Ei hvad, din Røter! saa hjælp hende op og lad hende tørre sig af. — Naa, Daniel, gi'er du til en Bøgel, eller skal vi raffle — effen eller ueffen?

Drengen

(trækker ham i Skjolen).

Mester maa, vær en evig, gaae med. Bognen er væltet med Mutter paa.

Arendt

(ruster ham).

Din Ravneunge! har jeg ikke sagt, du skal hjælpe hende op.

Drengen (grædende).

Men alt Flyttegodsset er drattet ned og ligger i Rendehestenen —

Arendt.

Hvad, Flyttegodsset? — saa maa jeg sgu hjem. Farvel!

(Gaaer med Drengen.)

Daniel (alene).

Der gives virkelig Folk her i Byen, der leve af at drikke sig fulde, eller der slet ingen anden Bestilling i Staten have end at være drukne fra Morgen til Aften, mens det er ubegribeligt, hvoraf de egent-

lig leve. Mester Arendt hører til denne Klasse Mennesker. Hans Haandværk kaster Intet af sig; Konen duer ikke; Kollinger er der nok af; han selv er altid fuld, undtagen tidligt om Morgenens, og dog slaaer han sig igjennem. Pokkeren maa vide, hvorledes det gaaer til.

Tredie Scene.

Wilhelm Brandt. Daniel (der holder sig tilside). Siden
Madam Knap.

Wilhelm

(kommer farende ind med en Adresse-Avis i Haanden).

„Logis for Haandværksfolk — 8 Landsoldater —“
Jh, for Fanden, hvor staaer det dumme Avertissem-
ment? (Dreier og vender Avisen utaalmodig.) Her — nei —
her — naa, endeligt! No. 363 (seer efter paa Huus-
nummerne). Det er jo der, det anvisees. (Ringer paa
Commissionair Knaps Gadedør.) Men, Guds Død! boer
ogsaa Krigsraad Olmerbug ligeoverfor? Jo, det er
fuldkomment rigtigt; der boer min søde Julie, og fra
idag af skal jeg fra Morgen til Aften sidde i Vin-
duet og see over til hende.

(Ringer paany. Mad. Knap træder ind.)

Mad. Knap.

Hvad Godt, min rare Herre?

Wilhelm.

De har jo nogle Værelser tilleie for Logerende —

Mad. Knap.

Jo, jeg har, min charmente Herre!

Wilhelm.

Jeg vil fort og godt leie dem, og det strax.
Her har De for en Maaned forud. — Betalingen er?

Mad. Knap.

Betalingen er 12 Rdlr. maanedligen, min aller-
sødeste Herre! Men vil De ikke først bese Veiligheden?

Wilhelm.

Meget gjerne. (Affbes.) Maaskee jeg kan faae
et Glimt at see af min Julie. (Soit.) Det er jo her-
ovre? (Peger til den venstre Side af Gaden.)

Mad. Knap

(med forandret Stemme).

Maa der? Savist, det er jo min Gjenboes Væ-
relser, som vi have i Commission at anvise. Det er
slem; nu har jeg just ikke Tid at gaae over med.
Værelserne ere ganske gode; det rhyer kun lidt, men
der er en deilig Udsigt, som da ogsaa her, ifald De
vil bese min Veilighed.

Wilhelm.

Nei, Gu' vil jeg ikke. Jeg vil leie Værelserne
derovre og ingen andre.

Mad. Knap.

Som sagt, jeg har just nu ingen Tid. (Vil gaae.)

Wilhelm.

De maa min Salighed ikke gaae. Jeg vil jo leie; her er Penge.

Mad. Knap.

De har ogsaa en forstræffelig Hast.

Wilhelm.

Men lad Dem nu sige, bedste Madam!

Mad. Knap.

Na, javist — nu kan De jo komme igjen en anden Gang. De Bærelser løbe sgu ikke bort. Adieu!

(Gaaer og smækker Døren i efter sig.)

Wilhelm

(hamrer paa Døren).

Luf op, Madam — luf bare op! Jeg vil leie uden at see Bærelserne — Fordømte Kappenstralle!

Daniel

(træder frem).

Om Forladelse, min Herre!

Wilhelm

(ibet han vil gaae uden at see hen paa ham).

Alt forladt!

Daniel.

Undskyld min Driftighed; jeg synes at skulle have den Ære at kjende Herren.

Wilhelm.

Th, er det dig, Daniel? min gamle Tjener og Opbarter! Hvad bringer dig herhid?

Daniel.

Jeg staaer her paa Post for at hjælpe min nuværende Herre, Krigsraad Olmerdug, med Flytningen.

Bilhelm.

Hvad? Olmerdug? Krigsraaden, som boer her i dette Huus? (Veger paa Huset tilhøire.)

Daniel.

Som har boet i dette Huus, men fra idag af er at træffe i Huset ligeoverfor.

Bilhelm.

Krigsraad Olmerdug, som har — som er — som har en ret net Datter, naar jeg husker rigtigt, en ganske kjon Pige, troer jeg.

Daniel (affides).

Aha! (Hoit.) En kjon Datter? Mener De Frøken Julie?

Bilhelm.

Javist, Julie — jeg havde glemt Navnet.

Daniel.

Aa! hun er da mere hæslig end smuk.

Bilhelm.

Saa? Synes du det?

Daniel.

Hendes Gang er noget klodset.

Bilhelm.

Det er Løgn, skammelig Bagtalelse. Hendes

Gang er gratis, lettere end Gazellens, flygtigere end Hindens.

Daniel.

Dg saa har hun et flaut Træk ved Munden.

Wilhelm.

O, du Afstum! Et flaut Træk! — Jeg burde slaae Arme og Been itu paa dig. Saa friskt er intet Kirsebær, som hendes modne, yndige Læber. Saa sneehvid ingen Perlerad som hendes Tænder. Og hendes Smil, hendes fortryllende Smil! O, der ligger en Himmel i hendes Smil alene. — Julie et flaut Træk ved Munden! Din levende Træblof! hvor tør du nævne Julie og Flauehed i eet Mandedrag!

Daniel.

Naa, bedste Herre! Har Gud Amor aldrig faaet Bugt med Dem før, saa troer jeg, han nu har et ganske godt Tag i Dem.

Wilhelm.

Hvad — hvad vil du sige dermed? Jeg kan forsikre dig, jeg er slet ikke forelsket i din Frøken.

Daniel.

Bedste, unge Herre, hvorfor vil De dølgge for mig, hvad De alt har røbet? — Behag blot at betænke, til hvor megen Gavn jeg kan være Dem netop i dette Tilfælde.

Wilhelm.

Du har Ret, min tro Daniel! Du kan være mig til megen Gavn. Velan, saa vil jeg da tilstaae dig, at jeg i Sommer, kort efter min Udenlandsreise, gjorde din Frøken's Bekjendtskab i Fyen, hvor jeg i lang Tid havde Forretninger. Hendes Skjønhed, hendes Aands-gaver, hendes fortræffelige Hjerte fængslede mig, og mine ringe personlige Egenskaber fandt igjen Naade for hendes Dine. Imidlertid reiste hun for 6 Uger siden her til Kjøbenhavn. Mine Forretninger holdt mig i Fyen lige til nu. Igaar ankom jeg, og idag er det min faste Beslutning formeligt at anholde om hendes Haand hos hendes Forældre.

Daniel.

Hm, hm! Naar De blot ikke kommer for sildigt.

Wilhelm.

Hvorledes? Skulde Julie være mig utro?

Daniel.

Hvad Frøkenen har besluttet, veed jeg Skam ikke; men hendes Fa'er har sat sig fast i Hovedet, at hun skal ægte den unge haabefulde Charles, Søn af en Proprietair Tang herude i Sjælland.

Wilhelm.

Hvem? Charles Tang? Den Hansqvast, den Modedukke, der paa en Brif er staaren ud af den sidste Modejournal?

Daniel.

Retop ham; jeg mærker, De kjender ham.

Wilhelm.

Savist kjender jeg ham. Nu, er min Medbeiler ikke farligere, haaber jeg nok, jeg skal løfte ham af Sabelen.

Daniel.

Saja! saa let er det heller ikke. Jeg skal have den Ære at sige Dem, Krigsraaden sætter, som alle Kjøbenhavnere, overdreven Priis paa at boe efter sit eget Hoved. Charles har været flog nok til at benytte sig deraf, og ladet Huset derovre, som han i Foraaret kjøbte for sin Fa'er, indrette aldeles efter min Herres Angivelse, og nu er Krigsraaden saa henrykt derovre, at han uden videre har givet sit Samtykke til Charles's Forlovelse med Frøken Julie. Den gamle Proprietair, som ingen af os endnu har seet, kommer hertil idag, og taften skal Taavdet holdes i de nye Bærelser.

Wilhelm.

Det skal aldrig i Evighed skee! — Taften? — Vi! — der skal sættes en Vind for! — Men hvad siger Julie til denne skønne Plan? og Fru Olmerdug? hun har jo dog som Kone i Huset ogsaa en Stemme.

Daniel.

Sa, det veed Gud, at Fruen har Stemme i

Huset. Hun kan saamænd undertiden overstemme os Allesammen.

Wilhelm.

Hm! Hm! Denne Hindring kommer mig lidt uventet. Stig mig — Julies Fa'er, hvad er det for en Patron? Er det en Mand med Been i Banden? Han er jo Krigsraad?

Daniel.

Krigsraad er han, men derfor har han ikke nødig at have Been i Banden. Hvor han forresten er Krigsraad, veed jeg ikke. I sit eget Huus er han det ikke; thi der raader Fruen baade for Krig og Fred. Iøvrigt er han et godt sælle Skrog, der egentlig kun har to Svagheder. Den ene er, at samle fra alle Kanter Stumper og Stykker til en Naturalie- og Antiquitets-Samling, som jeg for min Part ikke vil give 4 Stilling for.

Wilhelm.

Saa? har han en Naturalie-Samling? Det var godt, jeg fik det at vide. Nu, videre!

Daniel.

Hans anden Svaghed er ligesaa uskyldig, kun at vi Andre ogsaa lide derunder.

Wilhelm.

Nu, hvad er det?

Daniel.

Ja, seer De — De veed jo, at vi ligge i Flytning idag?

Bilhelm.

Jo, du har selv fortalt, at I skal flytte lige overfor. Men hvorfor bleve I ikke boende?

Daniel.

Jeg skal ha'e den Gæde at sige Dem, vi boede her paa Solsiden —

Bilhelm.

Nu, kan din Herre ikke lide det?

Daniel.

Jovist kan han, i Almindelighed; for vi flyttede forrige Gang netop fordi her var saa deiligt Solstien om Foraaret; men iaar er Solen ogsaa reent besat med at skinne. — Og desuden er her saa megen Færdsel i Gaden.

Bilhelm.

Et, din Nar! Færdselen er jo den samme, naar han flytter til den anden Side af Gaden.

Daniel.

Det er endeligt sandt; men Værelserne vare saa store derovre —

Bilhelm.

Nu, det er jo godt for en stor Familie.

Daniel.

Jovist er det godt, og forrige Flyttetid leiede Herren ogsaa disse Værelser blot fordi de vare saa rummelige. Men nu have vi betænkt os; vi ville have det smaat og hyggeligt. Og desuden var der ingen Vindovne der, men blot Kaminer.

Wilhelm.

Hahaha! kan han nu ikke lide Kaminer!

Daniel.

Jovist, forstaae mig ret; min Herre var ganske indtagen af Kaminer, da vi flyttede herind i Foraaret. Nu derimod frygte vi for, at der skal gaae for meget Brænde bort dermed. Vindovne ere ogsaa mere moderne; de gjøre, saa at sige, mere Vind end Kaminer. Og desuden, for at sige alt med saa Ord: saa er min Herre det vanskeligste Menneske at tilfredsstille hvad Værelser angaaer. Han flytter to Gange aarligen, og jeg er vis paa, han flyttede 10 Gange, naar det gik an. Hvad de nye Værelser betræffer, da har jeg alt gjort saadanne Opdagelser, at jeg knap troer, vi blive her 14 Dage. Min Herre er i denne Henseende den livagtige Jerusalems Skomager, der aldrig har No paa sig.

Wilhelm.

Efter hvad du fortæller maa det jo være en let Sag at gjøre ham kjed af de nye Værelser.

Daniel.

Ja, det vil saamænd være let nok.

Bilhelm.

I hvorom Alting er, jeg vil blive min første Plan tro, og endnu idag anholde om Julies Haand hos hendes Fader. Lykken har hidtil været mig gunstig ved mine fleste Foretagender; den vil heller ikke nu forlade mig. Desuden maa jeg for Julies Skyld gaae ligesrem tilværks; hun hader Krogveie.

(Man hører Olmerdug tale indenfor.)

Daniel.

Naa, der kommer Krigsraaden. Nu kan De min Sjæl gaae ligesrem tilværks og frie her midt paa Gaden.

Bilhelm.

Top, det er et Ord! Jeg vil strax bestorme Krigsraaden. Kanstee hans Hjerte alt er smeltet over Flyttedagens mange Fataliteter.

Daniel.

Fataliteter? Jo pyt! Det er just hans Element.

Fjerde Scene.

Krigsraad Olmerdug. De Forrige.

Olmerdug

(bestøvet, hans Toilette er noget i Norden. Under Armene og i Hænderne har han en Pakke Papirer, en Urtepotte, et Fuglebuur, en Kasse af Mahagony o. s. v. — Han taler ind i Huset tilhøire).

Skynder Jer nu, Børnlille! og lader os faae

de sidste Dragter over. Jeg er her strax igjen.
(Kommer frem.) Jeg kan for min Død ikke lide, at man
flytter mig over Halsen. (Gaaer hen igjen til Huset.) Lad
min Kone tage Nøglerne af alle Hjørnestabene —

Wilhelm

(nærmer sig ham med Hatten i Haanden).

Undskyld, min Herre, at jeg er saa paatrængende —

Dimerbug

(uden at vende sig om).

Jeg giver Ingenting ved Dørene, min gode Mand!
— Lad dem ikke glemme Skilderierne i Spisestuen.

Wilhelm.

Jeg udbeder mig et Diebligs Opmærksomhed —

Dimerbug (som før).

Gaae til Fattig-Forstanderen! — Siig dem, at
de skal lade Bapegøien staae til allerlidst.

Wilhelm.

Min Herre, De tager Feil — det er ikke min
Hensigt

Dimerbug (som før).

For en Ufærd! har jeg ikke sagt Ham — (vender
sig om.) Naa! — Jeg beder om Forladelse! Jeg
vidste ikke Andet, end at De var En af dem, der
hver evige Flyttedag overløbe mig om Huusleiehjælp.
— Tor jeg spørge, hvad der staaer til Deres Tjeneste?

Wilhelm.

Naar jeg blot ikke kommer til Uleilighed —

Dimerbug.

Ja, jeg ligger i Flytning som De seer. Naar De derfor kunde fatte Dem lidt i Korthed —

Wilhelm (affedes).

Frieri og Korthed, det er fordømt haarde Betingelser. (Hoit.) Jeg skal have den Ære at sige Dem, jeg har reist meget, deels som Botaniker, deels som Zoolog, deels som Oldgrandsker, deels som —

Dimerbug.

Ei, ei! er min Herre en Oldgrandsker?

Wilhelm.

Jeg studerer Antiquiteterne con amore. Nu har Nygtet fortalt mig, at De skal besidde en udmærket Samling af Sjeldenheder, udstoppede Fugle, Conchylier, nordiske Antiquiteter. — Men, som sagt, jeg vil heller en anden Gang . . .

Dimerbug.

Nei, Du' skal De ikke, bedste Hr. Ven! Saa meget kommer De heller ikke til Uleilighed. — Na, Daniel, befrie mig for dette Skramleri. — Naa, saa De vil see min Raritet-Samling? Herregud, med største Fornøielse. Ja, De kan troe, der ere kostbare Stykker deriblandt, som De min Tro ikke finder i mange kongelige Cabinetter. Der er nu, for

blot at anføre et Exempel, en meget sjelden amerikansk — amerikansk — Nu, jeg kommer nok paa Navnet en anden Gang. Det er ellers et grumme rart Stykke. — Ja, min Conchyli-Samling er heller ikke fundet paa Gaden. Na, den har kostet mig en god Skilling. Men, hvad jeg vilde sagt, er De en Ven af Banskabninger?

Wilhelm.

Jo, naar de ere i Spiritus.

Dimerbug.

Meget vel. Jeg kan opvarte Dem med en Samling af de sjønneste Banskabninger, man vil ønske sig. Der skal De blandt Andet see et ufuldbaaret Foster i Spiritus, et Pigebarn, der er født med Snørlov paa.

Wilhelm.

Med Snørlov?

Dimerbug.

Med Snørlov, som jeg siger. Er det ikke sandt, Daniel?

Daniel.

Jo, min Tro er det sandt. Moderen var jo Dandsferinde, saa det ikke er saa urimeligt.

Dimerbug.

Ja, ere dog ikke Naturens Veie forunderlige?

Wilhelm.

Unægteligt! — (Affbes.) Jeg mærker nok, jeg maa give min Skilling med i Lauget. (Svit.) Jeg

har altid under Betragtningen af Misfostre fundet Naturen i høi Grad interessant. Den er her paa engang frembringende og forstyrrende. Men i selve denne Tilintetgjørelse af dens eget Værk lægger den den selsomste Blanding af mangfoldig Ideerighed og Overgivenhed. Det synes næsten, som om Naturen, for at tilfredsstille sig selv, søger at bøde paa sit mislykkede Værk ved at lade det komme frem under de baroqueste Former. I Sandhed! mange Misfostre have viist sig for mig som høist humoristiske Producter, frembragte af den kjæfeste Indbildningskraft.

Dimerbug (affbes).

Baroque Misfostre? dem har jeg ikke i min Samling. Humoristiske? dem kjender jeg sgu slet ikke. Men jeg vil ikke lade mig mærke med Noget. (Høit, tagende Hatten af.) Jeg mærker nok, at min Herre er en Kjender, og glæder mig alt i Forveien til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg skal ellers have den Ære at sige Dem, min største Force bestaaer i nordiske Antiquiteter.

Wilhelm.

Det er mig kjært; jeg har ogsaa fornemmeligt lagt mig derefter.

Dimerbug.

Det var jo kjent. De kan saamænd hos mig see en complet Samling Hellebarder, Dfferknive, Steen=

ører o. s. v. og en Mængde Urner fra alle Heden-
skabets Tider. Jeg har en Urne, der bestemt er over
3000 Aar gammel, ja maaskee fra Odins Tid.

Wilhelm.

Kansee den er fra før Syndfloden —

Olmerbug.

Meget muligt; jeg fordrister mig ikke til at af-
gjøre det. — Men, apropos, Daniel, blev den gamle
Urne, jeg taler om, godt indpakket ved Flytningen?

Daniel.

Jo, den kom i god Behold over. Jeg kunde
ikke have pakket min egen Bro'er bedre ind. — Men
Herren har reent forglemt at fortælle om den kunstige
Smørkande, vi har i Samlingen, og som de sige, er
gravet op af en Kjempehøi ved Slagelse. Kan Her-
ren huske, der laae endnu lidt Smør paa Bunden,
som vi smagte. Det led til at have været deiligt
Maimaaned-Smør.

Olmerbug.

Ja, han har Ret, det er et sjældent Stykke. Na,
det leder til vigtige historiske Oplysninger om vore
nordiske Forfædre.

Wilhelm.

Det kan jeg begribe; for, naar man først har
saaet ud, at vore Forfædre spiste Smør, saa —

Dimerbug.

Savist, saa — saa seer man jo strax —

Wilhelm.

Ja, det er meget sandt.

Dimerbug.

— Saa har man gjort et dybt Blik ind i deres
oeconomiske og huuslige Forfatning, deres Cultur osv.

Wilhelm.

Ja, og saa gaaer Resten af sig selv som et
Smørrebrød. (Affides.) Den Conversation begynder at
fjede mig. Jeg maa bringe mit Frieri paa Bane.
(Poit.) De har nævnet mig alle Deres Mariteter, men
glemte den største Sjeldenhed i Deres Huus, om hvil-
ken Nygtet alt længe har talt.

Dimerbug.

Na, De mener nok min ægyptiske Mumie.

Wilhelm.

Nei, jeg maa tilstaae —

Dimerbug.

Min Samling af indianske Fuglereber?

Wilhelm.

Heller ikke. Noget endnu sjeldnere, som Ingen
uden De eier.

Dimerbug.

Som Ingen uden jeg eier? Er det da een af
mine Banfabninger?

Wilhelm.

Jeg beder om Forladelse! Skabningen deraf er netop fuldendt.

Dimerbug.

Hm, hm! Er det kanske Noget, der er udstoppet?

Wilhelm.

Nei, det vil jeg bande paa, det ikke er.

Dimerbug.

Hm, hm! nu har jeg det! Jeg staaer jo ogsaa i Laaget. De mener min levende tamme Sælhund, som kan gjøre Kunstler — bestemt!

Wilhelm.

Nei, De tager Feil, og for ikke længer at lade Dem i Uvisshed, vil jeg tilstaae reent ud, at jeg har havt Deres Frøken Datter for Die ved min Beskrivelse.

Dimerbug.

Naa! — Hvad er nu det for Noget! — Ja saa! Hvor kunde det falde mig ind! Hun er sgu ingen Karitet, at sige saadanne —

Wilhelm.

I Sandhed, hun er en Sjeldenhed, hvis Lige skal søges længe. Man kan finde 10 Mumier, inden man træffer paa en Dame af hendes Skjønhed, Dyd og milde Sæder.

Dimerbug.

Ja, var hun ikke saa sandt mit eget Kjød og Blod, saa foretrak jeg dog en Mumie. Men, med

Forlov at spørge, min unge Herre! hvorfor interesserer De Dem saa stærkt for min Datter?

Wilhelm.

Med saa Ord: jeg elsker Deres Frøken Datter, og haaber at vinde hendes Ojenthjærlighed. Jeg har Formue og er uafhængig. Ved at forene min Fremtid med Deres Datters gjør De mig til det lykkeligste Menneſte i Kjøbenhavn.

Olmerbug (affides).

Nei, seer man! en Snuushane! Nu, ham skal jeg snart feie afveien. (Hvit.) Jeg kan saavist ikke tjene Dem, min Herre! Idag kommer Proprietair Lang ind fra Landet for at helligholde sin Søns Jaord med min Datter. De seer altsaa selv, at De kommer lidt for sildigt. Forresten staaer jeg og mine andre Sjeldenheder aldeles til Deres Tjeneste.

Wilhelm.

Jeg besværges Dem, Hr. Krigsraad! Det gjælder om Deres Datters Vel, om min egen Lyksalighed.

Olmerbug.

Min Datters Vel skal jeg tænke paa; det er min Pligt som Fa'er. Men Deres egen Lyksalighed kan jeg min Sjæl ikke paatage mig. Det er ikke Liden dertil.

Wilhelm.

Saa er det Deres Alvor at ville forene Deres

herlige Datter med Byens største Abekat, med en levende Modejournal?

Dimerbug.

Ingen Fornærmelser mod min tilkommende Svigersøn, om jeg maa bede. Det er sgu et meget flinkt lille Menneſte.

Wilhelm

(med et Slags comiſt Fortviſe).

Veed De, min Herre, at Deres Ord har bragt mig til det Yderſte? Jeg erklærer Dem herved aabenbar Krig. Jeg hviler ikke, før jeg har opnaaet mit Dnſte. Inden Aften ſkal jeg ſeierrig ſom en Philip af Macedonien drage ind i Deres Huus. Julie ſkal blive min!

Dimerbug.

Hvad? Vil De bortføre min Datter?

Wilhelm.

Nei, ſelv ſkal De frivillig lægge hende i mine Arme. Det ſkal være Deres Trøſt, Deres Stolthed at kalde mig Svigersøn. Og Fanden ſkal ta'e mig, om jeg giver Slip paa Deres Datter, naar hun først engang er min. — Adieu, gamle Herre! Nu veed De hvad De har at rette Dem efter. (Her ud.)

Dimerbug.

Det var mig en net Oldgrandſter, den! Hvad fan nu det have været for en Regle? — Hør, Da-

niel! mærkede du ikke Noget her paa den fremmede Herre? (Veger paa Vanden.)

Daniel.

Paa Hovedet? Der havde han en Hat paa.

Olmerbug.

Na Gladder! Jeg mener, om du ikke syntes, han var lidt forstruet.

Daniel.

Na jo, paa en Maade. Han var endeligt som Folk er fleest.

Olmerbug.

Det Børste er, at jeg over denne Personages Skyld næsten reent har glemt, at jeg ligger i Flytning. Bliv du nu her, mens jeg gaaer over. — Hør nu! Naar den Springsyr, der var her nyligt, skulde komme i mit Huus i min Fraværelse —

Daniel.

Saa skal jeg bede ham vente til Herren kommer hjem. Fruen eller Frøkenen kan jo holde ham med Selskab.

Olmerbug.

Du skal Vanden ikke bede ham vente! Du skal, (gjør en Pantomime.) forstaaer du? paa en høflig Maade vise ham Vinterveien. (Gaaer ind i Huset tilvenstre.)

Wilhelm

(kommer frem).

Hst! Daniel! Er han gaaet?

Daniel.

Jo, Herre, Marken er vores; men jeg synes ikke, at Fjenden er slaaet rigtigt paa Flugt.

Wilhelm.

Mit Frieri tog en ulukkelig Ende, hvilket ogsaa var at vente. Vi maae nu tage vor Tilflugt til List, og du maa være mig behjælpelig. — Først og fremmest maa du staae mig Bærelser her i Nærheden, for at jeg kan have Die med Krigsraadens Huus.

Daniel.

Men hvorfor leiede De ikke hos Madammen, De talte med?

Wilhelm.

Jeg vil boe ligeoverfor eller skraasoverfor Julie.

Daniel.

Det er jo netop Tilfældet her. De husker nok ikke, at vi idag ere flyttede til den anden Side af Gaden.

Wilhelm.

Du har Ret; det havde jeg reent glemt. Ja, saa ring paa og forhør dig. — Men hi! sig mig først, hvad er det for Folk?

Daniel.

Na, meget honette Folk, naar man ikke tager det for nøie. Manden er Commissionair, hedder Mathias Knap og er en god Bekjendt af mig. Hvad

Konen angaaer, da er det Værste, man kan sige om hende, at hun laaner paa Pant, og det Bedste, at hun nu og da banker sin Mand. Forresten ere de begge tilfals, naar de betales godt.

Wilhelm.

Jeg kunde jo aldrig træffe det bedre. Kanstee de kunne være os behjælpelige. Gaae kun hen og lei i mit Navn.
(Daniel ringer paa.)

Femte Scene.

De forrige. Mad. Knap.

Daniel.

En god Morgen, Mad. Knap! Vi vil leie Værelser hos Dem.

Mad. Knap.

Det kan jeg lide, lille Daniel; kom indenfor!

Daniel.

Nei Tak, vi har ingen Tid. Denne Herre der —

Mad. Knap.

Er det ham, der vil leie? — Na, det er en Vindhaas!

Daniel

(tager hende tilside).

Staae Dem nu ikke selv i Lyst, Madam. Denne Herre er en god Kunde. Han har Penge som Græs.

Nu vil han leie hos Dem, forstaaer De? Deres egen Leilighed for Døgerende.

Mad. Knap.

Vil han? Ja, det er en anden Sag. (Til Wilhelm.) Mit hele Huus staaer aldeles til Deres Tjeneste, min rare Herre!

Wilhelm.

Meget vel, Madam. Jeg leier altsaa for een Maaned to Værelser tilgaden, og flytter strax ind. Betalingen har De her forud. Det var jo 12 Rdlr.?

Mad. Knap
(tællende efter).

1 og 5 er 6 og 6 er 12. Fuldkomment rigtigt, min rare Herre! Ja, flytte ind kan De saamænd, naar De vil, og med Værelserne vil De nok blive fornøjet. Der har boet baade Grever og Baroner og Kammerjunkerer og Officerer.

Wilhelm

(der under denne og følgende Replik gaaer speculerende op og ned).

Saa?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal have den Ære at sige Dem, min første salig Mand havde meget udbredt Bekjendtskab blandt de Militaire og de Fornemme. Han var Vagtskriver, ak! en Karl, som en Regimentstambour — Men jeg opholder Dem nok, min rare Herre!

Wilhelm (som før).

Ingenlunde; bliv De kun ved! Altsaa Deres Mand var Regimentstambour —

Mad. Knap.

Nei, han var Bagtstriver, men en høi, bomstærk Mand. Jeg havde saamænd ikke troet, at han saasnart skulde bukke under. Stakkels Mand! han stod just paa Avancements-Listen. Men Døden er Hvermands Herre.

Wilhelm (som før).

Saa han døde ung?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal sige Dem, min salig Mand var jo vist et sjældent Menneske, ret et Mønster paa en Mand. Men vi have Alle Feil. Ja, den Drik, den Drik — naar han kunde have ladet den fare! Men det gif i eet Kjøre: Snaps om Formiddagen, Snaps om Middagen, om Eftermiddagen og Aftenen; — og nu havde han mange Venner baade blandt Høie og Lave. Alle skulde de tractere ham. Ja, De kan vide, han kom mangen Gang saaledes hjem, at jeg ikke kunde styre ham, men maatte kalde Naboerne tilhjælp. Gud forlade ham det! Han har tidt handlet slet imod mig, ret hvad man kan kalde slet. De troer det maaskee ikke, men han har tidt været nærved at banke mig.

Daniel.

Nu, Nærved skyder ingen Hare.

Mad. Knap.

Ja, men han har banket mig, det veed Gud han har, og det tidt og ofte. Fy, det Skarn!

Wilhelm.

Nu har jeg det! Min Plan er lagt. Charles maa staffles afveien, maa lokkes fra Byen, i det mindste for idag, og dertil maa den brave Mad. Knap være os behjælpelig. — Seer De, bedste Madam, jeg har en lille Spøg for, en Intrigue, hvad De vil kalde det, og hvortil jeg trænger til Deres Assistance. Om min Erkjendilighed kan De være forvisset.

Mad. Knap.

Hvad forlanger De af mig, allersødeste Herre?

Wilhelm.

Her er et ungt Menneske her i Byen, der er mig i Veien, og som jeg derfor paa en Dags Tid vilde have bortffjernet. Da det nu ikke godt gaaer an at føre ham bort med Magt, saa ville vi kjønt tage ham med det Gode. Vi ville bilde ham ind, at et ungt, smukt Fruentimmer er forelsket i ham, og sætter ham Stævnemøde et Sted, Fanden i Bold, langt ude i Landet. Lokkes han nu i Fælden og tager derud, saa vinde vi Tid og kunne siden hitte paa noget Andet.

Daniel.

Med Forlov, skal Mad. Knap agere det unge, smukke Fruentimmer?

Wilhelm.

Ja, Passar! — Damen er en god Veninde af Dem, har henvendt sig til Dem, da hun selv er gevaltig undseelig, og især grumme anstændig.

Mad. Knap.

Det er let at forstaae, men hvor faae vi Damen fra?

Wilhelm.

Damen? — Ja lad den unge Herre selv see at finde hende derude. For det Første behøve vi kun en Billet doux fra hendes velsignede Haand. — Men, hvis det dog tilsidst skulde blive nødvendigt, at hun viste sig, saa, ja saa maae vi skaffe En^e — men hvem? Funtus! jeg har det! Julie selv, ingen anden end Julie! Hun har Vid og Munterhed og vil bedst kunne rivalisere med sig selv. Det er et hypperligt Indfald!

Daniel.

Indfaldet er godt nok, men jeg troer ikke, at Frøken Julie indlader sig derpaa.

Wilhelm.

Na jovist — jeg skal nok overtale hende. Sørg du kun for at skaffe mig en Samtale med hende i

Genrum. Dog, mens jeg husker det, forløb dig ikke, naar du taler med din Frøken. Hun maa for Alting ikke kjende vor hele Plan. Hun kunde let faae Skrupler.

Daniel.

Endnu veed jeg saa at sige slet ikke hvad De har isinde.

Vilhelm.

Ah, mine Planer ere store og dristige. Men min Tid er kostbar. — Farvel, allersødeste Madam Knap, charmante Kone, til hvem jeg sætter alt mit Haab. Om 5 Minuter er jeg her igjen, og flyver i Deres aabne Arme med alt mit Flyttegods. (Gaaer.)

Sjette Scene.

Daniel. Mad. Knap. Commissionair Knap.

Knap.

God Morgen, min Skat! (Kysser Konen.) Hvad vilde den fremmede Herre? laane Penge?

Mad. Knap.

Sikke Passiar! Saae han ud til det?

Knap.

Nu ja, han var velklædt, saa pleie Folk gjerne at trænge til Penge. — Nu, hvad vilde han da?

Mad. Knap.

Oh, naar du endeligt vil vide det, han ledede
vore Bærelser deroppe.

Knap.

Naa, det var vel, vi bleve af med dem.

(Vil gaae ind.)

Mad. Knap.

Det veed Gud, du har travlt idag. Hvor vil
du hen?

Knap.

Jeg vil gaae ind paa Comptoirret. Jeg har sgu
Andet at bestille end at staae her og holde Fadder-
sladder.

Mad. Knap.

Faddersladder? Hvad er det for Talemaader?
Vleier jeg van' at holde Faddersladder?

Daniel.

Nei, Godtfolk, stændes ikke her midt paa Gaden;
dertil er der jo fortrolige Hjrdetimer nok inden fire
Bægge. Hør nu, Mathias Knap, hvad jeg siger dig.
Den Herre, der gif der, er en Søn af Muurmester
Brandt. For at sige Alt med saa Ord, saa er han
forliebt i Krigsraadens Datter her i Huset.

Mad. Knap.

Froken Julie? Ak, det charmante Barn — ja,
det er der Raisson i.

Knap.

Hun har 30000 Rdlr. efter en afdød Tante; det er holdne Vare.

Mad. Knap.

Na, det er et prægtigt Fruentimmer. Har jeg ikke tjent hos Krigsraadens, da Frøkenen endnu var et Barn og ikke større end som saa? Hun er en Perle blandt Fruentimmer.

Daniel.

Savist er hun en Perle, men Ulykken er, at hun endnu sidder indeflemt blandt lutter Østers. Det kommer altsaa an paa, saa at sige, at løsne hende paa en forsigtig Maade, og dertil vil den unge Brandt bruge dig og din Kone. For Uleiligheden betaler han raisonabelt, det staaer jeg inde for.

Knap.

Det skal saavist være mig en Glæde at hjælpe ham med hvad jeg kan. Men hvad er der iveien for hans Frieri? Hans Fa'er, veed jeg, er rig.

Daniel.

Der er ikke Andet iveien, end at Frøkenen halvveis, skøndt mod sin Villie, alt er forlovet med den unge Charles Tang.

Knap.

Den unge Charlatan? Ja hvilken? Her er Charlataner nok i Byen — hvilken mener du?

Daniel.

Som jeg siger, den unge Charles Tang.

Knap.

Jeg hører nok; men hvad er hans Navn?

Daniel.

Ei, for Pokkeren, Charles — Tang, ham, Comptoiristen, Proprietairens Søn.

Knap.

Naa ham! den Kjøter!

Daniel.

Er' I Uvenner?

Knap.

Uvenner just ikke! men vi har en lang Tid staaet paa en spændt Fod med hinanden. Seer du, jeg havde Et og Andet udestaaende med ham, angaaende nogle Pengesager o. s. v. du kan vel begribe. Saa engang, da Slubberten mødte mig paa Toldbodveien, tog han Leiligheden iagt, gav mig et Puf og spændte Been for mig.

Daniel.

Hahaha! Ja, saa staae I rigtignok paa en spændt Fod med hinanden, i Ordets egentlige Betydning. — Kom nu og lad os gaae ind, der kunne vi træffe nærmere Aftale. (De gaae ind i Knaps Huus.)

Anden Act.

Bærelse hos Krigsraad Olmerbug.

Første Scene.

Wilhelm og Julie komme ind.

Julie.

Nei, min Ven, paa egen Haand tør jeg ikke indlade mig paa et saa misligt Foretagende. Min Moder maa give sit Samtykke dertil.

Wilhelm.

I Guds Navn da, lad hende vide det, skøndt det er saa bandsat profaist at have sin egen fjødelige Moder til Confidante. Og sæt, hun forbyder dig Stævnemødet med Charles?

Julie.

Saa lade vi den Fugl flyve, min unge Herre, og hitte paa noget Andet. Men jeg tænker nok, hun giver sit Samtykke dertil. Hun er selv ikke for Partiet med Charles, og jeg som den eneste Datter er naturligviis hendes Diesteen, begriber du vel.

Wilhelm
(omfavnende hende).

O, det er let at begribe! Du er meer end min
Diesteen; du er mine Dines Lys, mine Dines See-
kraft, Sjælen i mit Syn.

Julie.

Søde Wilhelm, tael bare saaledes, at jeg kan for-
staae dig. Alle disse smukke Talemaader ere spildte
paa min Kjøbstæds-Natur.

Wilhelm.

Med saa Ord da: du samtykker i at jeg sætter
Charles en Vornæse paa?

Julie.

Med største Fornøielse!

Wilhelm.

Og naar din Moder, som Himlen skænke et
langt Liv og en sund Dømmekraft, tillader det, saa
vil du være mig deri behjælpelig.

Julie.

Ja, men den Sag maae vi dog overtænke lidt
nærmere.

Wilhelm.

Og naar alle mine Planer skulde mislykkes, saa
tillader du mig at slaae Charles ihjel?

Julie.

Nei, mange Tak! det ligger udenfor min Compe-

tence. Desuden er Charles et godt lille Dyr, som for min Skyld hjertelig gjerne maa leve, naar han blot ikke absolut vil leve med mig.

Wilhelm.

Der har vi det! Du tager ham ordentlig i Forsvar! Men husk paa, at jeg nu logerer ligeoverfor dig, at jeg fra mine Vinduer kan see lige ind i Teres Dagligstue. Bemærker jeg, at han gjør Cour til dig, at du tillader det, eller at han blot kysser din Haand, saa —

Julie.

Nu hvad saa, min tappre Ridder?

Wilhelm.

Saa flaaer jeg, Gud fordømme mig, Arme og Been itu paa ham, naar han kommer ud paa Gaden.

Julie.

Hy, Wilhelm, hvor du bander! Man kan knap være bekjendt at høre paa dig. Naar du ikke er smukt artig, saa gaaer jeg.

Wilhelm

(kysser hende paa Haanden).

Tilgivelse, kjæreste Julie! Jeg skal aldrig mere bande i din Nærværelse, tro mig nu!

Julie.

Taja da! Lad mig see, du forbedrer dig. Hør nu, kjære Wilhelm, naar seer jeg dig igjen?

Wilhelm.

Hvis ikke før, saa i aften i Skumringen. Som Romeo, min elskte Julie, skal jeg stige over Havemuren til dig. Ingen uden Stjernerne skal være mine Vidner —

Julie.

Ja, tag dig iagt for Vægteren. Han her i denne Gade er slem.

Wilhelm.

Fra dit Kammervindue venter du mig og udaander din Længsel i søde Ord, som du beder Luften og Vindene at bringe mig.

Julie.

Det kan man kalde at slaa sine Ord hen i Vind og Veir.

Wilhelm.

Da seer du En komme ud fra Gjenboens Huus, blyt i en stor blaa Kabai. Du aner, at det er mig, lader Strikkestigen gaae ned, og din Romeo slyver i dine Arme.

Julie.

Nei, min Ven, din Signelse duer ikke, med din Tilladelse. For det Første er jeg ingen Julie og du ingen Romeo; i det mindste haaber jeg ikke, at du alt imorges har sværmet for en kjøbenhavnsk Rosalinde, som hiin flygtige Herre. For det Andet lader jeg

ingen Cavallerer gjøre mig Nattebesøg opad Strikkestiger. Det behøves heller ikke; Daniel skal nok vente paa dig ved Gadedøren. For det Tredie vil jeg nok giftes med dig, men fjønt med Fa'ers og Mo'ers Samtykke, af en ordentlig Præst og i Kirken.

Wilhelm.

Men et Kys inden jeg gaaer, det kan du vel nok give mig uden Fa'ers og Mo'ers Samtykke?

Julie.

Et Kys? Det kan aldrig være sundt saa tidligt paa Dagen.

Wilhelm.

Stemme, stemme Julie! Du finder alt Fornøielse i at drille mig.

Julie

(kysser ham).

Du gjør mig sandeligen Uret, fjær som du er mig, fjærere end mit eget Liv. — Men gaae nu! Jeg hører Nogen komme.

Wilhelm.

Sa, jeg vil gaae. Styrket af din Munds Nectar skal jeg have Mod til at sætte alle mine vidt-udseende Planer igjennem. Farvel! Taften er du enten min, eller Charles i den anden Verden.

(De gaae hver til sin Side.)

Anden Scene.

Olmerbug. Daniel.

Olmerbug.

Sæt Kassen herhen, lille Daniel, men lempeligt. Der er lutter brasilianske Fugle i denne Kasse.

Daniel

(Der har bragt ind og sat en stor Kasse fra sig).

Jeg har tidt tænkt, at det dog var godt for Herrens stakkels Fugle og andre Dyr, at vi nu og da ligge i Flytning.

Olmerbug.

Nei, Daniel, det er langt fra godt. Jeg faaer, hvergang vi flytte, en heel Deel spoleret af min Samling.

Daniel.

Men, naar vi flytte, faae de stakkels Dyr sig dog en Motion. De kan min Tro have godt af at røre sig lidt nu og da. Herren kan aldrig troe, hvor den udstoppede Vasserbjørn saae fornøjet ud, da vi bare den over Gaden.

Olmerbug.

Din Fjante! Den har jo hverken Liv eller Følelse.

Daniel.

Ja, sliig Herren ikke det; man kan ikke vide det. Jeg for min Part blev altid ganske underlig tilmode,

naar jeg var inde i Herrens Cabinet derovre. Der stod nu de store Kameler, Dromedarer og Bavianer bestandigt paa een Plet og fik hverken Vaadt eller Tørt. Troer Herren ikke, at Creaturet har Følelse derfor? Og saa aparte at være udstoppet! Vil Herren bare betænke, at være udstoppet! Jo, det maa tilforladelig være en grumme ubehagelig Stilling.

Dimerbug.

Hahaha! Jeg troer, du er ikke ret klog. — Kom nu herhen og hjælp mig. (Syssler med Raðserne.) Jeg kan ellers ikke nægte, at det ordentligt er en Glæde at flytte, naar man kun har nødig at lade Tøiet bringe ligeoverfor. Jeg skal rigtig for Fremtiden see at mage det saaledes, at vi altid flytte etsteds hen i Nærheden.

Daniel.

Tænker Herren alt paa at flytte igjen?

Dimerbug.

Vist ikke; jeg mener kun —

Daniel.

Ja for ellers kunde vi jo næste Flyttetid tage over igjen til det gamle Sted, og saaledes blive ved. Saa bliver vi i Gaden.

Dimerbug.

Sikke Snak! Jeg agter saamænd ikke at flytte saa snart. — Men der kommer min Kone; gaae nu ind saalænge og lad os alene. (Daniel gaaer.)

Tredie Scene.

Olmerbug. Fru Olmerbug.

Fru Olmerbug.

Det er vel, jeg træffer dig, kjære Mand! Har du tænkt paa nye Gardiner til Hjørnestuen.

Olmerbug.

Du fik jo nye Gardiner, da vi flyttede sidst.

Fru Olmerbug.

Men hvad kan det nytte, naar de ere meget forforte til Fagene her.

Olmerbug.

Hør, veed du hvad, Lene, skal jeg hver Gang vi flytte kjøbe nye Gardiner og nye Meubler, saa bliver jeg min Sjæl en ruineret Mand.

Fru Olmerbug.

Naar du tænker saaledes, skulde du rigtigt slet ikke have flyttet.

Olmerbug.

Seer man! Var du ikke selv utilfreds med Kjøkkenet derovre?

Fru Olmerbug.

Na Gud, med Kjøkkenet kunde jeg nok have hjulpet mig. Men dig var jo Intet tilpas.

Olmerbug.

Dig min Tro heller ikke. Jeg maatte tidt nok

høre, at Bassetjælderen laae for langt borte, at Spiiskammeret var for lille . . .

Fru Dimerbug.

Kjære Mand! vær nu ikke urimelig! Jeg erklærede jo udtrykkeligt, at jeg endda vilde blive boende. Men du vilde jo med Vold og Magt herover.

Dimerbug.

Javist vilde jeg — vist vilde jeg. Derovre kunde jeg jo ikke røre mig. Her boer jeg dog som et Menneſte.

Fru Dimerbug.

Unægteligt er her meget bedre; det vil jeg aldrig fragaae.

Dimerbug.

Na, her er velſtgned! Her er ſaa lyst, ſaa munter! Og vil du komme hid engang, Lene! Fra dette Vindue kan man ſee over Pilosophgangen, langt over Lommerpladsen.

Fru Dimerbug.

Med en Riffert maa man kunne ſee hvert Huus paa Amager.

Dimerbug.

Det var et fornuftigt Indfald af dig; jeg ſkal ſaamænd have min Riffert opſtillet. — Javist kan man ſee til Amager. Na, det Vindue er Guld værd!

Fru Dimerbug

(Efter en lille Pause).

Naar, saa du mener, at jeg imorgen skal gaae ud og kjoeb Tøi til Gardiner? For selv vil du vel ikke besfatte dig dermed.

Dimerbug.

Nei, gaae du! Hvad der skal til, det skal til; der hjælper jo Intet for. — Men, hør nu! har vi ogsaa faaet alt Tøiet over? Manquerer der Intet?

Fru Dimerbug.

Ikke det jeg veed.

Dimerbug.

Ja, for det er mig en Bestilens, naar de komme drattende med Noget bagefter.

Fru Dimerbug.

Men de to Commoder, kjære Mand, har jeg flyttet ind i Dagligstuen.

Dimerbug.

Hvorfor maatte de nu ikke staae, hvor jeg havde sat dem. Det er som jeg siger: naar jeg vel troer, at Alt er i Orden, saa kommer du og kalfatrer det om.

Fru Dimerbug.

Men, kjære Mand, jeg kan umuligt undvære dem.

Dimerbug.

Da veed jeg, at du har baade Skabe og Drag-
kister i Overflødighed. Men det er saaledes hver

evige Gang, vi flytte, saa er der Skjænderi om, hvor de Commoder skal staae. (En Tjener melder Charles.) Na, det kan jeg lide! Siig, han er velkommen. Na, hør lille Rone, lad saa Julie komme ind.

Fru Olmerbug.

Hun kan ikke komme strax, hun er ved at klæde sig paa.

Olmerbug.

Hun var jo paaflædt.

Fru Olmerbug.

Nu, saa vaster hun sig. Du har heller ikke nødig at vide Alt saa nøie. (Gaaer.)

Olmerbug.

Det er et evindeligt Brøvleri med de Fruentimmer. Bestandigt skal de vasse og pjaske sig.

Fjerde Scene.

Olmerbug. Charles (i elegant Ridedragt).

Charles

(stikker Hovedet ind ad Døren).

Seg kommer dog vel ikke til Uleilighed?

Olmerbug.

Na langt fra! Værsgod og trin nærmere!

Charles.

En god Morgen, Svigerpapa! Jeg ønsker Dem

til Lykke i de nye Værelser. Som jeg haaber, er De nu saa temmeligt i Orden.

Dimerbug.

Na jo — det Værste har jeg fra Gaanden. Men De kan troe, det holdt haardt. Naar man skal flytte, saa faaer man saamænd først at vide, hvad Meubler man har.

Charles.

De har dog fundet Alt til deres Tilfredshed her? Jeg har i det mindste givet de strengeste Ordre.

Dimerbug.

Alting er charmant. Jeg er Dem og Deres Hr. Fader grumme takskyldig. Nu manquerer der intet Andet, end at vi faae Leie-Contracten istand.

Charles.

Na, tael ikke om den Bagatel. Iblandt Venner kommer det ikke an derpaa.

Dimerbug.

Nu, som De selv vil. — Nei, jeg har saamænd ikke boet saa godt i mange Aar. Naar jeg vilde fortælle Dem hvad jeg alt har liidt —

Charles.

Men jeg har endnu ikke hilset paa Deres gode Kone.

Dimerbug.

Hum har Noget at bestille i Huusholdningen. — Der skal De høre . . .

Charles.

Og Deres elskværdige Frøken Datter —

Olmerbug.

Hun er henne og vasker sig. — De troer maaskee ikke, at Gadedøren blev tre Gange opdirket, og Husets Folk bestjaalne der hvor jeg boede før? Men der hittede jeg paa et Kneb. Jeg betalte Vægteren for at sidde og sove —

Charles.

For at sove?

Olmerbug.

Ja hør nu! Jeg betalte ham for at sidde og sove i min Gadedør, hvor Ingen kunde komme ham forbi, uden at falde over ham eller træde paa ham.

Charles.

Ah, en excellent Idee!

Olmerbug.

Ja, det gif saa vidt, at jeg hver Aften sendte Bigen ned for at see ad, om Vægteren ogsaa sov paa sin Post, og først da havde jeg No paa mig. — Ja, dengang blev jeg hjulpen; men hvad har jeg ikke havt for Ulykker og Klager forresten. Snart Skjænderier med Huusfolkene —

Charles.

Men vil da Deres elskværdige Frøken Datter slet ikke lade sig see?

Dimerbug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasser sig; — saa vilde de ikke holde Trapperne rene, saa lod de Renden fryse til; — og evindelige Trafasserier med Værten i Huset. Ja, det er saamænd et suurt Liv at boe tilleie.

Charles.

Men, Svigerpapa, jeg længes virkelig efter Deres aimable Datter.

Dimerbug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasser sig. — Na, jeg kunde fortælle Dem — —

Charles (affbes).

Det er Satan til Vast! (Hvit.) Frøken gjør et langt Toilette idag.

Dimerbug.

De har Ret, nu kunde hun endeligt være færdig. Jeg vil gaae ind og hente hende. (Ibet han vil gaae.) Naa, der har vi hende! Hvor bliver du af, Barn?

Femte Scene.

De forrige. Julie.

Charles.

Ah, endeligt har man den Fornøielse! Hvorledes befinder De Dem, Frøken?

Julie.

Jeg takker, ret vel.

Charles.

Skulde De troe, at jeg idag for første Gang har været vred paa Deres Toilette?

Julie.

Mit Toilette? Det spiller i Sandhed en saa ubetydelig Rolle, at jeg mindst troede, det tiltrak sig Nogens Opmærksomhed.

Charles.

Jeg beder om Forladelse! Alt hvad der angaaer Deres elskværdige Person, tiltrækker sig min hele Opmærksomhed. Desuden, en Dames Toilette er i mine Dine en meget interessant Gjenstand. Det er Skjønhedens hemmelige Værksted, hvor tusind Amoriner have travlt med at være den unge Dame behjælpelige. En bringer en Kam, en Anden en Børste, en Tredie Sandpulver, en Fjerde vellugtende Sæbe...

Julie.

Åh, nei! saa mange Tjenere har jeg ikke, og nu allermindst Amoriner.

Charles.

Men, apropos, siden vi tale om Toiletten, der skal jeg have den Ære at presentere Dem — (tager et Etui frem).

Dimerbug.

Hvad har De der?

Charles.

En lille Present til Deres Frøken Datter, en Bagatel!

Julie.

De er meget artig, min Herre; men jeg veed i Sandhed ikke, om jeg tør —

Olmerbug.

Jovist, naar Hr. Charles er saa galant at tilbyde dig det, kan du gjerne tage derimod.

Charles.

De gjør mig lykkelig ved at tage derimod. — Behager De løvrigt at lægge Mærke til Laaget. Det er særdeles kunstigt udarbejdet i demi-haut-relief og forestiller den skønne Giraffe, Kongen af Frankrig har faaet foræret af Paschaen af Egypten.

Olmerbug.

Ah, har jeg seet Magen! Er det ikke en ordentlig Giraffe! Det er sgu godt gjort!

Charles.

Ah, det er udmærket Arbeid! Der eksisterer kun 2 Exemplarer af det Etui udenfor Paris, hvoraf dette er det ene, og det andet eies af den franske Chargé d'affaires i Wien. Laaget alene er et Kunststykke; det bestaaer i en ganske særegen Mechanisme.

Olmerbug.

Men hvorfor har de just afbildet en Giraffe derpaa?

Charles.

Det skal jeg have den Ære at sige Dem. Fra den Tid den egyptiske Giraffe var offentligt udstillet i jardin des plantes, blev det den høieste Mode i Paris at opkalde Alt efter dette Dyr, og anbringe det paa Souvenirs, Necessaires o. s. v. Man fik strax Haarfletninger à la Girafe, Halsbaand à la Girafe, Falbelader à la Girafe. Ja man skriver fra Paris, at naar en Dame har ret store og milde Dine, f. Ex. som De, skønne Frøken, saa hører det til bon ton, at man siger, hun har Dine à la Girafe.

Olmerdug.

Dine? ja, det gaaer endda an. Men vilde En paa det samme sige, at min Datter havde en Hals à la Girafe, saa betakkede hun sig nok for den Ære.

Charles.

Ah, Charmant sagt!

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Olmerdug.

Charles.

Ah, Fru Olmerdug! ærbødige Tjener! — Hvorledes befunder De Dem! Hovedet lidt forstyrret? Ja, Flyttedagen er paa min Ære en slem Dag. — Apropos, jeg er endnu i Deres Gjæld, Frue!

Fru Olmerbug.

J min?

Charles.

Jeg skylder Dem den sidste Modejournal. Men jeg har taget den med. Lør jeg være saa fri? (Overleverer hende Journalen.)

Fru Olmerbug.

Meget forbunden! Skøndt det hastede virkelig ikke. Hverken min Datter eller jeg holde synderlig Skridt med Moderne. Har De derfor et andet Brug for den, kan det gjerne beroe.

Julie

(figende i den).

Skal vi ikke beholde den, nu vi har den? Er der noget Nyt deri, Charles? —

Charles.

En Mantille af Blonder, en Kjole af Cotepali. Lil Negligé nydelige Capoter af hvidt Gros de Naples med Baandsløifer af rosenrødt Atlas. Det er omtrent det mærkeligste. Damehattene true med at undergaae en stor Forandring. De italienske Straahatte besættes med to Bouquetter gule eller grønne Ur med Rosetter, og forenes med et Gazebaand med brede grønne Atlasstriber.

Fru Olmerbug.

Nu, man maa rigtig lade Dem, De er vel bevandret i hvad der angaaer Luxus.

Charles.

Den skønne Verden kan ikke undvære Luxus. Den er for den høiere Cultur ligesaa nødvendig som Poesie og de andre skønne Kunster.

Olmerbug.

Det er saavist en ganske original Synspunkt, den! Paa den Maade komme jo vore Poeter til at rangere eens med den franske Haarstjærer eller Handskemager.

Charles.

Jeg kan ikke nægte — i en vis Henseende.

Olmerbug.

Ja ja! der er altid Noget i 'et.

Charles.

Men jeg er paa min Ære nærved at glemme Alt over Deres behagelige Selskab. Jeg har med et Par Venner arrangeret en Ridetour, og en Mand af Ære maa holde sit Ord. — Fru Olmerbug! jeg anbefaler mig! — Svigerpapa har mig undskyldt.

Olmerbug.

Naa, skal det nu være? Vil De alt til at gaae? Ja, vi see Dem da igjen til Middag.

Charles.

Jeg er Dem meget forbunden. — Elskværdige Julie! De er saa stille. Jeg haaber dog ikke, De tager mig det ilde op, at jeg alt anbefaler mig.

Julie.

Na Gud, nei! gaae De i Guds Navn! Men jeg stod just og tænkte paa, at den Herre, der er afbildet her i Modejournalen, ligner Dem saa forstrækkeligt.

Charles

(med en selvbehagelig Latter).

Ah, De behager at stjælte. Er der ellers Noget i Journalen, De ønskede Underretning om, skønne Julie?

Julie.

Nei, mange Tak! men jeg beed ikke, om Fa'er eller Mo'er ønskede sig Underretning?

Olmerbug.

Jeg? Hvor vil du hen, Barn? Jeg har saamænd ikke skiftet Moder siden det asiatiske Compagnies Betjente gav det store Bal, og det var fort før Krudttaarnet sprang.

Charles.

Man maae tilstaae, De stifter Moder med Deconomie.

Julie.

Na, det er saamænd ikke Deconomie. Men Fa'er er en Ven af Antiquiteter; derfor holder han ogsaa af de gamle Moder.

Charles

(kysfende hendes Haand).

Ah, charmant sagt! — Men, nu maa jeg i

Sandhed anbefale mig til vi sees igjen. — En god Morgen! Ingen Complimenter — jeg beder!

(Gaaer, ledsaget af de Andre.)

Syvende Scene.

(Gaden fra første Act.)

Wilhelm, Knap og Mad. Knap
(komme ud fra Commissionairens Huus)

Wilhelm.

Har De nu forstaaet mig?

Knap.

Jo, det er let at begribe.

Wilhelm.

Min Plan er efterhaanden at gjøre Krigsraad Olmerdug aldeles kjed af de nye Bærelser og at opbringe ham saaledes mod Propietair Tang og hans Søn, at han absolut maa troe, at han føres bag Lyset af dem, og tilsidst ikke kan Andet end ophæve Forbindelsen mellem Charles og Julie. I denne Hensigt har jeg alt instrueret Daniel. For det Første faae vi Krigsraaden til at troe, at der skal boe en Kobbersmed i Kjælderen derovre.

Knap.

Meget vel. Skomager Arendt har lovet, at naar han betales godt, og De vil staae inde for Føl-

gerne, skal han indfinde sig i Kjælderen og banke og hamre saaledes, at man skal kunne høre ham over hele Nabolauget.

Wilhelm.

Naar vi nu saaledes med dette grove Skjts har studdt Breche paa Krigsraadens Taalmodighed, saa leveres Hovedslaget. De gaaer op til ham i Deres egen Person, som den vidberømte Commissionair Knap, og forkynder ham hverken meer eller mindre, end at han maa flytte ud enten idag eller imorgen, eftersom Proprietair Tang har alt længe iforveien leiet Bærelserne til en Anden, der nu gjør sine Rettigheder gjældende. Forstaaer De?

Knap.

Det er sgu let at forstaae, naar jeg blot kommer heeltindet derfra.

Mad. Knap.

Hvorfor skulde du ikke komme heeltindet derfra? Hvad har du nu for Betæneligheder?

Knap.

Her er ikke Andet at frygte for, end at, naar jeg forglemmer mig og røbes, saa lader Krigsraaden mig kaste ned ad Trapperne.

Mad. Knap.

Nu, saa bliver du kastet ned ad Trapperne. Det

er saamænd ikke første Gang. Er det Liden til at see paa saadanne Smaating?

Knap.

Men naar jeg nu stævnes for Retten som Bebrager?

Mad. Knap.

Naar der ingen andre Vidner er end Daniel, saa er dit Nei ligesaa godt som hans Ja. Er det kanstee første Gang, du har svoret dig fra en Sag?

Knap.

Hør, Kone, vil du tale, saa vil jeg tie. Din Tunge kan endnu bringe mig i Bolt og Jern.

Wilhelm.

Et godt Ord igjen, Madam! Deres Mand giver nok efter. — De har heller Intet at frygte for, Hr. Commissonair! Krigsraaden er en sagtmødig Mand, der selv i det værste Tilfælde ikke griber til voldsomme Midler.

Knap.

Jaja! Vi faae at see!

Wilhelm.

Men, ths! Jeg hører Daniels Stemme. Skynd Dem nu ind. Jeg gaaer tilside, men skal snart igjen indfinde mig. (Gaaer.)

Knap.

Na hør! Hr. Brandt! — et Ord! — et Ord

— Ja, væk er han! Nei, alle de Planer due saa min Sjæl ikke.

Mad. Knap.

Due de ikke? Ja, vil du bare følge ind med. Og det siger jeg dig, naar du ikke gjør Alt, hvad vi ville have af dig, saa — ja du veed nok hvad jeg mener. Kom nu!

(Trækker ham ind i deres Huus.)

Ottende Scene.

Charles. Daniel.

Charles.

Det er paa min Tre høist besynderligt! Saa du siger, hun har henvendt sig til denne Madame — hvad er det nu hun hedder?

Daniel.

Madam Knap.

Charles.

Ah, Madam Knap! — Og hvad er det for en Kone?

Daniel.

Det er en meget brav Kone, der aldrig farer med Lant — ret en Danneqvinde.

Charles.

Og den ubekjendte Skjønne havde udtrykkelig erklæret, at hun var attacheret for min Person?

Daniel.

Ja, den unge Dame maa rigtig have det grumme hedt. Saadanne som hun havde hulket og grædt og lamenteret for Mad. Knap. Hun skal have sagt, at hun enten maatte vinde Deres Kjærlighed eller tage Livet af sig.

Charles.

Paa min Væ, hun skal ikke tage Livet af sig. Nei, min skønne Ubekjendte, De skal leve, og leve et fornøjet Liv i mine Arme!

Daniel (affbes).

Jo, ham har vi rigtignok!

Charles.

Dg Mad. Knap vilde paa ingen Maade ud med den Skjønnes Navn?

Daniel.

Nei, hun sa'e, hun havde maattet bande paa at fortie Navnet.

Charles.

Hvem kan da denne Ubekjendte være? Hvor kan hun have seet mig? Dg hvorledes kan hun have fatet en saa stor Tilbøielighed til min Person?

Daniel.

Na Gud, Hr. Charles! tael aldrig om det! Det er rigtigt intet Under, om De stikker Fruentimmerne i Dinene.

Charles.

Hahaha! Jeg troer, Mr. Daniel forstaaer sig paa at smigre.

Daniel.

Jeg smigrer tilforladeligt ikke. Jeg siger ikke Andet, end hvad hele Byen siger, at Ingen klæder sig saa smukt, at Ingen i det Hele taget har et Bæsen, der er saa fint og ægte cavalleeragtigt, som De, Hr. Charles.

Charles.

Saa du mener virkelig, jeg gjør Fortune hos Damerne?

Daniel.

Ja, stræffeligt! Naar De rider igjennem Gaderne, saa er Fruentimmerne jo færdig at slaae Ruderne itu for betids at faae Die paa Dem — og paa Ballerne er Damerne jo nærved at slaaes om Dem, har jeg ladet mig sige.

Charles.

Hahaha! Du er en lille Nar! — Men med alt dette kan jeg ikke nægte, at jeg er høist nysgjerrig efter at vide, hvem denne ubekjendte Skjønne er. Det maa dog være en Dame, jeg kjender eller nu og da har stødt sammen med. Om ikke Kammerraadens lille, muntre Emilie — ja, det er en Pige med Temperament, meget Temperament, og jeg troer, at hun,

uagtet hendes Vildskab, har et godt Die til mig. —
 Na, hør, Daniel! du siger jo, at du har seet et
 Glimt af Damen. Var hun høi af Vært?

Daniel.

Ja, hun var saa stikkelig høi.

● Charles.

Saa? Ja, saa kan det ikke være hende.

Daniel.

Forstaae mig nu ret! Saa meget høi var hun
 heller ikke. Hun var ikke saa høi som en Livvagts-
 karl, ja, hun var mindre end baade De og jeg. Men
 saa var hun heller ikke saa lille som en Dværg. Hun
 var af ret passende Statur, hverken for høi eller
 for lille.

Charles.

Var hun blond eller brunet?

Daniel.

Blond eller brunet? Hm! Jeg skal ha'e den
 Gæde at sige Dem, hendes Haar blev skjult af en stor
 Straahat, da jeg saae hende.

Charles.

En stor Hat? en italiensk Straahat med en
 Mængde Baand og Blomster paa?

Daniel.

Ja, det er meget rigtigt.

Charles.

O, det er udenfor al Tvivl! det er den skønne Emilie — det kan ikke være nogen Anden. — Hahaha! det er en guddommelig Historie! Har jeg nu ikke altid sagt, at den Satans lille Her havde et godt Die til mig. — Kun er det en fatal Omstændighed, at jeg staaer lige i Begreb med at forlove mig med den skønne Julie, og to Kjæresten paa eengang — hahaha! det er virkelig en malheur.

Daniel.

Bryd Dem aldrig om det, Hr. Charles! Een Kjæreste kan ikke forslaae i saa stor en By som Kjøbenhavn; det er godt i de smaa Kjøbstæder, hvor der er Mangel paa Fruentimmer.

Charles.

Jeg vil paa min Vre heller ikke lade mig genere. Før mig nu strax hen til din Madame, at vi kan faae Sagen bragt i Rigtighed.

Daniel.

Ja, det er snart gjort; hun boer her.

(Daniel banker paa hos Commissionairen.)

Niende Scene.

De Forrige. Mad Knap, siden Wilhelm.

Daniel.

Tjenere, Mad. Knap! Her har jeg den Vre

at bringe Dem den Herre, vi talte om igaar, han —
De veed nok — han med Damen.

Mad. Knap.

Naa! saa har da Himlen hørt min Bøn! Tusind
Gange velkommen, min allersødeste Herre! Har Da-
niel allerede fortalt Dem —

Charles.

Ja, paa Navnet nær, har han fortalt mig Alt.

Mad. Knap.

Ja, min charmante, unge Herre! troer De ikke,
jeg med Hjertens Glæde skulde sige Dem hendes Navn.
Men jeg har saamænd dyrt og helligt maattet love
Lauighed.

Charles.

Kan De da ikke beskrive mig hendes Person?
Hvorledes seer hun ud?

Mad. Knap.

Hvorledes hun seer ud, min charmante Herre?
(Daniel søger ved Tegnet at tilkjendegive hende, at Damen er lille
o. s. v.) Hun seer godt ud, grumme godt — men i
disse Dage seer hun noget bleg ud. Stakkels Barn!
De kan nok begribe —

Charles.

Er hun ikke temmelig lille?

Mad. Knap

(der lægger Mærke til Daniels Tegnet).

Jo, hun er klein af Væxt; men forresten deilig

stabt. (Daniel søger at betegne den store Straahat.) Hvad hendes Hoved anbelanger — (Daniel nisser.) da falder det noget bredt.

Charles.

Hvad? bredt? Det er aldrig muligt!

Daniel.

Naa, kommer De nu igjen med Deres Stiflerier, Madam! — Hun mener den store italienske Straahat; vi havde Løier af den, fordi den var saa stor.

Mad. Knap.

Javist, Hatten, hun gaaer med, er lovlig stor.

Charles.

Men ikke sandt, Madam, under Hatten stikker der et Par sorte spillende Dine frem?

Mad. Knap.

Na, det er som man kunde see et Par Steensfulsperler.

Charles.

Dg naar hun taler, saa er det lutter Fyr og Flamme?

Mad. Knap.

Ja, er det ikke forstrækkeligt! Man kan knap høre sine egne Ord, naar hun er i Stuen.

Charles.

Men sig mig nu, kjære Madam, naar kan jeg da haabe at see min skønne Ubekjendte, og hvor?

Mad. Knap.

Jh, det staaer Utsammen i Brevet.

Charles.

Et Brev? Har De et Brev til mig?

Mad. Knap.

Jh, javist har jeg det — nu skal jeg gaae ind og hente det. (Gaaer ind.)

Charles.

Jeg er paa min Tre overmaade nysegjerrig efter at vide hvad der kan staae i denne billet doux — (Wilhelm gaaer trallende over Scenen.) — Men seer jeg ret! Brandt! Pst! pst! — Velkommen, mon frère!

Wilhelm.

Jh, vor kjøbenhavnske Adonis! Hvad Pokkeren gjør du i denne Gade?

Charles.

Du maa paa min Tre nok spørge. Seer du, jeg har eet lovligt Grinde her. Mine tilkommende Svigerforældre boe her. Men det andet Grinde —

Wilhelm.

Nu, du er vel aldrig paa Afveie?

Charles.

Ah, jeg er paa Veien til at blive det lykkeligste Menneſte. Entre nous, (hvisſer til ham.) Kammerraadens Emilie er dødelig forelsket i mig.

Wilhelm.

Er det muligt? (Affbes.) Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Charles.

Som jeg siger, den lille Her er dødelig forelsket i mig, kommer mig imøde, skriver mig en velsignet billet doux til, forstaaer sig, alt incognito! Hahaha!

Wilhelm.

Men hvoraf veed du, at den Skønne er Emilie?

Charles.

Det kan ikke være nogen Anden. Den Beskrivelse, Folkene her give over hende, passer indtil den mindste Omstændighed. (Mad. Knap kommer ud og stikker hemmeligt et Brev til ham.) Naa, her har vi da Brevet! Jeg vil for en Vells Skyld strax læse det. (Læser.) „Min Herre!“ — Ah, den lille Skælmsmester, hun leger fremmed! — „Hvorledes De saa dømmes om det Skridt, jeg staaer i Begreb med at gjøre, beder jeg Dem være overbevist om, at kun den ulykkeligste Lidenskab kunde bevæge mig dertil.“ — Den Stakkel! „Isald De ikke er ganske følesløs imod min Tilstand, haaber jeg, De vil indfinde Dem i Eftermiddag Kl. 3, i det sidste Visterhuus i Skovshoved.“ — Hahaha! Er det ikke den skandaløseste Historie, man vil ønske sig! — I Skovshoved? Aha, der har vi ny Bebræftelse! Kammerraadens ligger paa Landet i Vedbef.

Charles, der ikke har andet end Tant og Sjæs i Hovedet.

Fruen.

Charles har jeg selv aldrig holdt synderlig af, skjøndt der intet Ondt er i ham. Men tys, jeg hører min Mand komme; gaae du nu ind, mens jeg taler med ham.

Julie.

Gjør nu dit Bedste, søde, lille Mo'er! Tro mig, jeg har ikke luffet et Die inat af Urolighed. Jeg kan sandeligen ikke blive lykkelig med Charles.

Fruen.

Gaae kun ind, mit Barn! Alt skal endnu blive godt. (Julie gaaer.) Fuldmægtig Brandt? Det er jo ham, der har været udenlands. Nu, man taler meget godt om ham. Hans Fa'er er formuende og en brav Mand, og han selv er i en hæderlig Vej. Dette Partie var jo langt at foretrække.

Anden Scene.

Fru Olmerdug. Olmerdug.

Fruen.

Det er vel, du kommer, lille Mand. Jeg har en Søne at plukke med dig.

Olmerbug.

Naa, har du nu igjen en Høne at plukke!

Fruen.

Du har jo slet ikke fortalt mig et Ord om, at der har indfundet sig en ny Frier til vor Datter.

Olmerbug.

Mener du ham, den Galfrands, der imorges midt paa Gaden anholdt om Julies Haand? Jo, det var sgu vel værdt at tale om.

Fruen.

Du dømmes for hurtigt. Jeg veed fra en sikker Kilde, at denne samme Galfrands er en ung, brav Mand med Kundskaber og Formue. Han er Fuldmægtig i et kongeligt Comptoir og har Haab om hurtig Befordring. En saadan Frier bør man dog ikke foragte.

Olmerbug.

Deri har du Ret; kun Skade, at vor Datter kan ikke godt være forlovet med Jo.

Fruen.

Nu, hun er endeligt ikke forlovet med Charles endnu.

Olmerbug.

Da manquerer der heller ikke meget deri. Taster, naar Proprietairen kommer, er Saordet berammet. Alle Parter ere enige; hvad skulde der saa være iveien?

Fruen.

Der dømmes du igjen for hurtigt. Hvem siger, at alle Parter ere enige? Jeg for min Part er ikke derfor, og Julie vist mindre.

Olmerbug.

Hun er et godt, lydigt Barn, der nok vil søie sig efter vor Willie.

Fruen.

Det troer jeg selv; men desmere bør vi tænke paa hendes Vel og ikke forene hende med et saa intetsigende Menneſke. Tro mig, kjære Mand, din Speculation med Charles duer ikke. Han er ingen Mand for vor Julie. Hun er flogere i een Finger end han fra Top til Taa. Og det er ikke godt, at Konen er altfor flog, naar Manden er en Taaſſe.

Olmerbug.

Da er dog vi To kommet meget godt ud af det med hinanden — ja vi er sgu. Smaa Trakassjerier kan Ingen regne.

Fruen.

Men du er heller ingen Taaſſe.

Olmerbug.

Nei, det er endelig sandt. Men jeg stod just og tænkte paa, at du jo var en Kone med Forstand. Hum! hm! — ja, hvad er der at gjøre herved? — Na, veed du hvad, lille Kone, det gaaer nok. Lad dem kun først komme sammen.

Fruen.

Men, kjære Mand! hvor tidt har du ikke selv sagt, at naar vor Datter engang skulde giftes, maatte det være med en Mand, der sad i kongeligt Embed og havde noget Bist aarligt at leve af. Og hvad har Charles? Han skal jo have hver Skilling af sin Fader.

Olmerbug.

Noget Bist aarligt er jo altid det sikreste. — Sm! hm! — Men for Ganden, naar han ikke har Noget, saa faaer det at være. Jeg kan min Sjæl ikke here. Skaf du ham Noget. Desuden er han jo oppe i et af Comptoirerne.

Fruen.

Men, min Gud, han er jo Ingenting deroppe.

Olmerbug.

Det forstaaer du dig ikke paa. Vi har mange store Mænd, der begyndte med at være Ingenting i et af Comptoirerne. Giv kun Tid! Det kommer nok ogsaa med Charles.

Fruen.

Charles kan sidde deroppe i en halv Snees Aar inden han bliver Copiist, og hvad har han saa? Et Par hundrede Rigsdaler. Dermed kan han og vor Datter mageligt fulde.

Olmerbug.

Nu, javist er det slemt.

Fruen.

Og hvad bliver saa Enden deraf? Vil ikke hans Fa'er spæde til — og Gud veed, hvorledes han er findet; Ingen af os kjender ham jo — saa maa du ene føde de unge Folk.

Dimerbug (fortrebelig).

Hvor giber du nu idag tale —

Fruen.

Naar jeg ikke taler derom idag, saa er det for sildigt. Lad dig nu sige, Mand, og sæt ikke vor Datters Lykke paa Spil.

Dimerbug.

Get Ord saa godt som thye. Havde du og Julie betids sagt mig, hvad I nu komme med, saa kunde der muligt være skeet en Forandring. Men nu, da Alt er berammet, da Proprietairen, som jeg skylder saa mange Forbindtligheder, som har ladet alle disse Værelser indrette saa godt og beqvemt for mig, da han kommer til Byen ene og alene for at celebrere sin Søns Forlovelse med vor Datter, nu kan det min Sjæl ikke mere gøres om.

Fruen (affides).

Ja, jeg var en daarlig Kone i mit Huus, om det ikke blev omgjort.

Tredie Scene.

De forrige. Daniel.

Dimerbug.

Du bliver ogsaa borte og lader mig i Stikken.
— Men hvordan er det du seer ud? Du er jo fuld
af Kalk og Snavs paa Klæderne.

Daniel (affides).

Nu gjælder det at lyve med Forstand. (Svit.)
Jeg var oppe paa Taget hos Muurfolkene. Der skal
sættes en Hat paa den ene Skofsteen.

Dimerbug.

En Hat? hvorfor det?

Daniel.

For ellers kan vi nok slet ikke nåre os til Vin-
teren for Røg fra Kaffelovnene.

Dimerbug.

Hvad er det du siger, Menneske? Ryger Dvælene?

Daniel.

Jeg troede, Herren vidste det.

Dimerbug.

Nei, det har jeg Skam ikke vidst. Det var jo
en grumme slem Omstændighed. Hvad siger du der-
til, Mo'er?

Fruen.

Jeg har halvveis formodet det, da Rjøfkenet ikke
er ganske frit for Røg.

Olmerbug.

Men troer du, at denne Hat vil hjælpe, Daniel?
Hvad meente Muurfolkene?

Daniel.

Ja, hvem kan forstaae sig paa de Menneſter!
De ere ſaa ubehøvede, ſaa det er en Skam. Da
jeg ſpurgte, om Hatten vilde hjælpe, ſvarede den Gne
mig, at naar jeg ſyntes, det var ikke nok, kunde jeg
jo ſætte en Hue ovenpaa. Og den Anden meente,
at om der ſaa kom Hat og Barch paa Skorſtenen,
ſaa vilde Herren dog altid kunne røge Skinker om-
ſonſt i Dagligſtuen. Bittigheder har de Folk nok af.

Olmerbug.

Ih, fy for Fanden! Jeg vil ſtrar ſelv tale med
Folkene. Hvor kan jeg træffe dem?

Daniel.

De ſidde begge To ſtrævs over Taget lige ved
Skorſtenen og ſpøtte ned paa Folk.

Olmerbug.

Ja, hvor kan jeg gaae der op.

Daniel.

Forreſten ſkal jeg hilſe Herren ſaa flittigt fra
Muurpolereren, at der imorgen maa gjøres røddeligt
i de tre Værelſer tilgaden.

Olmerbug.

I de tre Værelſer tilgaden? Af hvad Aarsag?

Daniel.

Alle Losterne skal hvidtes og gibses. Han sa'e, de havde længe trængt dertil.

Olmerbug.

Nei, det gaaer for vidt! Hvad? skulde jeg have det Svineri i mine Bærelser? — og i al den Tid maae vi jo opholde os tilgaarden.

Daniel.

Det samme sa'e jeg; men det kunde ikke være andeledest, sa'e han, da Hr. Charles udtrykkeligt havde befalet det.

Olmerbug.

Sm! jeg maa rigtig have Charles dygtigt i Skole, naar han kommer til Middag.

Daniel.

Det havde jeg nær glemt at sige Herren. Der har været Bud fra Hr. Charles, at han ikke kan have den Fornøielse til Middag.

Olmerbug.

Det var slemmt! Hvad gjør vi nu herved, Lene?

Fruen.

Det veed jeg ikke, hjerte Mand! Jeg befinder mig, sandt at sige, slet ikke vel her.

Olmerbug.

Hør, Mo'er, det ligner saa Gud Ingenting, allerede den første Dag at klage over Bærelserne.

Du skal see, naar Charles kommer herop, saa er Alting bragt i Rigtighed i et Dieblif. Mener du ikke, lille Daniel?

Daniel.

Jeg vil ikke mistroste Herren; men jeg troer næsten selv, at Alt er ikke som det burde være, i det mindste naar jeg skal troe hvad Gaardskarlen nu effen sa'e mig.

Olmerbug.

Kommer du nu med Gaardskarlen? Til sidst faaer jeg Historier fra hele Gaardens Besætning. Nu, hvad sa'e Gaardskarlen?

Daniel.

Han fortalte, at her skal ligge Indqvartering i Gaarden, 1 Officeer og 3 Gemene.

Olmerbug.

Saa?

Daniel.

Og at vi maatte af med to af vore Bærelser til Lieutenanten. Det funde umuligt være anderledes.

Olmerbug

(trippende urolig omkring).

Saa? sa'e han det? hvad? hm!

Fruen.

Der kan du see!

Dimerbug (ærgelig).

Ja, hvad kan jeg see? — Hvor du nu taler?
Hvem kan sidere paa hvad saadanne Folk sige.

Daniel.

Forlad mig det, Herre! Gaardskarlen er rigtigt
et grumme solid Menneſte.

Fruen.

Jeg sætter, det ſteer, hvilke Bærelſer vil du ſaa
overlade?

Dimerbug.

Det veed jeg min Sjæl ikke. Du maa tænke
paa, om du ikke kan affee et Par Bærelſer af dine.

Fruen.

Nei, Mand, tænk aldrig paa det. Jeg har for
Gud lidt nok.

Dimerbug.

Lad mig kun ſelv tænke efter. I gjøre mig kun
mere confuſ. — Nei, jeg veed ſaa Gud ingen Udvei
— mit Hoved er ganſte forvirret. — Men her er
ogsaa en Vandens Stei i Gaden idag. (En Banken ſom
fra en Kobbersmed, der hidtil i denne Scene er hørt nu og da,
høres nu forſtærket.)

Fruen.

Ja, hvad er det for en Banken og Hamren?
Jeg har alt længe villet ſpurgt derom.

Daniel

(i en ligegyldig Tone).

Na, det er ikke Andet end at Kobbersmeden, der er flyttet ind nede i Kjælderen, banker en stor Kjedel ud.

Olmerbug.

Hva — hvad? En Kobbersmed? Her i Huset? hvor vi boe?

Daniel.

Veed Herren det ikke heller? Her i Huset har Ingen vidst Noget om denne Kobbersmed før nu, saa det skulde maaskee være en Overraskelse.

Olmerbug.

En deilig Overraskelse! Der er jo snart Intet, der er mig saa forhadet som denne evindelige Banken paa en Kobberkjedel.

Daniel.

Egentlig troer jeg, at Manden skulde først have flyttet ind imorgen, men hvorfor det er skeet idag, det veed jeg ikke.

Olmerbug.

Hør, Daniel, er det ogsaa virkelig sandt! Boer han her i Huset? Her hos os? Nar mig ikke, det siger jeg dig.

Daniel.

Herren kan jo selv tale med ham.

Olmerbug.

Ja, det vil jeg; gaae ned og kald ham op.
(Daniel gaaer.) Hvis det er sandt, saa er jeg en for-
loren Mand. (Tripper op og ned.)

Fruen (affides).

Det hænger aldrig rigtig sammen. Daniel satte
mig et saa polist Ansigt op. Men — ja, det er ikke
værdt at gjøre min kjære Mand altfor flog i denne
Sag. (Hvit.) Hør, lille Mand! jeg synes næsten, at
Charles og hans Fa'er holde dig for Nar.

Olmerbug.

Hør, Kone, tjen mig bare i at gaae ind. Du
gjør mig kun mere forvirret end jeg alt er.

Fruen.

Ja ja! Men glem ikke at fortælle mig hvad
Robbersmeden har sagt. (Gaaer.)

Olmerbug (ene).

Jeg veed for Gud ikke hvad jeg skal gribe til.
Det begynder at blive sort for mine Dine.

Fjerde Scene.

Olmerbug. Daniel. Skoflikker Arendt (i Arbeidsdragt
med Skjodskind).

Daniel.

Her er Robbersmeden, Hr. Krigsraad! (Affides.)
Naar nu blot Skomageren ingen Dumheder gjør!

Olmerbug.

Min kjære Mester! kan jeg virkelig troe, at De skal boe her i Huset?

Arendt.

Intet er visfere; jeg har leiet for over en Maaned siden.

Olmerbug.

Men hvorfor erfarer jeg det først nu?

Arendt.

Det veed jeg ikke, gunstige Hr. Justitsraad.

Olmerbug.

Jeg er ikke Justitsraad, jeg er Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! Jeg troede, De var kun Justitsraad.

Olmerbug.

Men hvorfor er De flyttet hemmeligt ind saa høit oppe paa Dagen?

Arendt.

Jeg skal have den Ære at sige Dem, den unge Herr Charles havde paalagt mig først at flytte ind imorgen; hvorfor veed jeg ikke. Men desformedelst, at jeg blev kastet ud imorges der hvor jeg boede, saa syntes jeg, at det var bedst at flytte herind idag.

Olmerbug (affides).

Øm! det er grumme mistænkeligt! (Høit.) Hør,

Mester! jeg kan ikke nægte, at denne Banken og Hamren er mig meget ubehagelig; jeg kan ikke høre mine egne Ord derfor.

Arendt.

Deres Ord i Gre, Herr Justitsraad, men det skal De ikke bryde Dem om. Naar De har hørt mig banke i et halvt Aars Tid, saa lægger De sgu ikke mere Mærke dertil.

Olmerbug.

Men inden den Tid er min Familie og jeg stobøve. Tjen mig derfor i at holde op med Hamringen blot til imorgen. Smidlertid har jeg talt med Charles.

Arendt.

Det kan jeg rigtigt ikke, Herr Justitsraad.

Olmerbug.

Na, jeg er ikke Justitsraad.

Arendt.

Jeg beder om Forladelse! — Jeg har Arbeid, det absolut skal være færdig.

Olmerbug.

Jeg vil give Dem 10 Rdlr., naar De vil holde op blot til taften.

Arendt.

10 Rdlr.? — Hm! — Ja, det er saagu' ikke for Pengenes Skyld; men naar jeg kan tjene Dem —

(Daniel gjør Tegn til ham og trækker i ham, da han putter Pengene i Lommen.) Som sagt, det skeer meest af Kjærlighed til Næsten. — Men Forord bryder ingen Trætte. Vær om en god Time kan jeg umuligt holde op med at hamre, Herr Justitsraad.

Olmerbug.

Na gaae til Bokkeren! Jeg er ikke Justitsraad — hold bare op saa snart som muligt!

Arendt.

Jeg holder op om en Time, skal vi slaae tilbeds?

Olmerbug.

Nei Tak! jeg er saamænd ikke oplagt dertil.

Arendt.

De kan ogsaa forlade Dem paa mit Ord. — En god Morgen, Herr Justitsraad.

Olmerbug.

Jeg vil sige Dem eengang for Alle, jeg er Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! jeg troede, De var kun Justitsraad. (Gaaer.)

Olmerbug

(sætter sig).

Na Daniel! bliver det ikke anderledes, saa tager jeg min Død derover. Jeg er saamænd saa altereret, at jeg knap kan staae paa mine Been. Bring mig et Glas Vand, at Strækken kan sætte sig lidt.

Daniel.

Strax, Herre! (Affides.) Jeg vil med det samme give Commissionairen et Vink. (Gaaer.)

Olmerbug (ene).

Ja, hvad er dog vi Menneſter med vore For-
nøielſer, vore Planer! — Sæbebobler! Kortuſe!
Et Puſt, og der ligge vi! — Jeg har glædet mig
ſom et Barn til diſſe Værelſer og har ikke tidſnok
kunnet komme ind i dem, og nu — jo, jeg er ſgu
tidſnok kommet ind i dem. Skulde Charles virkelig
have mig tilbudſte? Det kan jeg dog aldrig troe.
Jeg har i det mindſte ikke fortjent det af ham. (Det
banfer; han farer ſammen.) Hvem er nu der? Det er
vel igjen en Hjøbſpoſt. Kom ind!

Femte Scene.

Olmerbug. Commissionair Knap, ſiden Daniel.

Knap.

Turde jeg uleilige Hr. Krigsraaden —

Olmerbug.

Hvad bringer Dem til mig idag, Hr. Gjenbo?

Knap.

Jeg kommer ſom Mandatarius for Portraitmaler
Glaubersalz. Han har med megen Forundring erfaret,
at De er flyttet ind i diſſe Værelſer.

Dimerbug.

Ja, De kan troe, jeg vilde ønske, jeg var vel herfra igjen.

Knap.

Saa var De maaskee saa god at gjøre Bærelserne røddelige endnu idag.

Dimerbug.

Hvorledes skal jeg forstaae det?

Knap.

Det er som Gud i Høse. Hr. Glaubersalz flytter herind imorgen; altsaa var det jo bedst, om De kunde flytte ud idag.

Dimerbug.

Hvem er Hr. Glaubersalz?

Knap.

Portraitmaler fra Rotterdam. Na, det er et stort Genie! Han har leiet disse Bærelser, fordi her er saa rart lyst og dog ingen Sol.

Dimerbug.

Men er De fra Forstanden! Jeg boer jo her; hvor kan han saa flytte ind?

Knap.

Intet er lettere. Hr. Krigsraaden behager blot at tømme Bærelserne idag, saa vil den hollandske Maler arrivere imorgen.

Olmerbug.

Na, reis De til Bloksbjerg! Hvad rager den Hollænder mig?

Knap.

Ja, Fanden fare i Hollænderen, han veed nok hvad han gjør. Han er saamænd ikke bange for at sætte Dem ud af Værelserne ved Rettens Midde.

Olmerbug.

Nu er jeg sgu kjed af længere at høre paa den Pøsser. Disse Værelser har jeg leiet — og med Hr. Glaubersalz har jeg Intet at skaffe.

Knap.

Hm! det er en besynderlig Historie. — Durde jeg maaskee see Deres Leie-Contract?

Olmerbug.

Der er ingen Leie-Contract oprettet, da Gaardens Eier er min specielle Ven. Hans Søn skal endog saa giftes med min Datter.

Knap.

Har den Gre at gratulere. — Men med alt dette er det for Gud en slem Omstændighed, at De ingen Contract har at fremvise, saa meget mere som Hr. Glaubersalz støtter sig paa en fuldkommen lovformelig Contract oprettet mellem ham og Proprietæren.

Dimerbug.

Det er Galmands Tale. Ved De ikke, at Leie gaaer for Sie til Fardag er ude.

Knap.

Det gjelber ikke her, hvor min Principal kan beraabe sig paa sin lovlige Ret. Behager De at see — her er en Copie af Contracten. Originalen er som sædvanligt i Udleierens Hænder.

Dimerbug

(Efter at have gennemløbet Contracten).

Na, Hr. Commissjonair! hold paa mig! Jeg troer, jeg daaner! — — (Synker ned paa en Stol.)

Knap.

Si, Hr. Krigsraad! De maa fatte Dem — vær en Mand! — Vi er' jo Alle Menneſter. Heute mit, Morgen dir — Jeg troer vor Herredød Manden bliver ordentlig daarlig. (Ruster i ham.) Hr. Krigsraad! kom dog til Dem selv!

Dimerbug.

Å! jeg er mere død end levende. Saaledes at blive bedragen, og det af sine bedste Venner!

Daniel

(kommer ind med et Glas Vand).

Værsgod, Herr Krigsraad!

Dimerbug.

Tak! jeg kan have det nødig. — Sy, hvad er det for Vand?

Daniel.

Det er godt slutt Brøndvand. Der er ikke andet i Gaarden.

Olmerbug.

Na Gud, sikken en Ravnerede! Brøndvand i Gaarden! Men det er saamænd godt nok for den hollandske Røter.

Daniel.

Er Herren ikke vel?

Olmerbug.

Tænk dig, Daniel, vi skal flytte igjen. Den Slynge af en Proprietair har leiet Værelserne bort til en Anden. Imorgen kan vi Alle komme til at ligge paa Gaden.

Daniel.

Er det muligt? (Affides.) Det gaaer jo som det var smurt!

Olmerbug.

Ru begriber jeg først, hvorfor det ikke hastede med Contracten, og hvorfor Charles ikke kunde komme til Middag. Det er et aftalt Spil mellem Faderen og hans smukke Søn.

Knap.

Ja, min Tid er temmelig knap. Hvad skal jeg saa svare Herr Glaubersalz?

Dimerbug.

Gaae De til Bofferen med samt Herr Glauber-
salz! De kan hilse ham, at han kan flytte ind imor-
gen den Dag.

Knap.

Meget vel! Jeg anbefaler mig, og ønsker Herr
Krigsraaden en god Bedring. (Gaaer.)

Dimerbug.

Daniel! Jeg gaaer i Jorden over den Tort.

Daniel.

Herren maa ikke være saa modfalden. (Affides.)
Jeg har ordentlig Medlidenshed med ham.

Dimerbug.

Svergang jeg hører den Røter af en Kobber-
smed banke, saaer jeg ligesom en Rystelse over mit
hele Legem. Naar bare min gamle Gigt ikke ind-
finder sig igjen! Kom herhid, Daniel! og gnid mig
lidt i Ryggen, deroppe ved Skulderbladet. — Na hør,
hvor den Kjeltring hamrer, som om han kunde være
betalt derfor.

Daniel.

Jeg skulde næsten selv troe, at han var betalt
derfor.

Dimerbug.

Lad kun være med at gnide; der hjælper mig
saa Ingenting. Pas paa, det bliver min Død.

Daniel.

Herren gjør mig rigtig ganske melancholisk.

Dimerbug.

Hvad skal jeg sige til min Kone og til min Datter — af, min stakkels Familie! Der er ingen Hjælp. Vi komme, Gud hjælpe mig, Alle til at ligge paa Gaden. — Imorgen, Daniel, betænk, imorgen! Af, af! ullyksalige Flyttedag!

(Gaaer ind, ledsaget af Daniel, der lader som han græder.)

Sjette Scene.

(Gaden fra første Act.)

Wilhelm. Knap. Mad. Knap (komme ud fra Knaps Huus).

Wilhelm.

Lad Dem nu sige, Herr Commissionair! De har for Gud Intet at risquere.

Mad. Knap.

Charmanteste Herr Brandt! De skal saamænd ikke spille et Ord paa den Mathue. Han skal give efter, om vi saa skal tvinge ham med Magt.

Knap.

Hør, Kone, vil du, at jeg skal sætte min hele Velfærd paa Spil? Hvor kan jeg forestille Krigsraadens Person? Jeg ligner ham jo ikke mere end

et nyfødt Barn. Og desuden — jeg forstaaer slet ikke, hvad det Hele skal gjøre Godt for.

Mad. Knap.

Kan du ikke forstaae det?

Bilhelm (til Knap).

Jeg kan med to Ord forklare Dem Sagen. Det er ikke gjort med, at vi har faaet Charles herfra Byen. Skal vor Plan lykkes, saa maae vi forhindre, at hans Fader, Proprietairen, støder sammen med Krigsraaden.

Mad. Knap

(til sin Mand).

Og han ventes just hertil i Eftermiddag.

Knap.

Men saa er der jo Intet at gjøre ved den Sag.

Mad. Knap.

Jovist, hør bare —

Bilhelm.

Tillad mig — (Til Knap.) Seer De, Proprietairen og Krigsraad Olmerdug have aldrig seet hinanden. Deres hele Mellembværende er hidtil drevet ved Correspondance og igjennem Charles. Der er altsaa Intet lettere end at lade En udgive sig for Krigsraaden, tage mod Proprietairen og holde ham borte herfra, indtil hans Nærværelse ikke mere kan skade os. Jeg veed, han træder af i Knapsteds Gaard, hvor

jeg alt har mine Spioner for at melde os hans Ankomst —

Knap.

Ja, det er Altsammen godt. Men De maa tage en Anden til at udgive sig for Krigsraaden; jeg kan ikke.

Mad. Knap.

Kan du ikke? Hvorfor kan du ikke? Vil man betragte, hvor han staaer og staber sig!

Knap.

Petænk bare den Risiko, jeg løber! Jeg ris-
querer min hele borgerlige Agtelse.

Mad. Knap.

Sikke Baas og Brøvl! Hvad borgerlig Agtelse har du? Bør du ikke gjøre Alt for at tjene Herren der, som allerede har vlist sig saa galant mod os!

Knap.

Men naar det nu bliver opdaget? Naar den Satan af en Proprietair mørbanker mig? Hvad saa?

Mad. Knap.

Saa seer dig ikke Andet end hvad du alt længe har fortjent. — Bryd De Dem om Ingenting, Hr. Brandt. Han skal min Sjæl paatage sig at agere Krigsraad Olmerbug, enten han saa piber eller synger.

Wilhelm (til Knap).

Sagen er heller ikke saa slem som De troer. Deres Ore kan umuligt lide —

Knap.

Posker bryde sig om Wren! Naar det endda ikke var Andet.

Wilhelm.

Og Brygl har De heller ikke at befrygte. Jeg skal følge med Dem overalt. De kan give mig ud for en Nærbeslægtet, eller for hvad De vil. Skulde saa det Værste hændes, saa skyder De al Skylden paa mig, og trækker Dem selv ud af Legen. Og desuden — jeg har jo lovet Dem 100 Rdlr.; men jeg lægger 100 Rdlr. til, naar Sagen faaer et godt Udfald.

Knap.

Sa, høistærede Belynder! Han, som læser i Hjerterne og dømmer efter Tankerne, han skal bevidne, at jeg inderligt gjerne vil tjene Dem — og hvad gjør man ikke for det kjære Brød? Jeg er gift — kan maaskee vente Børn.

Mad. Knap.

Na, for den Sags Skyld kan du være ganske rolig. Det har endnu lange Udsigter.

Knap.

Til dig har jeg ikke talt. — Naar De derfor troer, at jeg kan paatage mig det, saa vil jeg probere derpaa. Jeg kan vel ikke mere end faae et Livfuld Brygl.

Wilhelm.

Det kan jeg lide, Herr Commissionair! Lad os nu strax gjøre Anstalter; jeg kan hvert Dieblif vente Bud fra Daniel, der er paa Udkig efter Proprietairen. For det Første maa De omklædes. (Til Mad. Knap.) Har De tænkt paa Klæder til Deres Mand, som jeg bad Dem om?

Mad. Knap.

Jo, og dem har jeg, og de komme Krigsraadens meget nær, baade Kjole og Vest. Det er endnu en Levning fra den Tid, jeg havde en Marchandiser-Boutique.

Wilhelm.

Godt. (Til Knap.) Glem ikke at pudde Dem, Krigsraaden hører til den gamle franske Skole og gaaer med Pudder.

Knap

(i en ynkelig Tone).

Men hvad Burer skal jeg have paa?

Wilhelm.

Na, det er det samme med Burerne.

Knap.

Skal jeg gaae uden Burer? Da veed jeg dog, at Krigsraaden, om han ogsaa hører til den gamle franske Skole, ikke er en Sansculotte.

Wilhelm.

Jeg mener, De kan beholde dem, De har paa.

Mad. Knap.

Na javist, kom kun ind. Du skal snart være omflædt.

Knap.

Saa De mener virkelig, at jeg tør vove derpaa, Høistærede?

Wilhelm.

At gaae med de Buxer? Ja, det kan De uden Betænkning.

Knap.

Nei, jeg mener Høistæredes hele Plan med Proprietairen.

Mad. Knap

(commanderende).

Kommer du snart? Du veed, jeg kan godt lide den lange Brøvl. (Gaaer ind med Knap.)

Wilhelm (ene).

Arme Lyb! han er et bedrøveligt Exempel paa det ægtefabelige Livs Lyksalighed; det var ikke godt, om han var et Auspicium for mine egne Affairer. Jeg sveder og arbejder idag som en Hest, maastee ene og alene for at komme under Tøffelen. Bah! det har ingen Nød! Julie er from som en Due, og saa eftergivende som man kan forlange det af et Fruentimmer. (En Dreng kommer ind og giver ham et

Brev.) Ah! fra Daniel! (Læser Brevet.) Naa, der har vi ham! (Raaber ind.) Herr Commissionair! kom ud! det er den høieste Tid.

(Knap kommer ud, omklædt ganske som Krigsraad Olmerbug i Klæder af noget isinesfaldende Farve. Mad. Knap følger efter ham med en Pudderæske og puddrer ham.)

Mad. Knap.

Giv dog Tid, Menneſte! Nu er du ſtrar færdig.

Knap.

Puh! Du ſlaaer mig jo Pudderet i Næſe og Mund.

Mad. Knap.

Det døer du ikke af.

Wilhelm.

Fortræffeligt! De ſeer ſaa livagtig ud ſom Krigsraad Olmerbug, at ſelv En, der fjender ham, ved første Diekaſt kunde tage Feil. Giv Dem nu lidt mere Vir — ikke for meget — ſaaledes! De fan gjerne ſee lidt eenfoldig ud.

Mad. Knap.

Det har De ſaamænd ikke nødig at bede ham om. Han har gode Anlæg dertil af Naturen.

Wilhelm.

Og nu maa De ind, Madam! Deres Nærværelſe kunde vække Miſtanke. — Stille, der kommer Nogen nede i Gaden. Det er dem!

Knap
(forstræffet).

Er de der alt? — Naa, Gud see i Naade til mig.

Wilhelm.

Vær nu paa Deres Post; huff paa, jeg er en Nærbeslægtet. Ind, Madam!

(Madam Knap gaaer ind, men lurer i Gadedøren.)

Syvende Scene.

Wilhelm. Knap. Proprietair Tang. Daniel.

Proprietairen.

Saa de har Alle saa travlt idag?

Daniel.

Na forstrækkeligt! Fruen og Frøkenen kan Knap sandse for lutter Travlhed og Anstalter. — Men der staaer min Herre, Krigsraaden. (Til Knap.) Det er rigtigt nok ham, Herre, Proprietairen fra Landet.

Proprietairen.

Er De Krigsraad Olmerdug?

Knap.

Ja, jeg er, og De er vist Proprietair Tang. Vær mig tusinde Gange velkommen! (Omfavnser og kysser ham; — affides.) Uf! hvilket Røter-Ansigt!

Proprietairen.

Na, det er mig kjært at gjøre Bekjendtskab med min Søns tilkommende Svigerfa'er. Min Søn har tilskrevet mig meget Godt om Dem og Deres Familie.

Knap.

Na, Deres Søn er altfor artig!

Proprietairen.

Jeg havde ellers ventet, at han skulde have modtaget mig i Gæstgivergaarden.

Daniel.

Den unge Herr Charles er rigtigt undskyldt. Han er inde hos Fruentimmerne, og er dem behjælpelig; de vil ikke undvære ham for aldrig det.

Proprietairen.

Sahaha! Ja, det er Satan til Dreng — altid er han efter Fruentimmerne.

Wilhelm.

Og Fruentimmerne ere snart værre efter ham. Troer Herr Proprietairen, at en Anden turde blive derinde? Jo pyt! Fruen feiede os kjønt afveien. Men ham, sa'e hun, vilde hun beholde, for han kunde gjøre Nytte i Huset.

Proprietairen.

Nu, det fornøier mig, at Drengen teer sig godt. (Til Knap.) Men, med Forlov, Herr Svoger! hvem er den fremmede Herre der?

Knap.

Den Herre der? Det er Fuldmægtig Brandt.
(Gjør en Grimace som En, der har fortalt sig.)

Wilhelm (affides).

Jeg troer, Satan staaer i Commissionairen.

Knap.

Det er at sige, denne Herre er af min Familie
— han er min Søstersøn — en meget intim Ven
af mit Huus.

Proprietairen.

Saa meget desto bedre! Giv mig Deres Haand,
Herr Fuldmægtig! Jeg er en ligefrem Mand, der
hader Complimenter.

Wilhelm.

Saa er De af mine Folk. Lad derfor min
Titel ude af Spillet. Jeg er ogsaa kun Fuldmægtig
ved Krigsraadens Lømmehandel.

Proprietairen.

Har Svoger en Lømmehandel? Nu, man maa
tilstaae, I Kjøbenhavnere ere om Jer.

Knap.

I vore Tider maa man have flere Jern i Ilden.

Proprietairen.

Det var et sandt Ord. Jeg har det paa samme
Fod. Mine Jorder ere jo rigtignok Hovedsagen, da
jeg tænker som saa, at Alting kan forgaae, men Guds

grønne Jord forgaaer aldrig. Men aparte har jeg endeel skønne Eiendomme her i Byen — og skulde Alt gaae skjævt, saa har man jo nogle Stillinger fra gamle Dage.

Knap.

Ja, det sidste er sgu det sikreste. Hold endelig paa dem.

Proprietairen.

Det Værste er, at Huse og Gaarde skaffe Folk endeel Bryderier, naar man ikke altid kan være selv tilstede. Jeg vilde ønske, jeg havde en solid Commissionair at betro mig til.

Knap.

Der skal jeg saamænd gjerne være Dem behjælpelig. Jeg har Commissioner for den halve Bye. Fra mit Commissions-Comptoir — (Wilhelm trækker ham i skjolen.)

Proprietairen.

Hvad? har Svoger ogsaa et Commissions-Comptoir? Ja, saa har De rigtignok mange Jern i Ilden.

Wilhelm.

De misforstaaer Herr Krigsraaden. Han mener sit Comptoir for Lønnerhandelen. (Affides til Proprietairen.) Krigsraaden er gruelig distrait, og nu tilmed idag, da Flytningen ligger ham i Hovedet. Han er undertiden nærved at snakke over sig.

Proprietairen.

Er det muligt! Hahaha! Ja, min Søn har nok skrevet mig Udstilligt derom, men jeg troede ikke, det var saa slemt. Det er ellers Skade for ham; det er saadan en smuk Mand at tale med. (Svit.) Apropos, Herr Svoger! jeg haaber, De viser mig rets stoffens omkring i Huset derovre, hvor De er flyttet ind, og som min Søn har kjøbt til mig i min Fraværelse. Er De fornøiet med Leiligheden?

Knap.

Na, det er en charmant Leilighed.

Proprietairen.

Ja, efter min Søns Beskrivelse maa den ikke være saa daarlig endda.

Daniel

(der hidtil har staaet paa Udkig, gaaer hurtigt hen til Wilhelm).

Nu troer jeg Pokkeren staaer i det! Den unge Charles er lige paa Veien herhen!

Wilhelm.

Oh, gid han var paa Veien til Siberien! For Fanden! hvad gør vi nu?

Daniel.

Mathias Knap smører Hæser; jeg faaer en Ulykke. Hvad De vil gjøre, det veed jeg ikke.

Wilhelm.

Jeg vil pro primo ikke lade mig forbløffe. Lad ham kun komme, det gaaer nok!

Daniel.

Der er han! Nu kniber det sgu med det ellefte Bud.

Ottende Scene.

De forrige. Charles.

Wilhelm

(der gaaer Charles imøde).

Oh, mon frère! Er du her endnu?

Charles.

Jeg havde en fordømt malheur. Lige da jeg vilde til at vende med Giggen, knækker den ene Stang. Det er, paa min Vre, Noget, der aldrig er hændt mig før.

Wilhelm.

Hør nu! Din Fa'er er kommen. See bare til at komme strax herfra, ellers slipper du ikke bort i de første to Limer, og saa kan du da sige god Nat til den skønne Ubekjendte.

Charles.

For Pokkeren! Du har Ret! Hvorledes slipper jeg bort paa en god Maade?

Wilhelm.

Du maa sige, du skal ind og hjælpe Damerne.

Charles.

Men, mon cher! hvorfra kommer dit Bekjendtskab —

Wilhelm.

Derom kunne vi tale en anden Gang. — Gjør nu bare som jeg siger dig, ellers gaaer din hele Rendezvous i Dyset.

Proprietairen.

Naar! der har vi jo vor Springshr!

Knap

(Der hidtil har gaaet i Samtale frem og tilbage med Proprietairen, bliver ved at see Charles høist forstræffet).

Nu er da Alt forlorent!

(Retirerer under det Følgende til Døren af sit eget Huus og vil ind. Men hans Kone, der hidtil har staaet paa Luur, støder ham bort efter comist Modstand fra hans Side og smækker Døren i.)

Charles.

Ah, velkommen til Byen! Hvorledes befinder Papa sig?

Proprietairen.

Jeg takker, min Dreng, ret vel! Naar jeg blot har Noget at speculere paa, saa befinder jeg mig altid vel. Men naar jeg gaaer ledig, saa falder jeg sammen. — Men hør, Patron! jeg synes, du staaer som paa Naale.

Charles.

Jeg kan ikke nægte, kjære Papa! — jeg har Noget at besørge for Damerne —

Wilhelm.

Na, veed De hvad, Herr Proprietair! Vi har

Synd af at opholde ham. De veed nok, naar man staaer under Fruentimmer-Regimente, saa maa man lystre.

Proprietairen.

Sahaha! De har min Ero Ret. Saa gaae da, din Spring-ins-felb, og øv dig i at staae under Løffelen. Det bliver saa Enden af Legen.

Charles.

Adieu, Papa, til vi sees igjen. (Affedes til Wilhelm.)
Jeg er dig uendelig forbunden.

Wilhelm.

Na, ingen Marsag!

Charles.

Nu iler jeg sporenstregss ud til min Skjønne.

Wilhelm.

Ja, gjør det, og Lykke paa Reisen!

(Charles skynder sig bort, fulgt af Daniel.)

Proprietairen.

Men hvor blev Krigsraaden af? Et, hvad gjør De der, Herr Svoger?

Rnap.

Af, Herr Svoger! Jeg vilde blot see lidt ind til min Familie.

Proprietairen.

Men De boer jo ikke paa denne Side af Gaden.

Wilhelm

(affbes til Proprietairen).

Det er lutter Distraction. Han har glemt, at han er flyttet idag.

Proprietairen.

Hahaha! Det er Pokker til Distraction. Jeg lover mig en Hoben Løter af ham.

Wilhelm (affbes).

Faaer jeg ikke snart Proprietairen afveien, saa fordærver Knap mig Alting. (Høit til Knap.) Men, bedste Herr Krigsraad! vi kan umuligt lade Proprietairen staae længer her paa Gaden.

Knap

(der imidlertid er falden i sine egne Betragtninger, farer op).

Hvad behager?

Wilhelm (affbes).

Naa, nu troer jeg sgu han staaer og sover. (Høit.) Jeg siger, vi maae snart tænke paa at gaae ud til Skydebanen med vor Ven, Proprietairen.

Knap.

Javist maae vi det — det er jo ogsaa sandt —

Proprietairen.

Skal vi ud paa Skydebanen?

Wilhelm.

Ja, veed De ikke det? Krigsraaden har viist sig genereux og tracterer os Mandfolk. Underhaanden

kan jeg betro Dem — men for Guds Skyld ikke mine Ord igjen —

Proprietairen.

Oh, hvor kan De troe —

Wilhelm.

Fruentimmerne gjøre Anstalter derovre til en Høitidelighed iaften i Anledning af Forlovelsen, jeg troer et Transparent og nogle Sange med Chor. Deres Søn er nok Mester for det Hele.

Proprietairen.

Oh, det var sgu pønt! — Hahaha! saa skal vi nok overrastes.

Wilhelm.

Savist, De skal see, hvor De vil blive overrasket. Men nu kan De jo nok begribe, hvilken Forstyrrelse der er i hele Huset. Altsaa fandt vi, det var klogeft at lade Dem falte og valte som de vil. Imidlertid tage vi ud til Skydebanen og faae os i god Ro og Mag en forloren Skildpadde, en Andesteeg, og et godt Glas Viin. Hvad? har jeg Ret eller ikke?

Proprietairen.

Ja, Gu' min Sjæl har De Ret, Herr Ven! Derom kan der ikke være to Meninger. (Affides.) Det er en rar, ung Mand, den Fuldmægtig; ham kan jeg godt lide. (Høit.) Naa, Herr Krigsraad! lad os saa

gaae ud til Skydebanen — — Men, hvordan har De det, Herr Svoger? Er De ikke vel?

Knap.

Ik nei! jeg er sandfærdig slet ikke vel. Jeg har saadan en Trykning — her —

Proprietairen.

Ei, bryd Dem aldrig om det. Trykning har vi Alle: trykker det den Ene her, saa trykker det den Anden der.

Vilhelm.

Proprietairen har fuldkommen Ret. (Affides til Knap.) Fy! De maa jo skamme Dem, saa kjær-lingeagtigt som De bærer Dem ad.

Knap

(affides til Vilhelm).

Ik, Herr Brandt! jeg tilstaaer det; men see bare paa Proprietairen. Han kan jo bøie begge Ender sammen paa mig. Jeg kommer, Gud hjælpe mig, aldrig levende fra den Affaire.

Vilhelm (som før).

Hvad er det for noget Sladder! Har De sagt A, maa De ogsaa sige B. — Gaaer De ikke med nu, saa lader jeg Dem, Fanden tage mig, i Stikken og gaaer min Vej.

Knap.

For Guds Skyld, Høistærede —

Proprietairen.

Nu, hvorledes gaar det med Krigsraaden?

Wilhelm.

Na, det er meget bedre. Han siger, at naar han kommer til at gaae, saa bliver det nok godt. Nu tager jeg ham under den ene Arm, og De tager ham under den anden, og saa gaae vi lige ud til Skydebanen.

Knap

(da Proprietairen tager ham under Armen).

Na, det er rigtigt en Skam. De skal saamænd ikke have den Meilighed. Jeg kan godt gaae alene med Fuldmægtigen.

Proprietairen.

Gjør nu bare ingen Omstændigheder.

Knap (sagte).

Na, nu sidder jeg godt i Klemme!

Proprietairen.

Og nu lustig, Herr Bruder! og lad Fiolen sørge. Nu drikke vi et Glas Vin paa vore Børns Sundhed, og i aften faae vi os en Springom. Hahaha! Jeg skal føre Svoger artig i Vinden.

Knap

(med et Suf).

Ja, derpaa tvivler jeg ikke.

(De gaae.)

Fjerde Act.

(Bærelset hos Olmerbug.)

Første Scene.

Wilhelm. Julie. Daniel.

Julie.

Ja, ja, kjære Wilhelm! sig hvad du vil. Jeg bliver ved min Waastand. I have nogle Spilopper for.

Wilhelm.

Du gør mig Uret, kjære Julie —

Julie.

Jeg skulde ogsaa tage meget feil, om ikke Mester Daniel har en Finger med i Spillet.

Daniel.

Naa, Frøken! skal jeg nu igjen have Skylden! Tilfids kommer jeg til at spille samme Rolle her som i andre Huse Katten; for, naar Noget er galt, saa har jeg altid gjort det. Forleden havde Rotterne ædt det ene Dre af Herrens udstoppede Dromedar, og saa sa'e Huusholbersten, at det havde jeg gjort. Og

nu gad jeg dog vidst, om noget fornuftigt Menneske kan finde Fornøielse i at spise Drex af Dromedarer.

Julie.

Spar du kun dine sædvanlige, lange Tirader. Dig troer jeg nu slet ikke.

Wilhelm.

Bedste Julie! gaae ikke for strengt irette med os. Sæt ogsaa, at vi have Et og Andet i Gjærde, er det da ikke den simpleste Nødvendighed, der driver os? Eller, du Slemme! vil du heller forloves med Charles iaften, med det Menneske, der er mig meest forhadet af Alle?

Julie.

Hvor kan du hade Charles? Jeg kan ikke engang blive vred paa ham. Jeg synes, han er for ubetydelig og intetsigende dertil.

Wilhelm.

Min Mening er just heller ikke, at Charles er farlig for dig. Men til al Ulykke er du den søieligste Datter af Verden. Du var istand til af lutter Ehdighed mod dine Forældre at give Charles din Haand, naar jeg ikke forpurrede det.

Julie.

Nu, gør hvad du vil, men glem ikke, at du skal staae mig til Ansvar, hvis Noget gaaer galt.

Wilhelm.

Det lover jeg. Siig mig nu blot, har du talt med din Moder? Indvilliger hun i, at du giver Charles et Stævnemøde?

Julie.

Jeg har ikke talt med hende endnu, da jeg ikke har havt Mod dertil. Men jeg tænker nok, hun indvilliger. Naar jeg blot Intet risquerer derved —

Wilhelm.

Derfor kan du være rolig. Sammenkomsten bliver et Par Skridt herfra i Philosophgangen. Madam Knap skal være tilstede derved, og jeg er i Nærheden. Du kaster et tæt Slør over dig, saa kan Ingen kjende dig. Jeg kan ikke nægte, at jeg ønsker, du selv indfinder dig, for at du kan faae Leilighed til at lære at kjende den Mand's flygtige Character, med hvilken du stod saa nær i Begreb at forenes.

Julie.

At Charles er flygtig, er rimeligt, men vær du dog glad ved, kjære Ven, at Ingen sætter dig paa saa slemme Prøver.

(Der ringes paa Gadedøren.)

Daniel

(seer ud af Vinduet).

Der har vi, min Tro, Herren. Nu kan De da ikke gaae ned uden at møde ham.

Wilhelm.

Men er der ikke en anden Vej, jeg kan gaae?

Julie.

Ik nei! derinde ere alle Folkene, og flere Ud-
gange er her ikke.

Wilhelm.

Ja, saa vil jeg paa Lykke og Fromme gaae ned.

Julie.

Det gaaer ikke an! Jeg hører Fa'er gaae paa
Gangen.

Daniel.

Lad Hr. Brandt gaae ind i Cabinettet og tag
Nøglen af, saa vil jeg paatage mig at skaffe Deres
Herr Fader ud af Huset om en kort Tid.

Julie.

Min Gud! I gaae saa mange Krogveie, at jeg
kan blive angst og bange. Hvad har du nu ifinde?

Daniel.

Skynd Dem nu, Frøken! her er ingen Tid at
spilde.

(Brandt luffes ind i Cabinettet; Julie gaaer ind i de andre
Sidenærelser.)

Anden Scene.

Olmerbug. Daniel.

Olmerbug.

Det er mig kjær, at jeg træffer dig. Det seer
mørkt ud, Daniel!

Daniel.

Ja, hvor kan Herren vente andet Veir i October.

Olmerbug.

Nei, jeg mener, at mine Udfigter i Fremtiden ere mørke.

Daniel.

Naa! jeg troede Herren talte om Veiret.

Olmerbug.

Jeg var henne hos Nogle af mine Bekjendte og forhørte mig underhaanden om Værelser. Du begriber vel, at jeg ikke talte om, at det var mig, der skulde flytte. Af, jeg bliver tidnok til en Fabel over Byen. — Men den Ueilighed kunde jeg saamænd gjerne have sparet.

Daniel.

Herren skulde sætte sig i Aviserne.

Olmerbug.

Men det er der jo ikke engang Tid til. Imorgen tidlig, betænk, lille Daniel, imorgen tidlig flytter den hollandske Maler Glaubersalz herind. Nei, vi komme til at ligge paa Gaden, derom er ingen Tvivl.

Daniel.

Nei, saa slemt har det heller ikke nødig at være. Jeg har et Sødsfendebarn i Garde-Casernen. Der kan Herren komme ind imidlertid. Det er dog altid bedre, end at ligge paa Gaden.

Dimerbug.

Na, hvor vil du hen! Kan jeg flytte min Familie ind i en Caserne?

Daniel.

Nei, det er ogsaa sandt; men jeg stod just og tænkte paa Meublerne og Herrens Naturalier.

Dimerbug.

Ja! min stakkels Samling! den bliver da totaliter spoleret. Er der alt Noget pakket ud?

Daniel.

Jeg begyndte imorges med Bavianen, men den faae rigtig ganske modfalden ud. Det var ligesom den kunde have en Anelse om, at den snart skulde pakkes ind igjen.

Dimerbug.

Sm! Sm! — Hvad jeg vilde sagt — Charles har vel ikke ladet sig see?

Daniel.

Nei, her har han ikke været.

Dimerbug.

Den Galgensugl! han har altfor gode Grunde til at holde sig borte. — Har du Adresseavisen for idag?

Daniel.

Her er den.

Dimerbug.

See efter, om der ikke skulde være nogle Bærelser tilleie. Det er min sidste Trøst. Læs høit.

Daniel (læsende).

„Abstillige smaa Leiligheder i en Baggaard“ — nei, det er ikke for os. — „En rolig og stille Logerende“ — det ikke heller — „En galant Herre“ — (seer paa Dimerbug.) det er ikke heller for os. — „En Enkemand uden Børn — En anstændig“ — Nei, det duer altsammen ikke.

Dimerbug.

Lad mig høre hvad der staaer. Læs heelt ud. Hvad var det sidste? „En anstændig . . .“

Daniel.

„En anstændig Jomfru, der ernærer sig ved Syening“ — er det nu Noget for Herr Krigsraaden?

Dimerbug.

Na, spring over de anstændige Jomfruer og læs videre.

Daniel.

Her kommer Noget. — „Tretten Bærelser en suite, beliggende paa Tolbodveien Nr. 297, ere tilleie af Mangel paa Plads.“

Dimerbug.

Hvad er det for noget Snak?

Daniel.

Om Forlæbelse! jeg læste to Avertissementer i eet. Nu kommer det: „Af Mangel paa Plads ønskes en Familie at overlade en lille Leilighed —“

Olmerbug.

Det kan jeg ikke bruge. Jeg maa boe midt i Byen og kan heller ikke nøies med en lille Leilighed.

Daniel.

Her troer jeg er Noget. — „En smuk, stor Leilighed af 8 Værelser, beqvem for en Meelhandler“ — aa, det er en Kjælder. — Ja, Kæsten er paa Christianshavn eller i Holmensgade, der vil Herren jo ikke boe, og saa er der en uudsluftelig Mængde Værelser for logerende Mandfolk og Fruentimmer.

Olmerbug.

Sm! saa var jeg altsaa lige nær. — Du har vel ikke forhørt dig som jeg bad dig om?

Daniel.

Jo, jeg har saavist, det havde jeg nær glemt af lutter Forstyrrelse. Iblandt Andet, har jeg med stor Umag opsnuset en Leilighed her i Nærheden. Om trent lige saa mange Værelser som her, paa første Sal, meget lidt Sol og med Springvand i Gaarden — og kan strax tiltrædes.

Olmerbug.

Det var jo en funden Skat, lille Daniel! Hos hvem ere de Værelser at faae?

Daniel.

Hos hvem? (Affbes.) Hvor Fanden faaer jeg et Navn fra? (Svst.) Herren mener Huuseierens Navn?

Dimerbug.

Jovist.

Daniel.

Det er — han hedder — for Pokker! Har jeg nu glemt Navnet? Det er ellers lige herved i den næste Gade op mod Philosophgangen — i det store Huus paa høire Side.

Dimerbug.

Lad see! Hvem boer der? Først Grosserer Rølle; hos ham kan det ikke være. Saa Obersten; der kan det heller ikke være. Saa Muurmester Brandt, ja, der kunde det vel være. — Er det hos ham?

Daniel.

Muurmester Brandt? Jo, ham er det — jeg troer vist ikke, jeg tager feil. Na, jovist er det ham. (Affbes.) Den Ene er sgu ligesaa god som den Anden.

Dimerbug.

Da vil jeg sandfærdig strax gaae derhen. Hvor let kunde ikke en Anden komme mig i Forkjøbet. — Hos Brandt's? Ja, det er en deilig Gaard, det veed Gud, det er. — Bliv du nu her, mens jeg løber derind. — Springvand i Gaarden, sa'e du? Her er saamænd ingen Tid at spille. (Gaaer.)

Tredie Scene.

Wilhelm. Daniel.

Daniel

(Luffer op for Wilhelm).

Værsgod, nu kan De komme christeligt ned ad Trapperne, naar De vil gaae snart. Lør jeg ellers spørge, hvorledes det spændte af med Gildet?

Wilhelm.

Bedre end jeg havde troet. Proprietairen blev desværre ikke saa fuld, som jeg havde ønsket, skjøndt han drak som en Svamp.

Daniel.

Men Mathias Knap?

Wilhelm.

Han fa'e naturligviis den ene Dumbhed efter den anden. — Men hilts nu din Frøken, at jeg skal give hende nærmere Underretning angaaende Sammenkomsten.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Daniel (ene).

Gud veed, det unge Menneske gjør sig Livet suurt nok for Frøkenen. Jeg er nu en gammel Karl og har nok havt en halv Snees Kjærestes; men jeg har ikke gjort mig den Umag for dem Alle tilsammen, som han for Frøken Julie alene. (Gaaer.)

Femte Scene.

(Gaden fra første Act.)

Mathias Knap kommer ind under Armen med Proprietair
Tang.

Proprietairen
(perialiseret).

Hør, Hjerte Svoger! siden vi nu har drukket
Duus med hinanden, saa vil vi ogsaa være ret inder-
lig gode Venner.

Knap.

Det forstaaer sig. (Affbes.) Her har da vor
Herre sendt mig et godt Kors paa Halsen.

Proprietairen.

Vi skal være to Legemer i een Sjæl. Hør, du
skal være Jonathan og jeg vil være Kong David.
Eller vil du være Kong David, saa vil jeg være
Jonathan.

Knap.

Altfor megen Vre! — Skal vi nu ikke gaae,
lille Svoger?

Proprietairen.

Hahaha! den Karl var Guld værd!

Knap

(klapper ham paa kinden).

Skal vi nu ikke snart gaae videre?

Proprietairen.

„Ich bin Holofernes“! sa'e han og saa strævede han ud med det ene Been. Ich bin Holofernes! Hahaha!

Knap.

Savist! du er Holofernes. Kom bare med.

Proprietairen.

Huffer du den tydske Vise han sang? (Synger.)
„Als die Jungfer Galathee“ — —

Knap (affides).

Begynder han først at synge, saa Gud hjælpe mig!

Proprietairen.

Det var en kostelig Vise. Og kan du huske de Ansigter, han stjar, mens hans sang? Hahaha! Hør, Hjertens Svoger! Nu vil jeg synge Visen, saa skal du stjære Ansigter.

Knap.

Er Menneftet forrykt! — Charmante Svoger! Vi tør saagu ikke synge paa Gaden.

Proprietairen.

Holofernes! — hahaha! Ak, den Karl! den Karl! der sad et Hoved paa den Karl! — Vil du snart være af den Artighed at stjære Ansigter, Svoger!

Knap.

Vær nu fornuftig —

Proprietairen.

Svoger Krigsraad! Du er mig saa underlig
Du har dog vel ikke drukket for meget? Lad mig
see dig i Ansigtet?

Knap.

Hvad er nu det igjen?

Proprietairen.

Kom hid med dit Ansigt, siger jeg. — Du har
et nederdrægtigt Ansigt!

Knap.

Den Grobrian! — Lad dig nu tale tilrette —

Proprietairen.

Bliv ikke vred, Svoger! Du kan jo ikke for, at
du har et nederdrægtigt Ansigt.

Knap.

Hør, Svoger! naar du ikke var min Ven —

Proprietairen.

Jeg blæser ad dit Venstak — du maa tilstaae,
at dit Ansigt seer saa affviet ud som de jydskes Heder,
og din Næse — hahaha! — din røde Næse, min
Broer, seer ud som Skagens Fyrtaarn.

(Holder sig fast ved Knap af Latter.)

Knap

(der søger at ryste ham af sig).

Nei! det gaaer sgu for vidt!

Proprietairen.

Naar det nu bliver mørkt om Aftenen, Svoger

Krigsraad, saa har du blot nødig at staae i Vinduet og stikke Næsen ud, saa troer Folk, at det er en argantist Lampe. Hahaha!

Knap.

Na, du kan spare dine Vittigheder!

Proprietairen.

Dg saa sig de: Krigsraaden har taget Spen-
deerbuxerne paa og lyster for hele Gaden — hahaha!

Knap.

Jeg vil kun sig Dem, Herr Proprietair! Fanden
skal længer taale Deres Grobheder. Naar De troer,
De kan behandle mig som en Dreng, saa tager De feil.

Proprietairen

(der bestandigt holder ham fast under Armen).

Nu har sgu Krigsraaden faaet Courage. — Men
hør, veed du hvad, Svoger — komst du mig so,
so komm' ich dir auch so. Jeg er ikke bange for at
tage min Mand i Bringen.

Knap (forstræffet).

Hva — hvad, Hjertens Svoger! Du forstaaer
jo Spøg. Du er og bliver jo min iegode Svoger
— min Jonathan!

Proprietairen.

Skal vi da være Venner igjen?

Knap.

Al ja! i Liv og Død — som Damon og Boreas.

Proprietairen.

Saa kys mig da til Forsoning! — Og hør nu Svoger! jeg vil spørge dig om Noget, men du skal svare mig oprigtig derpaa.

Knap.

Hvor kan du troe Andet?

Proprietairen.

Saa sig mig da, hvad syntes du om det Pigebarn, der vartede op paa Skydebanen? Af, det var en Carnaille, men deilig som Judith.

Knap.

Na, kommer han nu i det Capitel! — Na, hun var en Engel.

Proprietairen.

Men sig mig, troer du, at —

Knap.

Hjerte Svoger! Vi maa see til at komme hjem.

Proprietairen.

Sig mig bare om du troer, at hun —

Knap.

Kjærestefolkene vente sgu paa os.

Proprietairen.

Na, lad dem vente! — Saa du troer, at hun —

Knap.

Ja saa min Salighed troer jeg. Kom blot med. Lad nu Fruentimmerne fare og følg med mig. (Affides.)

Naar jeg blot kunde narre ham bort fra denne Gade!
(Svit.) Kom, vi skal her nedad.

Proprietairen.

Men jeg tænkte, du boede i denne Gade.

Knap.

Hvor vil du hen? — nei, i den næste Gade, der løber op til Philosophgangen. Naar vi ikke snyde os, saa træffe vi ikke min anden Svoger, han fra Sylland, Studerangeren, vi talte om. Du vil jo handle med ham.

Proprietairen.

Ja Gu' vil jeg handle med ham. Jeg vil snyde ham, under uns, og du, Svoger, du skal hjælpe mig.

Knap.

Det gi'er jeg dig mit Ord paa.

Proprietairen.

Hahaha! Du skal hjælpe mig at snyde din egen Svoger.

Knap.

Ja hvad! Svogerstab er intet Kjøbmandstab.

Proprietairen.

Du taler som en Socrates. Og naar jeg engang skal handle med dig, saa snyder jeg dig med, og saa gaaer vort Svogerstab i Madstabet. Hahaha!

Knap.

Lad os blot komme herfra.

Proprietairen.

Men gaae vi nu ogsaa den rigtige Vej?

Knap.

Vil du da ikke troe din Ven, din Jonathan?

Proprietairen.

Saa kom da, men du skal gaae foran og stifte Næsen iveiret og lyse for mig.

Knap.

Ik, vær nu rimelig!

Proprietairen.

Du skal gaae foran, og jeg vil gaae efter Næsen, at sige efter din Næse. Hahaha! Min Svogers Næse er en Gaslampe, der brænder uden Væge.

Knap.

Nu skal du min Sjæl gaae med.

(Trækker af med ham.)

Sjette Scene.

Værelse hos Muurmester Brandt.

Brandt og Christian, hans gamle Tjener, komme ind.

Brandt.

Her har slet Ingen været?

Christian.

Ikke en eneste.

Brandt.

Åh! det havde jeg ikke ventet.

Christian.

Sandt at sige, Herre! har jeg aldrig havt synderlig Tro til, at Deres Speculation med den store Kostald vilde lykkes. En Stald for 40 Køer kan sandeligen ikke Enhver leie, og med al Ære og Respekt for Deres Mening, troer jeg heller ikke, at det lønner Umagen.

Brandt.

Du taler der om Noget, du ikke forstaaer dig paa. Hvorfor skulde det ikke lønne Umagen? Er det ikke langt fornuftigere, at man om Vinteren her i Byen kan staldfodre det fornødne Antal Køer, end at man skal lade Mælken komme flere Mile ude fra Landet? Jeg bliver ved min Paastand, at, naar man blot lidt kjender til Conjuncturerne, vil man finde, at min Kostald absolut maa svare Regning. Lad kun en dygtig Mand begynde derpaa, og du skal see, Flere ville efterligne hans Exempel. — Der ringes; gaae ud og see, hvem det er.

(Sdet Christian gaaer ud, træder Wilhelm ind.)

Syvende Scene.

Brandt. Wilhelm, siden Christian.

Wilhelm.

Jeg hører, du har spurgt efter mig.

Brandt.

Vi har savnet dig ved Bordet til Middag. — Nu, hvad driver du i denne Tid? Jeg synes, du seer saa forstyrret ud.

Wilhelm.

Jeg nægter ikke, at der er Noget, der sysselsætter mig meget, og det er ogsaa min Pligt at meddele min Fa'er — —

Brandt.

Jh, behold du dine Hemmeligheder for dig selv. Jeg er ikke nysgjerrig.

Christian

(der kommer ind).

Krigsraad Olmerbug er derude og ønsker at leie efter Aviserne.

Brandt.

Krigsraad Olmerbug? Kommer han for at leie min Stald? Jh nu! det er ikke urimeligt. Han er en fornuftig Mand, der seer dybere i Tingene end Andre. — Lad ham kun komme ind! han er velkommen!
(Christian gaaer.)

Wilhelm (affibes).

Hvad Pokkeren gjør jeg nu? Krigsraaden maa paa ingen Maade træffe mig her. (Høit.) Kjære Fa'er! Jeg har adskillige Grunde hvorfor jeg ikke ønsker, at Krigsraaden skal see mig netop nu. Jeg skal siden

forflare dig Alt. Jeg springer saalænge ind i Side-
værelset. (Gaaer derind.)

Brandt.

Hm! Gud maa vide hvad der gaaer af min
Søn idag.

Ottende Scene.

Brandt. Krigsraad Olmerbug, siden Vilhelm.

Brandt.

Velkommen, Herr Krigsraad! Jeg hører, De
vil leie hos mig efter Aviserne.

Olmerbug.

Har Deres Leilighed staaet i Aviserne? Det er
Skam mere end jeg har vidst. Ja, jeg er saamænd
saa forstyrret i disse Dage, saa jeg knap kan sandse.
Men for at komme til Sagen, hvor ligger den be-
vidste Leilighed?

Brandt.

I en Hjørnegaard, jeg har kjøbt ved Nørrevold.

Olmerbug.

Ved Volden? Hm! hm! det er just ikke ganske
efter mit Hoved; der er fatalt koldt om Vinteren.
Men jeg maa vel finde mig deri. — Hvad jeg vilde
sagt, der er vel en smuk, viid Udsgt?

Brandt.

Na ja, efter Omstændighederne.

Dimerbug.

Plages man meget af Gjenboer der?

Brandt.

Nei, ikke det jeg veed. Men hvad kunde ogsaa Gjenboer genere der?

Dimerbug.

Na ja! det er som man tager det. Jeg for min Part kan ikke lide Gjenboerne for nær paa mig. Men endeel Eftermiddags-Sol er der sagtens?

Brandt (smilende).

Jeg troer ikke, at den vil uleilige Bedkommende.

Dimerbug.

Na nei! om Vinteren især. — Er der god Opgang?

Brandt.

Indgang vil De nok sige. Jo, den er bred og beqvem.

Dimerbug.

Og Lørrelofterne, ere de store og lustige?

Brandt (affbes).

Lørrelofterne! Han mener nok Foderlofterne. (Hoit.) Jo, Løfterne ere meget store; der kan ligge Foder i dem for mere end een Winter.

Dimerbug.

Hvad behager?

Brandt.

Jeg siger, at Løfterne ere saa store som De blot kan forlange.

Dimerbug.

Naa! — Saa De troer altsaa, at Leiligheden er beqvem for en stor Familie?

Brandt (affides).

Regner han Køerne med til sin Familie? Det er bandsat familiairt. (Svit.) Jeg har beregnet den til omtrent 40 Hoveder.

Dimerbug (affides).

40 Hoveder! Det var et underligt Udtryk! (Svit.) Ja, saa mange er vi endeligt ikke. Lør jeg nu blot spørge Dem, om der er et Karle- og et Pigekammer?

Brandt.

Der er et Kammer for en Karl og et større for to Malkepiger.

Dimerbug.

To Malkepiger? Hvad skulde jeg med dem? (Affides.) Det er en curieux Mand.

Brandt.

Oh nu! dem kan De ikke godt undvære.

Dimerbug.

Forsaavidt var jo Alt i sin Orden. Leiligheden er stor og rummelig; der er ingen Gjenboer — det er godt. — At Gaarden ligger ved Bølden, er jo rigtignok slem, men det saaer jeg at finde mig i. Ja, saa

troer jeg rigtigt jeg vil leie hos Dem. Det er sandt, tør jeg være saa fri, at spørge Dem, om der er Vindovne eller Kaminer?

Brandt.

Vindovne eller Kaminer? Der er min Sjæling af Delene.

Olmerbug.

Ingen af Delene? og Vinteren er forhaanden!

Brandt.

Sa, hvad Pokkeren vil de med Vindovne i en Kofald?

Olmerbug.

En Kofald? Hvem taler om en Kofald?

Brandt.

Det gjør rigtigt jeg, og De med, tænker jeg. Er De ikke kommen herhid for at leie min ny indrettede Stald for 40 Røer?

Olmerbug.

Jeg leie en Stald for 40 Røer! Du Frelsens Gud! Hvad skulde jeg med den uhyre Mængde Røer?

Brandt.

Ei, hvad er det min Sag! Har De ikke i et stibt Dvarteer staaet og talt til mig om Stalden.

Olmerbug.

Nei saa min Sjæl har jeg ikke. Jeg har talt om en Beboelses-~~Lejlighed~~ for mig og min Familie.

Brandt.

Om Bærelser? Men er De da reent — —
 Ah, troer jeg ikke, Menneſtet har en Skrue løst:
 Hvem i al Verden har ymtet et Ord om Bærelser?

Olmerbug.

En Koſtald? En blot og bar Koſtald? Følger
 der da ſlet Intet med, ſom f. Ex. en lille Leilighed
 til Gaden, 8 à 9 Bærelſer med Brændeloft, Pige-
 kammer, o. ſ. v.?

Brandt.

Nei, ſaa min Sjæl om der gjør. Og nu ſkal
 De gaae, ellers kunde jeg let forgribe mig paa Dem.

Olmerbug

(idet han retirerer ud).

En Koſtald! Hvor kunde jeg drømme derom!

Brandt (ene).

Har jeg ikke ordentlig ærgret mig over den Ube-
 fat. Saaledes at gaae i Taaget! Med alt det, var
 jeg lidt vel hidſig. Ja, hvem kan — hm! — jeg
 ſkulde dog ikke troe, at Nogen, for at holde mig for
 Nar, har ladet ham løbe med Liimſtangen. (Raaber ind
 i Sidesværelſet.) Vilhelm! kom kun ind! Krigsraaden
 er gaaet. Stig mig, kjender du denne Mand? Hvor-
 for maatte han ikke træffe dig her?

Vilhelm.

Det er en meget vidtløftig Hiſtorie, ſom Fa'er
 ſikkert ikke har Taalmodighed at høre paa. Men jeg

syntes, at din Samtale med ham endtes med Klameri.

Brandt.

Det var intet Under. Mennesket staaer her og taler syv lange og syv brede, og jeg troer han mener min ny Kostald. Men da jeg skal see rigtigt til, taler han om Bærelser. Jeg blev saa opbragt, at jeg ikke var langtfra at kaste ham paa Døren.

Wilhelm (affides).

Min Gud! hvilken ulykkelig Misforstaaelse! Hvor tør jeg nu tale til min Fa'er om min Kjærlighed til Krigsraadens Datter.

Brandt.

Du er saa takkefuld idag, Wilhelm! Hvad er der paafærde med dig?

Wilhelm.

Kjære Fa'er, der er Noget, der ligger mig stærkt paa Hjertet, og som jeg grumme gjerne vilde meddele dig, naar jeg blot kunde finde et beqvemt Dieblif. Med saa Ord — —

Niende Scene.

Brandt. Wilhelm. Daniel.

Daniel.

Med Forlob! kunde jeg ikke faae den unge Herr Brandt i Tale?

Wilhelm.

Hvad vil du mig, Daniel?

Daniel

(tager ham tilfide).

Der er ingen Tid at spille. I dette Dieblif
saae jeg Herr Charles komme farende ind ad Nørre-
port i Gigen. Hvis De ikke nu gaaer hen og taler
med Krigsraaden, saa bliver det for sildigt.

Wilhelm.

Jeg vil strax gaae! — Kjære Fa'er! du maa
have mig undskyldt —

Brandt.

Men saa stig mig dog, Wilhelm — du sætter
mig rigtigt i Uro.

Wilhelm.

Med saa Ord, kjære Fa'er! jeg er forelsket i
Krigsraad Olmerbugts Datter, og Wigen holder igjen
af mig. Men uheldigviis er hun lovet bort til den
unge Charles Tang, en Windbeutel, som jeg knækker
Halsen paa, naar jeg faaer fat paa ham. Naar jeg
nu ikke skynder mig og sætter en Bind for hans
Frieri, saa er Hundrede og Gædet ude. — Farvel,
kjære Fader!

Brandt

(holder paa ham).

Men hvad har du da isinde?

Wilhelm.

Hav mig blot undskyldt. — Jeg har ikke et Dieblig at spille — du skal erfare Alt —

(Gaaer, fulgt af Daniel.)

Brandt (ene).

Krigsraadens Datter? — Ja, han er en brav Mand, kun lidt egen, og Pigen kjender jeg fra Agentens heromme. Sandt at sige, har jeg længe ønsket, at min Søn vilde see sig om een eller anden brav Pige; det kunde gjøre ham lidt mere stadig. — Men hvad kan han have fore? Hm! Daniel, min Søns forrige Opvarter, er med i Spillet, saa skal jeg nok faae Sammenhængen at vide.

(Gaaer, men standses af Charles, der løber paa ham.)

Tiende Scene.

Brandt. Charles.

Charles.

Jeg beder om Forladelse!

Brandt (affides).

Hvad kan det være for en Raalorm?

Charles.

Er Fuldmægtig Brandt ikke at faae i Tale?

Brandt.

Min Søn, mener De — han gif i dette Die-

blijf ud, og jeg troer næsten ikke, at han kommer saa snart igjen.

Charles (uroelig).

Ah, det var fatalt, paa min Vre, høist fatalt!

Brandt.

Fra hvem skal jeg hilse ham?

Charles.

Fra Charles Tang. Han kjender mig godt; vi ere sammen oppe i Comptoiret.

Brandt (affbes).

Hvad? det er jo min Søns Medbeiler. Jeg maa snakke lidt med ham. (Høit.) Er De kanskee ogsaa Fuldmægtig i Comptoiret?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Affbes.) Den hele Historie er mig ubegribelig.

Brandt.

Naa, saa er De vel Copiist?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Affbes.) Naar blot ikke den Satans Madam Knap har holdt mig for Nar.

Brandt.

Naa, saa er De vel Volontair?

Charles.

Nei, endnu ikke. (Affbes.) Hvad det saa gjælder, jeg maa undersøge denne Sag.

Brandt.

For Pokkeren! hvad er De da i Comptoiret?

Charles.

Dyrtigt talt, jeg staaer som paa Gløder. Er der ingen Mulighed for at træffe den unge Brandt? Han er min eneste Trøst i min høist ubehagelige Forsfatning.

Brandt.

De kan ikke betro mig Deres Grinde? Jeg kunde da underrette min Søn derom, naar han kommer hjem. Kanskæe han kommer snart.

Charles.

Betro Dem? Ih nu! Sagen er jo rigtignot af delicat Bestaaffenhed. Men endin! Jeg anseer Dem for en Mand af Ære. — Seer De, man er ung, man er ikke ilde stabt, man behager Fruentimmerne — i Korthed, min Herre! jeg har havt den Ulykke, at gjøre en lille Erobring i disse Dage.

Brandt.

Nu, den Ulykke er sgu ikke saa stor.

Charles (med Latter).

De har, paa min Ære, Ret. Men uheldigviis skal jeg iasten indgaae en formelig Forbindelse med en Dame her i Byen —

Brandt.

Ja, jeg synes, jeg har hørt tale derom. Er det ikke med Krigsraad Olmerdugs Datter?

Charles.

Meget rigtigt; — og paa samme Tid skal jeg sørge for min petite Amourette — det er jo næsten umuligt. — Som De seer, er jeg ganske confus.

Brandt (tør).

Ja, det veed Gud, De seer meget confus ud. Hvormed skulde min Søn nu være Dem behjælpelig?

Charles.

Deres Herr Søn kjender min Fa'er og min Svigerfa'er, og har allerede eengang idag hjulpet mig ud af en stor Forlegenhed. Isald han nu igjen kunde staae mig bi med en eller anden Udflugt — at jeg blot kunde vinde Tid og orientere mig lidt —

Brandt (affides).

Naa, han er min Sjæl falden i de rette Hænder. (Svit.) Jeg frygter kun for, at inden min Søn kommer hjem, gaaer den bedste Tid bort for Dem.

Charles.

Ah — De har Ret — Tiden gaaer bort, mens jeg taler med Dem — Farvel, min Herre! (Vil gaae.)

Brandt.

Vent dog et Dieblif! (Affides.) Det er vel bedst at sætte en Klemme paa den unge Herre. (Svit.) Min Søn er jo rigtignok ikke hjemme. Men jeg kjender ogsaa noget til Olmerdugs Familie.

Charles.

Virkelig? Og De vilde maaskee være mig behjælpelig?

Brandt.

Åh nu! hvorfor ikke —

Charles.

Åh, De beviser mig en væsentlig Tjeneste! — Blot De undskylder mig hos Familien. De kan sige, jeg er stærkt occuperet, med — med — Comptoir-Forretninger. Om en Time eller to skal jeg bestemt indfinde mig.

Brandt.

Vær De kun rolig. De kunde aldrig betro Dem til Nogen bedre end til mig. (Affides.) Han skal ikke døe i Synden!

Charles.

Hør, veed De hvad De er en charmant Mand! Kan jeg tjene Dem igjen, saa har De at byde over mig.

Brandt.

Åh, tæl aldrig derom.

Charles.

Skulde De ogsaa engang have et lille galant Eventyr — Herregud, man veed jo nok —

Brandt (affides).

Jeg troer, Mennesket er ikke rigtig klog.

Charles.

Sa, ja, lee De kun! Man seer nok paa Dem,
De har været med i Deres Dage. Nu, paa mig kan
De stole. — Jeg anbefaler mig, min charmante Herre!

(Gaaer, fulgt af Brandt.)

Femte Act.

Philosophgangen. Aften-Belysning ved Sol-Nedgang. I Baggrunden Udsigt gennem Træerne til en Plaine med en Mølle. I Forgrunden en Bænk paa hver Side af Theatret.

Første Scene.

Wilhelm. Daniel.

Daniel.

Krigsraaden er siden den sidste Begivenhed med Deres Herr Fader recent fortumlet i Hovedet. Han gaaer her op og ned i Philosophgangen og vil ikke gaae hjem til det forherede Huus. Han maa snart komme herved.

Wilhelm.

Velan, jeg vil vove det afgjørende Skridt, som jeg nu med saa meget Hovedbrud har forberedet.

Daniel.

Der kommer Krigsraaden! Kors, hvor han er fordybet!

Wilhelm.

Nu maa du gaae. Hils din Frøken fra mig, at hun maa holde Alt i Beredskab, hvis Madam Knap maastee skulde afhente hende til Sammenkomsten med Charles. Han maa for Altid holdes borte endnu en Tid.

Daniel.

Godt, nu løber jeg lige hjem. (Gaaer.)

Wilhelm.

Staae mig nu bi, min gode Lykke! Forlader du mig nu, saa maa jeg opgive mit bedste, mit fjæreste Haab.

(Rærmer sig Olmerbug, der kommer langsomt og tankesuld ind.)

Anden Scene.

Wilhelm. Olmerbug.

Wilhelm.

Herr Krigsraaden tilgibe min Driftighed —

Olmerbug

(farer sammen).

Hvem er der? Naa, er det Dem, Høistærende! eller tager jeg Feil? — Har jeg ikke alt talt med Dem imorges?

Wilhelm.

Jo, men dengang var jeg saa uheldig at tage Deres Brede med mig.

Olmerbug.

Dengang gif Alt mig efter Onste, og derfor kom Gornods-Djævelen over mig. Men nu er jeg saa ydmyg og spagsfærdig som et Lam. — Ja, hvad synes De? jeg er bleven kastet ud af de Bærelser, jeg idag er flyttet ind i.

Wilhelm.

Er De bleven kastet ud af Deres Bærelser? Det var jo forstrækkeligt! Hvorledes er det gaaet til?

Olmerbug.

Na, det er en vidtløftig Historie, som jeg knap gider tænkt paa, saa meget har jeg allerede ærgret mig derover. Men vist og sandt er det, at jeg imorgen den Dag skal flytte.

Wilhelm.

Deres Ulykke gaaer mig virkelig til Hjerte, og hvis jeg kan være Dem behjælpelig i Noget, saa har De at befale.

Olmerbug.

Ja, hvorledes, Høistærede? Hvem fan i den korte Tid —

Wilhelm.

Hm! hm! — Det er sandt nok. Men — ja hør, veed De hvad — vil De overlade Alting til mig, saa skal De snart være hjulpen. Jeg paatager mig endnu iasten at staffe Dem en Reilighed, der kan

strax tiltrædes og i alle Henseender kan staae ved Siden af den, De nu beboer, uden at have dennes Mangler.

Olmerbug.

Var det muligt? Kan jeg ogsaa troe Dem?

Wilhelm.

Her er ingen Grund til Tvivl. Hvis De imidlertid ønsker det, er jeg villig til at stille en paalidelig Mand, der skal indestaae for Sandheden af mine Ord.

Olmerbug.

Nei, det skal De saamænd ikke. Jeg har Tillid til Dem; De har et ærligt Ansigt, og jeg har aparte hørt tale meget godt om Dem. Men sliq mig, brave unge Mand, hvorledes vil det være Dem muligt i den korte Tid —

Wilhelm.

Jeg haaber, De undskylder, at jeg hverken kan give Dem Oplysning herom eller hvor Leiligheden er beliggende. Endnu iaften skal Alt oplyses, og, som jeg indestaaer Dem for, til Deres fuldkomne Tilfredshed.

Olmerbug.

Nu, jeg vil føie mig efter Dem, naar jeg blot kan stole paa Deres Ord — ja saamænd vil jeg. Staaer Sagen virkelig i Deres Magt, saa har De lettet en stor Steen fra mit Hjerte. Men tør jeg

spørge Deres Velædelhed — Det er sandt, er De ikke kongelig Fuldmægtig?

Wilhelm.

Jo.

Olmerbug.

Hør jeg da spørge Hr. Fuldmægtigen: hvad har egentlig bevæget Dem til at bevise mig stakkels fortrykte Mand denne Tjeneste?

Wilhelm.

Ene og alene Interessé for Dem og Deres Familie.

Olmerbug.

Interessé for min Familie? — Naa, nu husker jeg — De har jo alt imorges talt til mig om — ja, det forstaaer sig, min Datter hører jo meget rigtigt med til min Familie. Men —

Wilhelm.

Ja, desværre, jeg veed, Deres Datter er alt lovet bort til en Anden.

Olmerbug.

Vener De Charles, den Bindbeutel? Nei, før jeg giver hende til et Menneske, der saa stammelig har ført mig bag Lyset, før skal hun gaae i Frø som Bebermø. Men — ja, hør, veed De hvad, Hr. Fuldmægtig! derom kan vi jo altid tale. Min Datter løber endeligt ikke bort. Lad os nu først og

fremmerst see til at komme hjem og fortælle min Kone denne glædelige Begivenhed. Jeg er saamænd bleven et ganske andet Menneſte, ſiden jeg har talt med Dem. — Kom nu og lad mig tage Dem under Armen. — Ja, De leer! Men tag Dem iagt! Jeg slipper Dem ſkam ikke, Høiſtærede! før De har opfyldt Deres Løfte.

(De gaae ud tilvenſtre.)

Tredie Scene.

Charles. Mad. Knap.

Mad. Knap.

Naar De blot vilde høre —

Charles.

Intet vil jeg høre. Jeg er bleven maltracteret af Dem, holdt aabenbar for Nar.

Mad. Knap.

Nei, ſaa min Sjæl om De er, troe mig nu, jeg ſvoer derpaa. Lør jeg blot fortælle —

Charles.

Jeg kommer ud til Skovshoved, giver en Mand min Gig at paſſe, iler hen til det ſidſte Fiſkerhuus, ſpørger efter en Dame med en italiensk Straahat; man ſeer paa mig, fniſer, endeligt leer et mauvais ſujet mig lige op i Dinene og ſiger mig, at de fleſte Skovshovedkoner gif med Straahatte, ſaa det var ikke

godt at finde den, jeg meente. Kort og godt: af Damen er intet Spor at finde; jeg maa takke Gud, at jeg igjen kommer i min Sig og hjem. Og nu mener De, at jeg ikke har Grund til . . . Men det vil jeg kun sige Dem, jeg kræver Satisfaction af Dem, den bestemteste Satisfaction.

Mad. Knap.

Allersødeste Herre! De maa tilskrive Dem selv Alt hvad der er hændet Dem. Huff dog paa, at Damen er et anstændigt Fruentimmer, af respectabel Familie. Hvor kunde hun nu troe Andet end at De havde reelle Hensigter?

Charles.

Men hvem siger, at jeg ikke har reelle Hensigter?

Mad. Knap.

Ja, hør nu! For en Times Tid fik jeg et Brev fra Damen, hvori hun skriver, at hun umuligt efter Aftale kunde indfinde sig i Skovshoved, da hun havde erfaret, at De netop stod i Begreb med at forlove Dem med en Anden. Skulde jeg nu række min Haand til, at et ungt, uskyldigt, ærbart Fruentimmer blev forført, nei! saa kjender De ikke Madam Knap og mig ret.

Charles.

Troer De, jeg er kommen her for at høre Deres moralske Prækener?

Mad. Knap.

Du søde Gud! hvor Ungdommen er hastig. Ikke et Ord kan man faae indført. Damen lover Dem jo en ny Sammenkomst.

Charles.

En ny Sammenkomst? naar og hvor?

Mad. Knap.

Her i Philosophgangen og det om ganske lidt. Det velsignede Barn kan slet ikke slaa Dem ud af Lanterne. Hun vil høre hvad De har at sige til Deres Forsvar.

Charles.

Ah, jeg skal forsvare mig som en Demosthenes.
— Lad blot Damen komme!

Mad. Knap.

Nu gaaer jeg hjem til Mit, hvor jeg tænker hun alt venter paa mig. Vil De nu opholde Dem her i Nærheden?

Charles.

Jeg skal gaae op og ned bag Træerne derhenne.

Mad. Knap.

Godt; jeg skal ikke lade Dem vente. (Gaaer.)

Charles (ene).

Skulde den ubekjendte Skjønne virkelig være en dybig Susanne, saa var min Stilling jo rigtignok fatal. Og paa den anden Side — Bah! For det

første vil vi tage hende i Diesyn. Er der Intet ved hende, saa lader man hende løbe. Er hun derimod virkelig vor Opmærksomhed værd, saa — ja, dermed vil jeg paa min Vre ikke bryde mit Hoved. (Gaar.)

Fjerde Scene.

Julie (indhyllet i et tæt Slor, med italiensk Straahat paa).
Madam Knap, siden Charles.

Julie (angstlig).

Der er dog vel Ingen, der lægger Mærke til os?

Mad. Knap.

Nei, bedste Frøken! vi ere her ganske alene.

Julie.

Af Gud! jeg gjør et voveligt Skridt. Naar jeg dog blot havde talt til min Moder derom!

Mad. Knap.

Her var jo ingen Tid at spille. Desuden, troer De, at jeg, der saalænge har tjent hos Deres charmante Forældre, vilde raade Dem dertil, naar De ikke kunde være fuldkommen sikker. Jeg bliver jo hos Dem. — Lyk! der kommer min Ero Junkeren! Vær Dem nu fornuftigt ad.

Charles.

(nærmer sig Iorgnetterende).

Hvis mit Syn ikke stuffer mig, saa seer jeg der

Madamen med den ubekjendte Skjønne. Ja, paa min Vre. Pst! pst!

Mad. Knap.

Naa, det var vel, De kom. Nu kan De i god Ro tale saameget De vil med Damen her. (Holder sig noget i Baggrunden.)

Charles (affides).

Hun seer ud til at være en Dame af Stand. Hendes Paaflødning er fin og valgt med Smag. Hun lader til at være godt skabt. Ah, hvad er Julies Vært mod hendes! (Søit.) Skjønne Ubekjendte! endeligt forunder Skjebnen mig det lykkelige Dieblif at tale med Dem. Min Sjæl har smægtet efter dette Moment. Tør jeg nu haabe, at De vil løfte det Slør, der misundeligt skjuler Deres himmelske Træk for mig? Eller, hvis dette er for meget ønsket, tør jeg da haabe, at De vil gjøre mig lykkelig ved et Ord af Deres skjønne Læber? (Affides.) Hun er stum som en Fisk! (Søit.) Tilbedelsesværdige! hvad Haab tør jeg gjøre mig?

Julie

(med en noget lav Stemme).

Min Herre! De glemmer, at De staaer i Begreb med at forbinde Dem med en Anden.

Charles.

Forbinde mig med en Anden? Nu, jeg er en-

deligt ikke bunden endnu. Et Smil fra Deres Mund kan forandre Meget. Og desuden, elstværdige Ubekjendte! bryder den sande Kjærlighed sig om saadanne Formaliteter? Hvorfor skal ikke et fastere Bånd omslynge os, end et saadant, der kan løses? Og staaer det ikke i min Magt ligesuldt at sikkre Dem en fri og uafhængig Fremtid? O, skønne Ubekjendte! vær ikke ubøielig! (Vil gribe hendes Haand.)

Julie

(ængstligt undvigende).

Rør mig ikke, min Herre!

Charles (affedes).

For en Ufærd! den Stemme er mig bekjendt! (Høit.) Vil De da ikke i det mindste forunde mig at see Deres himmelske Ansigt?

Julie (affedes).

Min Gud! der komme mine Forældre!

(Trækker sig noget tilbage, efterfulgt af Charles. Ved de efterfølgende Personers Ankomst forsvinder Mad. Knap.)

Femte Scene.

De Forrige. Olmerdug. Fru Olmerdug. Wilhelm.

Olmerdug.

Veed du ikke bestemt, om vor Datter er gaaet herhen?

Fruen.

Bestemt veed jeg det ikke, men hun pleier gjerne ved denne Tid at spadserer i Philosophgangen med en af sine Veninder.

Olmerbug.

Den Løben med Veninder paa Bolden, paa Østergade og i Boutiquerne har ogsaa Fanden skabt! Nu skal du see, hun igjen løber om med den Rendemasse, her var igaar, og saa kan vi sgu vente længe.

Fruen.

Hør, lille Mand! er det ikke Charles, der staaer derhenne og taler med en Dame?

Wilhelm (affides).

For Fanden! han taler med Julie! (Gjør Tegns til Fruen.) Det er ikke Charles; denne her er meget høiere.

Olmerbug.

Jovist har min Kone Ret; det er min Sjæl Charles. Gid jeg blot kunde faae Fingre i ham. Pst! pst!

Julie

(til Charles).

Slip mig, min Herre! der kommer Nogen.

Olmerbug.

Pst! Pst! Turde man ikke tale et Ord med Dem?

Charles.

Åh, Herr Krigsraaden! (Affides.) Sid han sad paa Sekkensfeldt!

Dimerbug.

Hvorfor har man slet ikke havt den Ære at see den unge Herre?

Charles.

Jeg beder Dem excusere mig. Uopsættelige Forretninger —

Dimerbug.

Saa? Jo, De har nok havt smukke Forretninger! At føre honnette Folk bag Lyset, at bedrage mig, min Kone og min Datter, det kalder De uopsættelige Forretninger. Na fy! De maa sgu skamme Dem ved Deres ublu Opsørsel!

Charles (affides).

For Pokkeren! har den Gamle faaet Nys om mit galante Æventyr? (Søit.) Jeg haaber, De tager ikke et lille Plaisanterie saa nøie.

Dimerbug.

Kalder De det et Plaisanterie? At trænge sig ind i en honnet Familie, logre for Forældrene, gjøre Hanebeen for Datteren og siden bestuppe dem Alle?

Charles.

Deres Grundfætninger ere paa min Ære for strenge. Det Hele er jo ikke værdt at tale om.

Olmerbug.

Men er Mennesket forrykt? Er det ikke værdt at tale om?

Charles.

Lad det nu være godt igjen, Svigerpapa!

Olmerbug.

Fanden være Deres Svigerfa'er og ikke jeg. See, her staaer min tilkommende Svigersøn. Min Datter er for god til et Menneske af Deres Character.

Charles.

Hvad hører jeg? Er det muligt? Fru Olmerbug! kan jeg troe mine egne Øren?

Fruen.

Min Mand skjæmter ikke og mindst med Dem.

Charles.

Jeg mærker, jeg bliver behandlet her med Haan.

Olmerbug.

Ja, det er sgu godt at mærke, og De er heller ikke Andet værdt.

Charles.

Ah, jeg føler mig hæbet over Deres Insolencer. Men De maa ikke troe, at jeg er forlegen for Deres Datter. Jeg har allerede halvveis selv hæbet denne Forbindelse. Denne Dame her, et Fruentimmer af sjelden Skjønhed og høi Stand, skal erstatte mig Tabet af Deres Datter. (Vil føre Julie frem.)

Wilhelm

(Der hidtil har staaet i hemmelig Rapport til Julie).

Saa sagte! saa sagte! Med denne Dame af sjelden Skjønhed og høi Stand er jeg saavist allerede forlovet.

Charles.

For Fanden, Menneſte! vil du da forlove dig med Lo paa eengang?

Wilhelm.

Nei saamænd om jeg vil. (Tager Støret af Julie.) Her har jeg den Ære at forestille dig min Kjæreste.

Charles.

Min Gud! Frøken Julie!

Dimerbug. Fruen.

Julie her!

Charles.

Altsaa De var den ubekjendte Skjønne? — saa er jeg jo det lykkeligste Menneſte under Solen!

Dimerbug.

Det var som Pokkeren!

Charles.

Deres Datter har givet mig de utvethdigste Prøver paa sin Kjærlighed. Hun har udført en romantisk, henrykkende Idee for at sætte min Kjærlighed paa Prøve.

Dimerbug.

Men er De da gal? Om jeg ogsaa vilde glemme

Deres andre Affairer, troer De da, jeg vilde give min Datter til et Menneske, der paa samme Tid han skal forloves med En, gaaer paa Dumpejagt efter en Anden?

Charles.

Men, min Gud! denne Anden er jo netop Deres Datter!

Olmerbug.

Na Gladder! Saavidt jeg kan forstaae, har De jo ikke vidst det før nu. — Og see nu til at komme herfra. Vi tales nok ved en anden Gang om ganske andre Ting, som jeg nu ikke vil nævne.

Charles.

Fru Olmerbug! Elstværddige Frøken! — Er der da Ingen, der vil tale min Sag?

Wilhelm.

Det gjør mig hjertelig ondt, min Bro'er, at du ikke kan indsee, at saavel min Kjæreste som jeg have havt dig tilbedste.

Charles.

Havt mig tilbedste! Nei, Frøkenen har paa min Værelse ikke havt mig tilbedste. Jeg skal bevise med uforkastelige Vidner, at hun er forelsket i mig, at hun næsten tilbeder mig, at hun to Gange har sat mig Stævne. — Om fem Minutter er jeg her igjen, og da haaber jeg, skjønn Frøken, at kunne bevæge Dem til at tilstaae Deres elstværddige Svaghed. (Aler ud.)

Dimerbug.

Jeg troer næsten, Mennesket har en Raptus. —
Men hvor kommer du egentligt her, Julie?

Julie.

Åh, bedste Fa'er! Tilgivelse! Jeg skal fortælle
dig Alt —

Dimerbug.

Ja gør det. — Men hør, Børn! det vækker for
megen Opmærksomhed, at vi bestandigt staae her paa
een Plet. Der kommer Folk derhenne. Lad os gaae
lidt hen under Træerne og høre Sammenhængen.
Aparte kan jeg ikke nægte, at jeg er nysgjerrig efter
at vide hvad Charles har isinde.

(De forblive i Baggrunden.)

Sjette Scene.

(Det begynder at mørknes.)

De Forrige. Proprietair Gang kommer trækkende ind med
Mathias Anap.

Anap.

Jeg troer Fanden staaer i den Gade, at vi aldrig
kan hitte den.

Proprietairen.

Hør Svoger, see til, du kan faae en Veiviser —

Anap.

Åa, det hjælper Altsammen ikke. Kom og lad

os sætte os paa denne Bænk. (De sætte sig paa Bænken til-
hoire, saaledes, at Proprietairen ikke slipper Knaps Arm.)

Proprietairen.

Her er saa deiligt friskt og grønt, som om det
kunde være midt om Sommeren.

Knapp (affbes).

Den Slubbert holder mig saa fast som jeg kunde
være en Panteobligation.

Proprietairen.

Holder du ikke ogsaa meget af det Grønne,
sødeste Ven?

Knapp (distrait).

• Hvad sa'e min sødeste Ven?

Proprietairen.

Jeg spurgte, om du ikke holdt meget af det
Grønne om Sommeren.

Knapp.

Grønt? Na forstrækkeligt! Ung Spinat og Kjør-
velsuppe er min største Delicatesse om Foraaret.

Proprietairen.

• Ei hvad! jeg mener ikke Spinat og Kjørvel;
jeg mener, om du holder af den grønne Natur, Mar-
ten — Skoven . . .

Knapp.

Naa! — Jovist! det er jo ret behageligt, især
i Dyrehavstiden. Jo, min Kone og jeg tager gjerne
een Gang om Aaret ud i Skoven.

Proprietairen.

Er der da ikke deilig her i Philosophgangen?

Knap.

Na jo! det Værste er kun, at man ikke kan spytte her uden at træffe paa en Bartouxfjærting.

Solie

(Der er kommen frem med sine Forældre).

Vil du tilgive mig min Ubestidighed, kjære Moder?

Fruen.

Det kan vel ikke hjælpe, at jeg vil badle dig for det, der engang er skeet. Jeg vil haabe, det ingen videre følger medfører.

Proprietairen.

Hør, Svoger, hvad er det for Folk derhenne?

Knap.

Hvor? (Affbes.) Naa, nu er da Fanden løs! Der er Krigsraaden med sin hele Familie! (Svit.) Hør, veed du hvad, Svoger! da hverken du eller jeg kan finde ud hvor jeg boer, saa vil jeg spørge mig for hos disse Folk derhenne. Jeg kjender noget til Dem. Vent saalænge her og pas paa min Plads.

Proprietairen.

Men du maa strax komme igjen.

Knap.

Jeg er her strax igjen. (Gaaer hen mod Wilhelm og tager ham affbes.) Proprietairen sidder derhenne paa

Banken. Jeg kan ikke længer indestaae for Noget. De seer selv, jeg har kun Valg mellem en hæderlig Flugt eller Brygl.

Wilhelm.

Stynd Dem kun bort herfra; jeg indestaaer for Resten.

Knap.

Det lader jeg mig ikke sige to Gange.

(Stynder sig bort.)

Olmerbug
(til Wilhelm).

Kjender De den Mand, der sidder derhenne paa Banken?

Wilhelm.

Ham der? Nei!

Proprietairen.

Hvor bliver nu Svoger Krigsraaden af? — Ja Pokkeren skulde sidde her og vente! Jeg vil see til, jeg kan faae fat paa Menneftet. (Gaaer hen mod de Andre, og tiltaler, bedragen af Klæbedragten og Skumringen, Olmerbug, i den Tanke, at det er Knap.) Naa, er du der, Svoger! Har du faaet at vide, i hvilken Gade du er flyttet hen?

Olmerbug.

I hvilken Gade jeg er flyttet hen? Vil De fornærme mig? Hvad mener De, min Herre?

Proprietairen.

Hvad jeg mener? Staaer du nu og falder i Staver igjen? — Jeg mener — ei, hvad vedkommer det dig hvad jeg mener. Tag mig nu under Armen og lad os gaae. Og nu vil jeg vise dig Veien. Vi vil gaae ned ad Gaden tilhøire. (Tager ham under Armen.)

Dimerbug.

Ei, min gode Ven! De tager feil —

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl om jeg tager feil. Vi kan ikke gaae nogen anden Veie. Kom nu!

Dimerbug.

Men saa slip mig dog!

Proprietairen.

Vist ikke. Du kan have godt af at holde dig ved mig. Eller har du glemmt, at du har en lille Gier?

Dimerbug.

Jeg en lille Gier? — Nu skal De min Sjæl lade mig i Fred eller jeg kalder Folk til Hjælp.

(River sig løs.)

Proprietairen.

Men hvad gaar der af dig, Svoger?

Dimerbug.

Fanden være Deres Svoger, og ikke jeg. (Til Wilhelm, assides.) Hvad kan det være for et Menneske?

Bilhelm.

Gud kjende ham; men De seer jo nok, han har Noget i Hovedet.

Olmerbug.

Ja det er godt at mærke.

Proprietairen.

Naa, Svoger! vær nu rimelig og følg med.

Fruen (til Bilhelm).

Lael De med det fulde Menneske, og see til at faae ham bort.

Bilhelm

(til Proprietairen).

Min gode Ven! det er nok bedst, at De —

Proprietairen.

Ei, der har vi jo Fuldmægtigen! — Hjælp nu De mig med at bringe Manden til Fornuft.

Bilhelm.

Men De hører jo, at Krigsraaden slet ikke kjender Dem.

Proprietairen.

Jo, min Salighed kjender han mig, det veed De jo ligesaa godt som jeg. See rigtigt paa mig, Svoger! det er mig, din Ven, din Jonathan, der staaer for dig.

Olmerbug.

Jeg kjender ikke Een her i Byen, der hedder Jonathan.

Proprietairen (affbes).

Nei, nu troer jeg, Krigsraaden har tabt den Smule Forstand, han har havt. (Seit.) Lad dig dog ikke forknytte af et Par Glas Viin. Kjender du mig ikke? Husk dig om! Har du ikke for et Par Timer siden spilst til Middag med mig paa Skydebanen?

Dimerbug.

Har jeg spilst til Middag paa Skydebanen? Manden er gal.

Fruen, Julie og Wilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl om jeg er. Din egen Søstersøn kan bevidne —

Dimerbug.

Har jeg en Søstersøn? Jeg har rigtignok en Søster, der er i Petersens Jomfrukloster, men hun har ingen Børn, det jeg veed.

Proprietairen.

Da har du selv sagt, at han var din Søstersøn og Fuldmægtig ved din Lømmehandel.

Dimerbug.

Har jeg en Lømmehandel? Manden er gal!

Fruen, Julie og Wilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

For Satan! der staaer jo din Søstersøn. Spørg ham selv.

Bilhelm.

Jeg? Min gode Mand, De tager feil. Jeg kjender Dem slet ikke.

Proprietairen.

Men er jeg da kommen midt ind i en Daareliste? Hør, Svoger, tænk dig bare rigtigt om! Har du ikke selv i Gaden, hvor du boer, taget imod mig i din Fuldmægtigs og din Tjeners Nærværelse? Kom ikke min egen Søn til og talte med os, men gif bort for at gjøre Anstalter til en Høitidelighed hos dig i aften, et Transparent troer jeg?

Dimerbug.

Et Transparent hos mig?

Proprietairen.

Gif du saa ikke med Fuldmægtigen og mig ud til Skydebanen, hvor du sagtens har druffet Forstanderen bort? Husker du ikke den prægtige Karl, der sang de rydske Viser? Sang du ikke selv en svensk Drifkevise?

Dimerbug.

Jeg synge Drifkeviser? Jeg har ikke en Tone i mit Liv. Nei, den Mand er gal.

Fruen, Julie og Bilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, jeg er ikke gal, men jeg kan blive det, naar jeg længer skal holdes for Nar her. Siig mig bare, Menneſte! naar du ikke vil være Krigsraad Olmerbug, hvem Pokkeren vil du da være?

Olmerbug.

So, Krigsraad Olmerbug er jeg ſgu; hvem har nægtet det?

Proprietairen.

Men Guds Død og Pine, ſaa har jeg jo Net, ſaa er du jo min Svoger.

Olmerbug.

Hør, min Fa'er! det Svogerſkab vil jeg have mig frabadet. Jeg er ikke hans Svoger.

Proprietairen.

Man kan blive desperat over det Menneſte! — Men kan da dit fordrufne Hoved ikke begribe — — naa, Gud ſkee Lov, der er Charles. Nu ſkal han være mig behjælpelig —

Syvende Scene.

De Forrige. Charles trækker Anap ind med ſig. Tilſidſt Muurmester Brandt.

Charles.

De ſkal paa min Værelſe følge med, enten De vil eller ikke.

Knap.

Men jeg har Gud hjælpe mig ingen Tid.

Charles.

Ei hvad, det er ikke min Sag. — See, Herr Krigsraad! denne Mand skal bevidne, at Deres Datter er dødelig forelsket i mig.

Knap.

Jeg protesterer, jeg exciperer — jeg vil Fanden ikke vidne.

Proprietairen

(der er kommen til at staae imellem Olmerbug og Knap; hoist forbausset).

Hvad? drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Er du en Dobbeltgjænger, Svoger Krigsraad? Her har jeg to Exemplarer af den samme Person; hvem Postøren er nu den rette? — Charles, min Dreng, kom herhid og siig mig, hvem af disse to er den virkelige, uforsfælte Krigsraad Olmerbug?

Charles.

Der staaer Krigsraaden. Hvem skulde han ellers være?

Proprietairen (til Knap).

Men hvem er De da?

Knap

(vil smutte bort.)

Jeg er Deres ærbødige Tjener.

Charles

(holder paa Knap).

Jeg lader Dem paa min Ære ikke slippe. —
Kjære Fa'er! Du maa understøtte —

Dimerbug, Fruen og Julie.

Hans Fa'er!

Fruen.

Er De dette unge Menneskes Fa'er?

Proprietairen.

Ja, det skulde jeg troe!

Dimerbug.

Altsaa De er Proprietair Tang?

Proprietairen.

Ih javist! hvad skal de mange Spørgsmaal til?

Dimerbug.

Nei, nu løber min Sjæl Galden over paa mig.
Først kommer Sønnen og overfuser mig, og nu
Faderen. Og De vover at komme for mine Dine?
De, som med samt Deres smukke Søn har behandlet
mig saa fjeltringagtigt.

Proprietairen.

Hvad? Tand for Tunge, Svoger, eller jeg tager
Bidner paa din Mund.

Dimerbug.

Jo, rigtigt fjeltringagtigt. Troer De ikke, jeg
kjender Deres lumpne Streger? Jeg vil slet ikke tale
om, at De har snydt mig med Bærelserne; men da

jeg vel er kommen ind, jages jeg ud igjen — til en Anden leier De Værelserne paa samme Tid, De staaer i Accord med mig. Og det kalder De ikke fjeltringagtigt?

Proprietairen.

Jeg vil aldrig være ærlig, om jeg har forflaaet et Ord af Alt hvad han har sagt. Charles! har du leiet Værelserne bort til en Anden?

Charles.

Jeg? Hvor skulde det falde mig ind?

Olmerbug.

Jo, saa min Sjæl har De leiet dem til en Anden. Den hollandske Maler Glaubersalz har alt idag havt Bud hos mig. Jeg kan tænke, det kom Dem for tidligt. Charles skulde forloves med min Datter, og saa meente De, at Sagerne nok vilde jævne sig af sig selv. Men saa kjender De mig ikke ret. Har De af Egennytte eller Gud veed af hvad Grunde handlet bedragerisk imod mig, saa veed jeg ogsaa hvad jeg har at gjøre. Forbindelsen mellem Deres Søn og min Datter er hævet. Hun er bleven forlovet med denne unge Mand, som jeg ærer og agter, og som idag har viist mig adskillige væsentlige Tjenester.

Wilhelm.

Ei, Herr Krigsraad! det er aldrig værdt at tale om.

Fruen (affibes).

Der begynder et Lys at gaae op for mig.

Proprietairen.

Med Deres Datter kan De gjøre hvad De vil.
Min Søn kan sagnetens faae sig en anden Kjæreste.

Charles.

Jeg beder om Forladelse, kjære Papa! Krigsraaden er i ligesaa stor Vildfarelse angaaende sin Datter som med alt det Andet. Jeg veed af aldeles tilforladelige Grunde, at hun er forelsket i mig.

Julie (affides).

Min Gud, Wilhelm! gjør dog Ende paa dette Virvar!

Wilhelm (affides).

Tro mig, du Søde! Enden kommer tidsnok.

Charles.

Denne Mand her, Commissjonair Knap, tillige med hans Kone skulle bevidne, at Frøken Julie —

Brandt

(der imidlertid er kommen ind).

Har havt Dem tilbedste, unge Herre!

Charles.

Hvad behager?

Brandt.

Som jeg siger, Frøkenen har havt Dem tilbedste. — Det ærede Selskab ville tilgive, at jeg afbryder Deres Conversation. Men, da jeg har Ting at forebringe, der formodentlig ville interessere alle Tilstedeværende, udbeder jeg mig et Dieblif Deres Opmærks-

somhed. — Man har spillet Dem et slemt Puds idag, Herr Krigsraad! efter den Underretning, jeg ved Løfter og Trudsel har erholdt af min Søns forrige Ljener Daniel. Men De kan trøste Dem med, at De endda er bleven behandlet honnet mod den Maade, hvorpaa man har affærdiget Proprietairen tilligemed hans Søn.

Proprietairen og Charles.

Hvorledes det?

Brandt.

Commissjonair Knap vil herom kunne give Dem den bedste Underretning.

Knap.

Hvem? Jeg? De tager feil, min Herre!

Brandt.

Han har idag, forklædt som Krigsraaden, confereret Proprietairen paa Skjebanen og leget Blindebuk med ham herinde i Byen.

Proprietairen.

Na, jeg dumme Bæst! Nu begynder jeg at faae Dinene op. Ih, saa gid din thvebrændte Karl — —

(Vil gaae løs paa Knap.)

Brandt.

De maa ikke røre ham; han staaer under min Beskyttelse. — Hans værdige Egtemage har dreiet Dem en Vornæse, min unge Herre! Ved et opdigtet

Brev og en løgnagtig Fortælling har hun loffet Dem ud til Skovshoved, hvor De formodentligen forgjæves har søgt den skønne Ubekjendte.

Charles.

Var det muligt! hvilken Gardsløse!

Brandt.

De har ingen Grund til at beklage Dem; De kan takke Deres Character for alle de Ubehageligheder, De har havt idag.

Charles.

Meget forbunden! Naar jeg trænger til Deres aandelige Trøst, skal jeg sende Bud efter Dem.

Brandt.

Ophavsmanden til alle disse Dystier er desværre min egen Søn, den arme Synner derhenne.

Olmerbug.

Er det Deres Søn? Det har jeg saamænd ikke vidst. Altsaa han har — lad mig nu see — han har — nei, jeg kan min Sandten ikke blive flog paa Sammenhængen.

Fruen.

Na Gud, kjære Mand! det er jo let at forstaae. Det unge Menneſke her (peger paa Wilhelm.) var forelsket i vor Datter, men fik et bestemt Nei af dig. For nu ligesuldt at opnaae sit Ønske, har han, ved Hjalp af Andre, bundet dig en Hoben Løgne paa Ormet:

at Børelserne ikke duebe, at de vare leiede bort til en Anden, o. s. v., for at du derved skulde opbringes mod Proprietairen og hans Søn og bryde Forbindelsen, som du ogsaa meget rigtigt har gjort.

Olmerbug.

Naar, saaledes! — Hm! hm! — Altsaa den hollandske Maler Glaubersalz har ikke leiet . . .

Fruen (leende).

Naar du blot vilde slaae dig til No. Troe mig, det gjør intet Gode at røre for meget op i denne Sag. Vi kunne faae Mere at vide, end vi selv stjøtte om.

Olmerbug.

Jeg troer næsten du har Ret! — Hm! altsaa Kobbersmeden i Kjelderens — Indkvarteringen i Gaarden — Røgen fra Ovnene — Alt var Dydigtelse! — Her, veed du hvad, Mo'er, jeg synes næsten, det var for grovt.

Wilhelm.

Bedste Herr Krigsraad, jeg vil Intet anføre til min Undskyldning; thi naar ikke min uovervindelige Kjærlighed til Deres Datter taler for mig, da kan Intet forsvare mig. Jeg havde intet Valg: jeg maatte enten overgive min elskede Julie til en Person, hun ikke holdt af, og mig til Fortvivlelse, eller ogsaa maatte jeg vove det Øverste.

Julie.

Ikke sandt, kjære Fa'er! du tilgiver Wilhelm; han er mig saa tro og hengiven. Du skal see, han bliver en god Svigersøn.

Dimerbug.

Begyndelsen skal just ikke love meget. Men da gjort Gjerning ikke staaer til at ændre, saa tag ham, siden I ere saa forliebte i hinanden. (Forener deres Hænder.) Ja, nu begriber jeg, at De kunde love mig Bærelser til i Aften. Det var sgu ingen Kunst.

Charles.

Vil Papa staae og høre paa alt dette.

Brandt.

Vil De lyde mit Raad, unge Mand, saa søg at glemme denne Begivenhed. Kjærlighed lader sig ikke tiltvinge; den maa vindes, og det ved en udeelt Hyl- ding. Saalænge De vil slagre som en Sommerfugl fra En til en Anden, kan ingen brav Pige rætte Dem sin Haand. Vær nu min Gæst i aften tillige med Deres Herr Fa'er og det øvrige Selskab. Der vil vi ved et Glas Viin klike paa en lykkeligere Fremtid. Deres Tid kommer vel ogsaa.

Proprietairen.

Det Tilbud var ikke saa galt. Jeg synes, jeg trænger til Noget. Hvad mener du, Charles?

Charles.

Ah, hvor kan Papa troe, at jeg efter denne Prostitution vil omgaaes disse Mennesker.

Proprietairen.

Na Snak! et godt Aftensmaaltid er ikke at foragte.

Charles.

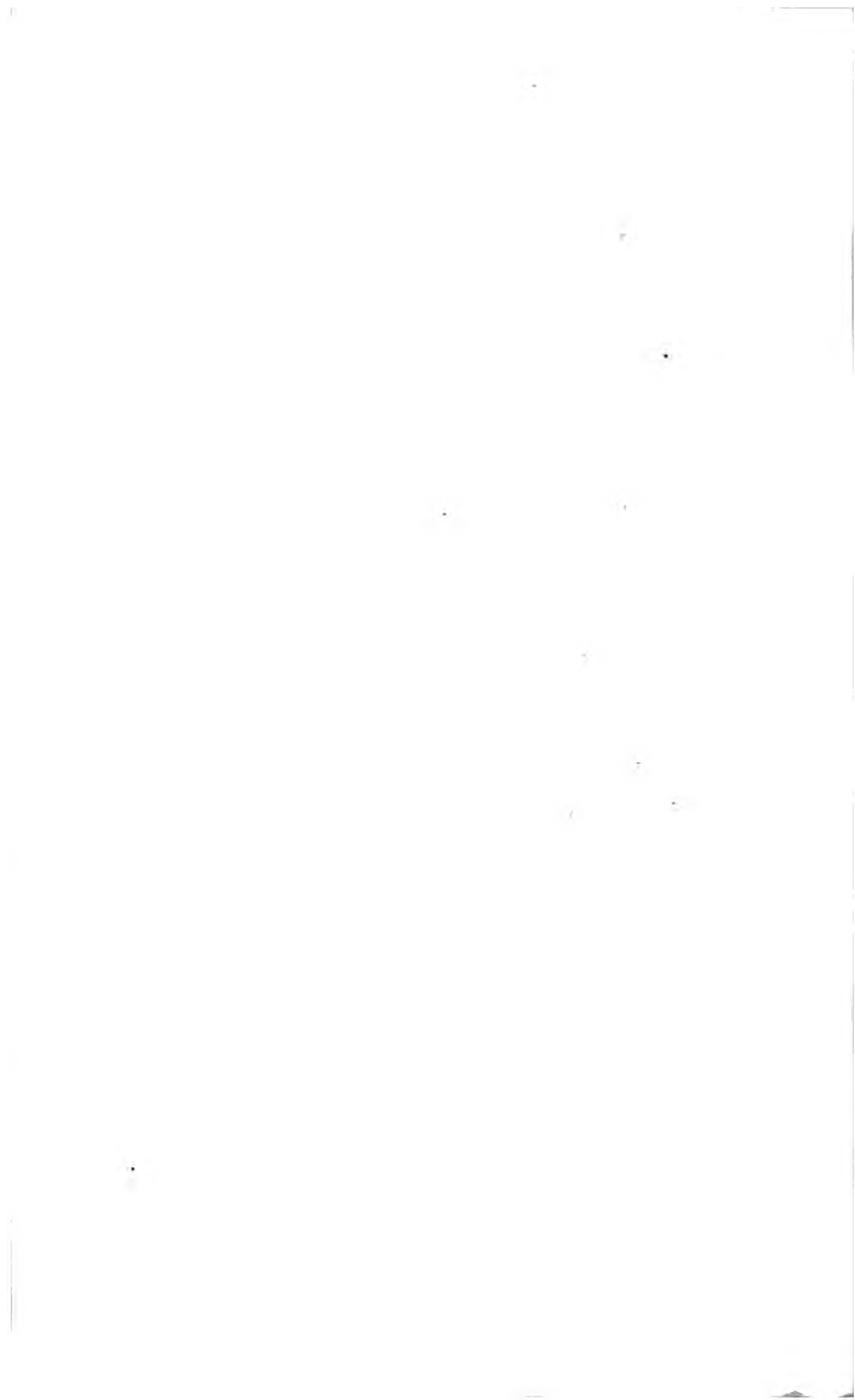
Nei Papa! jeg vil hævne mig.

Proprietairen.

Nu skal du først spise til Aften, siger jeg. Er jeg din Fa'er eller ikke, Dreng?

Olmerbug.

Tag De kun med os, lille Charles! og find Dem som en Philosoph i det, der ikke kan være anderledes. Jeg kunde ogsaa have Grunde til at blive vred, naar jeg vilde; men, troe De mig, baade De og jeg og endeel Andre kunne udbrage mangan god Lærdom af denne felfomme Flyttedag.

De Deporterede,

Skuespil i tre Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 21de Febr. 1853.

Personerne.

Mr. George Gran, Colonist.
Cobby Wilson, i hans Tjeneste.
Constance Wilson.
Mr. Hodges, Forpagter.
Mr. Ellis, Underlieutenant.
Mary Butterton.
Mistress Hick, Værtshuusholderse.
Godwin, Constabel.
James Robertson.
Daniel Saunders.
Sampson.
Gumphry.
Indbyggere i Sidney, Matroser og Deporterede.

Handlingen foregaaer i Sidney, i Forbryder-Colonien Ny-Syd-Wales paa Nyholland, og varer fra om Morgenen til seent ud paa Aftenen. Tiden omtrent 1840.

Første Act.

Savnen ved Sidney, med Landingsbro. Til Siderne bl. A.
Træer og Planter, der antyde et fremmed Clima. Tilhoire
et simpelt Værtshuus for Søfolk.

Første Scene.

Cobby Wilson, Daniel Saunders, Robertson og Sampson
sæde udenfor Værtshuset ved et Bord med Flasker og Glas for sig.

Cobby.

Der er Ingenting mere i Flasken. Er der nu
en Anden af Jer, der vil tractere. Vil du, Robertson?

Robertson.

Med Fornøielse — ja, men ikke idag. Det er
mig ikke ganske beqvemt.

Cobby.

Vil du, Daniel?

Daniel.

Jo, jeg har Noget at tractere for! Det Tracte-
ment, jeg har hos min nuværende Herre, skal rigtignok
føre mig langt! Ganden skal ta'e mig, om jeg ikke

heller vil arbejde for Gouvernementet i Saugmøllerne eller ved Bei- og Bro-Arbeidet.

Sampson.

Sahaha — det Levebrød kan du nok gjøre dig Haab om!

Daniel.

Hvad har jeg deraf, at jeg har ført mig godt op, som de kalde det? Skjeldsord, Grovheder, smal Koft og saa godt som ingen Klæder paa Kroppen.

Lobby.

Sa, naar du sælger dine Klæder for Rom og Whisky —

Daniel.

Hvorned skal man holde sig sammen, naar M-ting gaaer En contrair! Jeg kan ikke undvære Rom.

Robertson.

Det er sandt, Rom og Whisky ere nødvendige i dette Klima. Nerverne slappes, Livsaanderne svinde hen, naar man ikke nu og da sætter Mod i dem paany.

Sampson.

Kun Skade, at Rom og Whisky ikke vore gratis i dette Klima. Man skal nu engang have Penges dertil, og saa er det rigtignok en fordømt Indretning hertilands, at man idelig sees efter i Sømmene og ikke kan gaae ind i et Huus, uden at en Slynge af Constabel er i Hælene paa En.

Daniel.

Hvordan bærer du dig ad, Lobby? Jeg synes, du er altid ved Mønt i den senere Tid.

Lobby.

Jeg er om mig. Jeg bruger mit Hoved.

Daniel.

Ja, du bruger nok dine Fingre. Du rasper nok hos din Herre.

Lobby.

Det rager dig ikke. Om jeg gjorde det, var det velgjort.

Daniel.

Men naar skal der blive Alvor af vor Aftale? Nu har vi snakket i tre Maaneder derom. I den Tid kunde man jo ti Gange have plyndret din Patron ud til Skjorten.

Lobby.

J maa give Tid.

Daniel (heftig).

Men hvorfor skal vi give Tid? Hvorfor ikke ligesaa godt nu som imorgen eller overmorgen?

Lobby.

Det har nu sine Grunde.

Daniel.

Om! sine Grunde! — Hør nu, Lobby, jeg har fra Begyndelsen ikke haft stor Lyft til at gaae ind

paa den Historie; og jeg synes heller ikke, det er ret handlet af dig, at lægge Raad op mod din egen Herre, som du selv siger er god imod dig.

Lobby.

Baas!

Daniel.

Ja, det kan ogsaa være mig det Samme. Du har overtalt mig til at tage Deel i den Sag, og jeg har nu engang lovet det. Man bliver desperat af det Levnet, og Meget at tabe har jeg heller ikke. Jeg vil altsaa hjælpe dig, og min Kammerat, Skotlænderen, vil det Samme. Men saa vil vi have Redelighed paa den Ting. Hverken han eller jeg vil vente længer.

Lobby.

Saa kan I gaae ad Helvede til! Jeg behøver Jer ikke. Jeg kan faae Hjælp nok. Og hold nu din Mund; jeg gider ikke hørt Mere.

Robertson.

Ja, vor Ven Daniel har et stort Talent til at gribe en Sag an fra den urette Side. Men alligevel, for saavidt har han Ret, vi maae kjende noget Bestemtere til dine Planer, Lobby. Tiden gaaer hen, vore Fornødenheder stige Dag for Dag — og en Mand som jeg, der har bevæget sig i de høieste Livsstillinger, har mange Fornødenheder. Jeg trænger

til Secours — du har givet os Udfigt dertil —
altsaa . . .

Lobby.

Jeg har sagt Jer det ti Gange, jeg maa vente
paa det Skib, der skal komme fra England.

Daniel.

Men hvad Fanden angaaer det dine Affairer, om
Havfruen er ankommen eller ikke er ankommen?

Lobby.

Ja, det kan dit tykke Hoved ikke begribe, det er
ikke min Skyld. Hvad kan I klage over? Har jeg
ikke mange Gange stukket Penge til Jer, naar jeg selv
havde Noget?

Daniel.

Det er sandt — det har du.

Lobby.

Maa? Hold saa din fordømte Kjæft, og lad mig
raade. Jeg har Hovedet fuldt af store Planer, og
saa skal jeg ovenikjøbet trækkes med Jer.

Daniel.

Saja — man har vel Lov at spørge.

Lobby.

Saalænge Havfruen ikke er ankommen, rører jeg
mig ikke af Stedet. Derfor skal I ligge paa Udfig
og strax melde mig, naar den er i Opseiling. Og
dermed Basta. Jeg maa hjem. Der har I Noget

til at stoppe Munden paa Jer. (Kaster nogle Penge hen til dem.) Kom du med, Sampson.

(Han og Sampson gaae.)

Daniel.

Det skal hjælpe stort. (Vil tage Pengene.)

Robertson.

Nei, stop — vi skal dele.

Daniel.

Her er Meget at dele af. Men lad gaae! Den Slubbert er saa hoven, saa man kan ikke staae ham nær. — Hvornaar kommer da det lumpne Skib, at man engang kan faae Ende derpaa?

Robertson.

Naar det kommer! Veed du da ikke, at det allerede er kommet? Man har seet det i Opseiling, og vi kan nok snart vente det i Havnen.

Daniel.

Men for Djævelen, saa kunde du jo sagt det til Lobby.

Robertson.

Sm, ja det kunde jeg jo nok. Men der stikker et lille diplomatisk Fj under. Forstaaer du?

Daniel.

Sm!

Robertson.

Na, du forstaaer mig ikke. Seer du, naar

saadan et stort kongeligt Skib med en frist Ladning Londonfke Stratenrøvere, Lommethve o. s. v. ankommer hertil, saa er der jo altid Noget at fortjene; og det kan vi ligesaa gjerne være alene om, som dele det med Lobby og Sampson. Men jeg har aparte en anden Grund. Jeg maa vide, hvorfor han er saa graadig paa dette Skibs Ankomst, og det kunde nu nok være, at der var en eller anden gammel Bekjendt blandt de Ankommende, der kunde skaffe os Oplysning. Jeg har ikke stor Tillid til Lobby.

Daniel.

Sm, Tillid! Der er ikke ret Mange jeg har Tillid til. Men griber jeg Lobby i Lurendreierier, saa skal han gjøre Bekjendtskab med min Kniv.

Robertson.

For at Gouverneuren kan lade dig gjøre Bekjendtskab med Galgen. Nei, min Ven Daniel, lad os fare lempelig frem. Man kan blive hængt alligevel. Med Lobby skal man heller ikke fordærve det. Han er sandnok lidt hoven. Men naar han har Noget, er han generøs. Desuden — men hvad raabe de derhenne? See ad, Daniel; det aner mig, det er Havfruen, der er kommen.

Daniel

(der er gaaet hen til Baggrunden).

Ja vel er det. Det er en Chalup, der lægger bi.

Robertson.

Hvem er det, der stiger ud?

Daniel.

En af Officererne og nogle Passagerer.

Robertson.

Lad os høre ad, naar Resten kommer.

(De nærme sig Baggrunden. En stor Baad er imidlertid landet, af hvilken de efternævnte Personer tilligemed Mary Buterton stige ud. Endeel Folk fra Stedet komme til, men disse og Mary forlade kort efter Scenen og adsprede sig til forskjellige Sider.)

Anden Scene.

Constance Wilson. Mr. Ellis, Underlieutenant. En Matros, der bærer en Kuffert, en Vadsæk og noget andet Reisetoi.

Mr. Ellis

(til Matrosen).

Her kan du lægge fra dig. Tag varligt paa Kufferten, der er Fruentimmersager deri, og dem maa der tages fint paa. Naa, strub dig saa.

Constance

(vil give Matrosen Penge).

For Deres Ueilighed —

Mr. Ellis.

Stop — det bruge vi nok ikke. Han har ikke gjort Andet end sin forbandede Skyldighed. (Matrosen

gaar.) Naa, min kjære Miss Wilson, saa langt kom vi da, og jeg kan tænke, det var en drøi Tour for Dem. Hvad har De nu isinde?

Constance.

Jeg vil saa snart som muligt opføge den Person, hvis Adresse jeg har, og til hvem jeg er foreløbig henviist.

Mr. Ellis.

Deri gjør De Ret. Vi skal nok opstøve en Patron, der kan vise Dem derhen og transportere Deres Gods. Men — ja, jeg har saa tidt villet talt med Dem derom, men paa Skibet, under Overfarten, gad jeg ei, for ikke at sætte Dem i ondt Humeur. Men nu, da vi stilles — ja, seer De, jeg har jo kjendt Dem fra Det, De ikke var saa stor, og veed hvor kjønt og propert De er bleven opdragen; og saa, da jeg kommer ombord paa Briggen, der skal føre Deporterede og endeel anden Uhumskhed over til Botanybay, saa træffer jeg til min store Forundring Dem blandt Passagererne. Jeg veed jo nok, der er meer end eet Fruentimmer mellem Nat og Dag, der tager herover for at gjøre sin Lykke, og vi har jo dennegang et Par Damer til. Men seer De — reent ud sagt, det er Damer derefter, og det har De vel allerede selv lagt Mærke til. Det er gjerne afflorerede Skjønheder, der stole paa, at man i Colo-

nierne ikke er saa nøieende. De derimod — hvad Bøffer kan have bevæget Dem til at gjøre den lange Sereise og udsætte Dem for at komme i Kæft med flet Sefstab?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, jeg har gjort hvad jeg ikke kunde undlade, hvad jeg i min Samvittighed følte mig forpligtet til. Dengang De fideft beføgte mine Forældre, levede min Fader endnu, og stod fig godt, eller vi og Andre vare af den Mening. Men han døde for to Aar fiden og efterlod Gjæld. Vore Kaar bleve nu knappe og forværredes daglig. Hertil kom, at min Moder, fikkert en Følge af fine mange Befymringer, blev kaffet paa Sygeleiet, og langfomt hentæredes. Vi maatte føge Hjælp overalt — af, det var en ulykkelig Tid!

Mr. Ellis.

Staffels Barn! ja, det var haarde Vilkaar! Og jeg veed ogfaa, at Deres gode Moder døde fra Dem, faa De paa den Viis har ftaaet ene og forladt tilbage i Verden. Men alligevel — det synes mig, at et Pigebarn, der er faa vel lært og faa vel opdragen fom De, maatte nok kunne flaae fig med Være igjennem i Gammel-England. Og dog har De taget herover — jeg forftaaer det ikke.

Constance.

Erindrer De en Slægtning af os, der som Dreng kom meget i mine Forældres Huus og en Tid boede hos os? Hans Navn var Lobby Wilson.

Mr. Ellis.

Lobby? Jo, jeg troer. Det var nok en slem Dreng. Feiler jeg ikke, saa har jeg længere hen seet ham drive om paa Londons Værfter, hvor han nok gjorde adskillige dumme Streger.

Constance.

Desværre kan man bebreide ham mange ubestnidige Handlinger. Han kom ganske rigtig til London og senere til Irland. Derfra blev han deporteret, — som han skrev til os, fordi han havde taget Deel i Oprøret.

Mr. Ellis.

Om — ja, det paaftaae jo rigtignok Alle, der deporteres fra Irland.

Constance.

Kan være, han har stuffet os. Men der maa dog være foregaaet en stor Forandring med ham, efter hans to sidste Breve at dømme. Han maa være kommet mere til Eftertanke. Dette Sted er jo bestemt til at forbedre, og det synes nu virkelig, at han er bleven mere sindig, mere from, endog gudfrygtig end han før har været.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, jeg har just ikke stor Tro til Forbedringen herovre. Befolkningen bestaaer for en stor Deel af Forbrydere, der ere dømtte hertil, Nogle for svære, Andre for mindre betydelige Forseelser. Hvad Godt skal De her see for sig? Den Ene fordærver den Anden. — Men hvad har nu denne Lobby at bestille med Deres Reise?

Constance.

Under min Moders Sygdom, da Nød og Glemthed fra alle Sider strømmede ind paa os, fik vi efter længere Tids Forløb igjen et Brev fra ham. Han skrev deri, at det gik ham godt herovre, at han ved sin gode Opførsel havde faaet sin Straffetid forkortet, var nu allerede længe fri og ved en brav Colonists Hjælp sat i Besiddelse af en Landeiendom, som han selv ved Flid og Vindstibeligbed havde forbedret til dens firdobbelte Værdi, saa at han nu blev anseet for en formuende Mand herovre. Det Eneeste, han klagede over, var det eensomme Liv paa hans Gaard, og han gjorde nu mig det Forslag at tage over til ham, bestyre hans Huus, og, hvis jeg med Tiden kunde have lyst dertil, række ham min Haand. Med Brevet fulgte en Anviisning paa en meget betydelig Sum, som jeg ganske kunde raade over til at equipere mig til Reisen, hvis jeg bestemte

mig dertil. En Blads til mig paa et af de kongelige Skibe var der ligeledes sørget for.

Mr. Ellis

(ryster paa Hovedet).

Sm — Sm! Og derpaa har De indladt Dem?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, dengang denne Pengesum ankom, var den en sand Guds Hjælp fra Himlen. Der var Ingen, der kunde eller vilde staae os bi, og min Moder — thi jeg vil ikke tale om mig — leed under sin Sygdom Mangel paa de første Fornødenheder. Hvor kunde jeg saa tage i Betænkning at tye til denne uventede Hjælp! Herved smeltede allerede en Deel af den anviste Pengesum hen; ved min Moders Død medtog Begravelsen, Betalingen til Lægen og til saa meget Andet endnu Mere, og da jeg omsider fandt mig ene og overladt til mig selv, havde jeg forbrugt over Halvdelen af en Sum, der var anvist mig paa den udtryffelige Betingelse, at jeg tog herover. Erstatte hvad jeg havde brugt, kunde jeg ikke. Jeg maatte alisaa reise. Ved at hæve Summen, havde jeg jo allerede stiltiende givet mit Samtykke dertil.

Mr. Ellis.

Og De vil nu tage i Huset hos denne Fætter, som De selv siger ikke har duet stort fra Det han var Dreng? og med ham vil De gifte Dem?

Constance.

Jeg vil bestyre hans Huus og gavne ham hvori jeg formaaer. Om jeg med Tiden vil række ham min Haand, maa beroe paa, om det virkelig kan være til hans og til mit Bedste. Men, finder jeg intet Bøsentligt at erindre derimod, saa kan De være vis paa, at jeg ogsaa i dette Punct vil søge at svare til den Tillid, han har viist mig.

Mr. Ellis.

Ja, det er brøvt handlet af Dem, det tør jeg ikke fragaae. Naar De blot ikke kommer til at angre det.

Constance.

Jeg vil haabe det Bedste. Lobby har paa sin Maade altid høvt et Slags Respect for min Moder, og selv mine Ord og Raad har han ikke saa sjelden lyttet til.

Mr. Ellis.

Nu ja, maaskee gaaer det bedre end jeg tænker mig det. Men vær i alle Tilfælde forsigtig. De er jo en forstandig Pige; hav et Die paa hver Finger, og mærker De Uraad, saa see til, at De kan hylte Dem itide. Briggen bliver her nok endnu et Par Uger. Trænger De til Hjælp, saa spørg mig op paa Savne-Comptoiret. Capitainen paa vort Skib er en flink Mand, der interesserer sig for Dem. Han kan maaskee være Dem til Nytte.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget for Deres snukke Tilbud, Mr. Ellis; men jeg vil haabe, at jeg ikke vil komme til at benytte det.

Mr. Ellis.

Naa, saa skal jeg see til at faae fat paa En, der kan ledsage Dem efter Adressen. Men bliv saa længe her, og gaae ikke bort fra Deres Løi. Man veed aldrig, hvad Lyvetaal man her er belempret med.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Constance. Mary Butterton, der kommer fra Havnen.

Mary

(i noget paafaldende Pynt).

Naa, Gud være da lovet, at jeg træffer Dem! Jeg er saa fatigueret, at jeg neppe kan staae paa mine Been. Skulde jeg leve een Dag til paa Skibet, saa var jeg bleven forstyrret i Hovedet.

Constance.

De kan troe, jeg er ogsaa glad ved, at denne besværlige Søreise er endt.

Mary.

Men De, min Bedste, har dog befundet Dem vel. Men jeg, der først leed af Søsøge, og siden fik et Anfald af mine Nervetilfælde — Og hvor kunde

naar jeg træffer en Mand, jeg kan harmonere med og som staaer sig godt. Har De ikke ogsaa tænkt paa noget Saadant?

Constance
(forvirret).

Jeg? Hvor falder De paa det?

Mary.

Det kan man snart falde paa. Af den Grund tage de Fleste herover, og i Almindelighed har det svaret Regning. Der var engang et ordentligt Comptoir her i Byen, der forskrev Fruentimmer fra England for at gifte Dem bort til Colonisterne. Det blev drevet som en anden Handel; og den kastede af sig.

Constance.

Det er jo afskyeligt! Har det været agtværdige Fruentimmer?

Mary.

Det vil jeg ikke sige. Men Colonisterne ere heller ikke agtværdige Folk allesammen. Imidlertid, det angaaer ikke os To. Vi vil gaae vor egen Vej, og en moralsk. Men derfor skal man dog vise baade Klogskab og Forsigtighed. Lady Westmoreland yttrede før min Afreise: „Miss Mary, vil jeg vedde, gjør et godt Partie i Ny=Syd=Wales; for hun har en god Forstand og moralske Principer.“ Og det Samme tør jeg ogsaa sige om Dem.

Constance.

Men jeg forsikrer Dem . . .

Mary.

Det faaer De mig ikke til at troe. Altsaa, tag imod et godt Raad af En, der mener Dem det oprigtigt. De er endnu ung og har et godt Udseende; fast Dem bare ikke bort. Seer De Deres Snit, saa bid Dem fast! Overhovedet . . . naa, der kommer Mr. Ellis; saa vil jeg ikke forstyrre. Jeg har nok mærket, han har et godt Ole til Dem —

Constance.

Na Gud, hvor kan De troe —

Mary.

Sovist har han — vist har han. Det forstaaer jeg bedre. Jeg veed ikke, om han har Hensigter. Var jeg i Deres Sted, saa lod jeg, som jeg ikke mærkede dem. Nu er De engang kommen hertil, og vil gjøre Deres Carriere her. Nu skal De holde Dem til Landets Børn; det er ikke Andet end billigt. Der er nok en eller anden rig Colonist, De kan gjøre Beskjendtskab med. Bryd Dem kun ikke om, at han har været deporteret. Det er der Ingen, der seer paa her. Men han maa staae sig godt — det skal De see paa.

(Gaaer.)

Constance (ene).

Hvor hun talte! Jeg blev ganske angst tilmode.

Hvis man antog mig for at høre til hine stygge Fruentimmer —! Men hvad hjælpe disse Tanter nu! Jeg maa søge at holde Modet sammen.

Fjerde Scene.

Constance. — Mr. Ellis. Sampson. Siden Godwin, Constabel. Tilfids Robertson.

Sampson.

De vil undskylde mig, Sir. Jeg saae, De stod og talte med den tykke Morris. Jeg vil advare Dem: han duer ikke.

Mr. Ellis.

Ja, det kan være. Men er hans pecuniaire Forfatning ikke ganske god?

Sampson.

Jeg siger Dem jo, han duer ikke. Han er grundfordærvet, indvendig raadden, med andre Ord, han er fattig som en Kirkerotte; han maa hjælpe sig frem som Svindelmager. Tag Dem tagt for ham. De fleste her ere Kjæltringer. Jeg er en Undtagelse. Jeg er et Offer for, ja reent ud sagt, jeg er et Offer for min Udelmodighed. Jeg caverede for en Ven; han lod mig i Stikken, og saa maatte jeg herover. Det er kun min mønsterværdige Opsørsel jeg skylder, at jeg har min Frihed.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, den lille Forretning jeg vilde have afgjort, hæfter det ikke saa meget med. Men kan De ikke staa mig en paalidelig Mand, der kan ledsage dette unge Fruentimmer efter Adressen og besørge hendes Tøj bragt bort?

Sampson.

Hvorhen skulde hun?

Constance.

Jeg er adresseret til en Mand ved Navn Mr. George Gray, der boer tæt udenfor Byen paa Veien til Richmond.

Sampson (affbes).

Jo, det er rigtignok det Pigebarn, Lobby talte om. (Høit.) Det er der Intet iveien for. Naar De giver et Par Dollars, skal jeg selv ledsage Dem.

Mr. Ellis.

Et Par Dollars! En halv Dollar kan vel ogsaa gjøre det.

Sampson.

Alting er dyrt her. Men ligemeget, det skal ikke komme an derpaa.

Mr. Ellis

(affbes til Constance).

Hans Ansigt er forbandet slyngelagtigt. Jeg har ikke stor Lyst til at tage ham.

Sampson.

Ja, De har ikke Tillid til mig. Men mit Re-
nommée er bekjendt her. Og desuden, til hvem vil
De ellers henvende Dem? Her er ikke Mange, man
kan stole paa.

Mr. Ellis.

Na, min Fa'er, det kommer vi nok ud af. I
Nødsfald kan man faae en Mand anvist hos en af
Dvrigheds-Betjenterne.

Sampson.

Dvrigheds-Betjenterne? Hahaha! Det er her
paa Stedet de største Kjæltringer af Verden, og som
Ingen æstimerer. Jeg vil ikke reise mig for en Dv-
righeds-Betjent.

(Constablen Godwin, der imidlertid er kommet ind og har hørt
den sidste Replik, nærmer sig.)

Godwin

(til Sampson).

I flette Menneske! Vil I da aldrig lære at styre
Jeres Mund? Bogt Jer! Vi har længe haft Die
med Jer; I kan komme til at sidde fast før I tæn-
ker det.

Sampson.

Et godt Ord igjen, Mr. Godwin. Munden
løber let over paa paa en Mand af mit Humeur.

Godwin.

Pak Jer herfra, og hold Jer borte, naar brave
og værdige Mænd komme sammen.

Sampson.

Men denne brave og værdige Mand vil betjene sig af mig til en Forretning . . .

Godwin

(til Mr. Ellis).

Lag en Anden, Hr. Lieutenant! Det er De bedre tjent med.

Mr. Ellis.

Med Fornøielse — især, naar De, Mr. Constabel, vil hjælpe mig til en Anden.

Godwin.

Det tænker jeg nok, jeg kan. (Til Sampson.) I kan gaae Tere's Vej.

Sampson (affræs).

Fordømt, at hun undslap mig. (Gaaer.)

Godwin

(til Mr. Ellis).

Det er en slem Race Mennesker herovre, de, der have udstaaet deres Straffetid og nu drive omkring uden at foretage sig noget Retstaffens. Saa længe de ere ansatte som Arbeidere hos Colonisterne, kunne de holdes under Opsigt og staae til Ansvar. Siden taber man Magten over dem. — Men var det ikke et Bud eller en Commissjonair, Hr. Lieutenanten ønskede?

Mr. Ellis.

Ja, hvis De kunde anbefale mig en god og sikker Mand.

Godwin.

Maaskee. Jeg saae nylig — (Vinkende.) Robertson! — Han hører vel til samme Klasse som Sampson, og han er igrunden en Windmager, men man kan dog stole endeel mere paa hans Skikkelighed.

(Robertson træder ind.)

Robertson.

Naar jeg ikke feiler, saa behagede det Mr. Godwin at falde paa mig?

Godwin.

Ja vel. Seer De, Robertson —

Robertson.

Mr. Robertson, om jeg tør bede —

Godwin.

Nu, naar det ikke er Andet — jeg vil da underrette Mr. Robertson om, at denne Herre nylig vilde betjene sig af Oliver Sampson til at udføre en Commission, men efter min Opfordring jog ham bort, samt at jeg nu har anbefalet ham Mr. Robertson.

Robertson

(til Mr. Ellis).

Sampson? Det, ham kan man ikke raade en brav Mand til at indlade sig med. Jeg vil ikke sige, han er en complet Snyder; men han er til visse Tider meget udsat for at blive det. Jeg har kjendt ham længe, og daglig havt Omgang med ham. Ja,

Sir, De undrer Dem maaskee over, at en Gentleman som jeg, af den bedste Familie, af udmærket Opdragelse, og med en lys og hæderlig Fremtid i Perspektiv, vil omgaaes eller nedlade sig til at tale med en moralsk fordærvet Person som denne Sampson. Men jeg anseer det for min Pligt. Man skal opmuntre deslige Syndere; man skal søge at give dem Tillid til sig selv. — Som sagt, Ærligheden er hos Sampson periodisk, men Perioderne kunne ikke beregnes. Han har sine lykkelige Dieblis, hvori jeg vilde betro ham min halve Formue; men man kan ogsaa træffe det saa uheldigt, at jeg ikke vilde laane ham fire Pence. Dnsfer Hr. Capitainen —

Mr. Ellis.

Jeg er ikke Capitain, som De nok kan see.

Robertson.

De har Ret, men jeg lod mig forsøre af deres Physionomie. Deres Ansigt er født til at commandere, og De skal see, inden nogle Aar gaae hen, fører De selv Deres Skib.

Mr. Ellis.

Derpaa tvivler jeg stærkt. Admiralitetet forhaster sig ikke med at befordre en gammel Underlieutenant som jeg er. Men til Sagen —

Robertson.

Meget vel. Dnsfer De Commissioner udførte

enten her paa Stedet eller i det Indre af Landet, saa kan De ikke henvende Dem til Noget bedre end til mig. Jeg har haft meget udstrakte Forretninger saavel paa Bathurst som paa Paramatta og andre Steder. Vil De kjøbe Jord, jeg kan anvise Dem en fortræffelig Landstrækning. Vil De forsyne Dem med Merinos-Saar, jeg har her en Dystrift paa forskjellige folde Landmænd . . .

Mr. Ellis.

Na nei, det er der slet ikke Tale om —

Robertson.

Godt; saa er det formodentlig en Pengeomsætning. Med de Forretninger giver jeg mig netop meget af. Eller har De Anviisninger, som De ønsker hævede, Remisser, som De ønsker . . .

Mr. Ellis.

Vist ikke. Her er kun Spørgsmaal om at ledsage en ung Dame efter denne Adresse.

Robertson (læser).

„Mr. George Gray.“ (Affides.) Det er jo hos ham Lobby Wilson er i Tjeneste. (Svit.) Det skal jeg paatage mig, og, som jeg haaber, til Deres Tilfredshed.

Mr. Ellis.

Godt. — Saa Farvel, kjære Miss Constance.

Jeg tænker nok, at jeg kan see ud til Dem, inden vi tage herfra.

Constance.

Det vil jeg være Dem meget forbundet for. Farvel da, Mr. Ellis, og tak for al den Godhed, De har vist mig under Overtarten.

Mr. Ellis
(til Robertson).

Det er sandt, vi ere endnu i en lille Forlegenhed. De maa allersørst tjene os i at skaffe en Mand, der kan bære denne Dames Kuffert og hendes øvrige Reisegods. De kan disponere over en halv Dollar dertil, og det Samme faaer De for Deres Uleilighed.

Robertson.

De vil give en halv Dollar for at faae denne Kuffert transporteret? Og jeg skulde lade en agtværdig Mand i Forlegenhed og ikke staae en fremmed Lady bi? Mr. Underlieutenant, jeg skal transportere denne Kuffert; jeg sætter en Værdi i at gjøre det.

(Lægger Kufferten paa Rasken og de øvrige Sager i Haanden.)

Mr. Ellis (affides).

Det var som Fanden! Vereleren og Commissionairen synker ned til at være Drager.

Robertson.

Min unge, smukke Lady! Vil De nu behage at gaae, saa er jeg til Deres Tjeneste. Veien skal

ikke falde Dem lang. Jeg haaber, at en dannet Gentlemans Conversation skal være saa lykkelig at for-
forte Dem Deres Vandring.

(Han og Constance gaar.)

Mr. Ellis.

Han er rigtignok forbandet vindig. Kan man stole paa ham?

Godwin.

Na jo, men for at berolige Dem, skal jeg følge med. Jeg har dog et Grunde i den Retning, hvor Mr. Gray boer.

Mr. Ellis.

Det skal De ret have Tak for. (Begge gaar.)

Femte Scene.

Bærelse hos George Gray. Gjennem Dør og Binduer i Baggrunden fri Udsigt til en Have og et fjernere Landskab. En Dør tilhoire og to Døre tilvenstre, hvoraf den, der er nærmest Tilskuerne, fører til Grays Bærelser, den anden er almindelig Indgang.

Cobby Wilson. Siden George Gray.

Cobby

(Kommer fra den almindelige Indgang, bærende paa en Kurv).

Man kan heller ikke gjøre Andet end slæbe og slide. Buh! — Hvad er her da i denne Kurv? (Tager den frem.) Hans Bibel — ja, den slæbes efter

Han, hvor han staaer og gaaer. Og hans Psalme-
 bog, og endnu flere Bøger. Na, lad det nu staae;
 jeg gider ikke rørt mig mere. — Mit Sødsvendebarn
 Conny *) maatte igrunnen gjerne blive borte endnu en
 otte Dages Tid; nu kommer hun mig ikke ret be-
 qvent. Men det faaer nu være; ligesaa godt først
 som sidst! — Jeg gad vide, hvad Ansigt hun vil
 sætte op, naar hun erfarer Sandheden. Hun vil
 lamentere — men det skal vi snart vænne hende af
 med. — (Seer ud.) Der kommer Mr. Gray. Af
 ham har jeg mine Løier i denne Tid. Igrunden er
 han svært forhippet paa, at hun skal komme, men han
 vil ikke lade sig mærke dermed. Han vil gjerne have
 sig en Kone, den fromme Mand, men jeg er bange
 for, at der bliver ikke Noget af denne gang. — Ja, nu
 maa jeg nok lade som jeg studerer.

(Tager en Bog frem og seer i den, idet Gray træder ind fra
 Haven.)

Gray.

Lobby!

Lobby.

Er det Dem, Mr. Gray! Jeg gif i mine egne
 Tanker og lærte en Psalme udenad. Jeg er endnu
 ikke saa vant til den Tour, saa jeg maa see til, lidt
 efter lidt at blive fast i Sæden.

*) Forkortning af Constance.

Gray.

Om! — Dine Udtryk ere just ikke meget passende.

Lobby.

Er' de ikke? Ja, jeg har saa lidt Forstand derpaa. — Kommer De nu fra den gamle Robin? Hvordan har han det?

Gray.

Kun daarligt, Lobby. Han gaaer sin Oplosning imøde.

Lobby.

Det tænkte jeg nok. De kan vide, hvad hans Folk fortalte: han var saa slet, at de maatte give ham Suursteg under Fodderne.

Gray

(der ikke har hørt efter, men undersøgt Kurven).

Hans Død vil være et Tab for Colonien. Han var et Exempel paa, at Opholdet her virkelig kan lede til en Forbryders Forbedring. Desværre er dette sjældent, i det mindste hos Fleertallet af de Deporterede.

Lobby.

Men der er dog Mange iblandt dem, der staae sig mærkelig godt, som nu Mr. Simmons, der boer paa Torvet, og der kom herover for Underfløb ved Soldvæsenet. Ved De, hvad han er bleven saa rig ved? Ved sit Brændeviinsbrænderi. Det er det Allerbedste, man kan falde paa hos os.

Gray.

Det er det Forbærveligste, siger jeg. Det er en Udelæggelse for Colonien.

Lobby.

Nei, er det virkelig saa slemt? Men jeg kjender dog mere end Een, der drikker Brændevin og besinder sig vel derved. Ja, man kan faae en lille Ruus engang imellem. Men er den Ulykke saa stor? Folk blive jo lystige deraf.

Gray.

Lobby, dit Sind er verdsligt. Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal bibringe dig Erkjendelsen af det Gode og Gode; mine Ord og Formaninger frugte just ikke meget. See, jeg har her to af de smaa Opbyggelses-Skrifter, nogle gudfrygtige Mænd lade dele omkring. Læs dem, og med Eftertanke.

Lobby.

Ja, Tak, lad mig faae dem. Jeg skal tage fat paa dem endnu idag. Men, det er sandt, Mr. Gray, jeg var nede i Havnen. Skibet er ikke kommet endnu, De husker, det Skib, mit Sødsvendebarn Constance ventes med. Men det kommer idag.

Gray

(lidt forvirret).

Naa, kommer det? Men . . . ja, der burde dog være En dernede og tage mod det stakkels Barn.

Lobby.

Skal jeg gaae ned igjen siden?

Gray.

Ja, gjør det. Eller . . . burde jeg ikke selv gaae ned og tage mod hende?

Lobby (affides).

Nei, det skjøtter jeg ikke om. (Høit.) Det synes jeg ikke De skulde, Mr. Gray. Det er dog bedst hun først taler med mig som en gammel Bekjendt, og naar hun saa træffer Dem, bliver det heller ikke saa — saa overraskende for hende.

Gray.

Lad det da blive ved vor første Beslutning.

Lobby.

Vil De strax holde Bryllup, Mr. Gray?

Gray.

Om — det kommer jo ikke an paa mig alene.

Lobby.

Nei, det er sandt — det er jo ikke saa lige sagt, hun vil. Hun maa først see Dem; og De er nok ikke saa meget ung mere — er De vel, Mr. Gray?

Gray.

Om alt det har jeg nøie underrettet hende. Men forresten — (Geneert.) ja sørg nu bare for, hun bliver godt modtagen. (Undersøger igjen Bøgerne i Kurven.)

Lobby.

Lad mig om det. Det skal nok skee.

Gray.

Hvem er det der kommer?

Sjette Scene.

De forrige. Forpagter Hodges.

Lobby

(til Gray).

Det er Mr. Hodges. — (Gaaer Forpagteren imøde.)
God Morgen, Mr. Hodges. — Skal jeg sætte en Stol
hen til Dem.

Hodges (fort).

Tak, jeg kan nok staae.

Lobby.

Hvordan gaaer det med Deres Søn? Jeg mener
ham, der er skjæv i Ryggen.

Hodges.

So, godt.

Lobby.

Og Deres lille Pige? Er den Staffel endnu
steelsøiet?

Hodges (ærgelig).

Na — hvad kommer mine Børn dig ved!

Gray (til Lobby).

Du kan gjerne gaae.

Kanter støder ham fra sig? Mens han udstaaer sin Straf, behandle vi ham haardt. Naar hans Tid er omme, og Regjeringen giver ham Jord og søger at opmuntre ham, møde vi ham med Mistro og Kilde. Er den ikke irriterende, den fornemme Ringeagt, hvormed de frie Indvaanere behandle hine Ulykkelige og udelukke dem fra Selskabet? Kan man af alt dette vente Andet end Forhærdelse og nye Forbrydelser?

Hodges.

De har maaskee Ret. Jeg kan ikke nægte, at jeg selv har ondt ved at overvinde en ubehagelig Følelse, naar jeg kommer i Berøring med en Deporteret, selv naar hans Straffetid er omme, og han opfører sig ulasteligt.

Gray (bitter).

Saa? Ja, jeg tvivler ikke derpaa.

Hodges.

Men at jeg ikke er ubillig, kan De bedst see af mit fleeraarige Vensteb for den gamle Robin. Men hvor Mange ere som han?

Gray.

Nei, det er sandt, og hans Død vil gaae mig meget nær.

Hodges.

Stakkels Mand! Og hvad skal der nu blive af de herlige Jorder, han efterlader? Har De betænkt at kjøbe dem?

Gray.

Jeg veed det endnu ikke bestemt. Igrunden har jeg allerede nok at bestride.

Hodges.

Det skulde gjøre mig ondt, om de kom i fremmede Hænder. De skal kjøbe dem. De har jo altid taget Dem saa meget af Robin.

Gray.

Saa længe jeg lever eensom, uden Familie, uden Kone og Børn, veed jeg ikke hvad jeg skal med saa store Eiendomme.

Hodges.

Men hvorfor lever De saa eensom? Hvorfor gifter De Dem ikke? De er jo i Deres bedste Aar.

Gray (smilende).

Sa, hvem siger, at jeg ikke har tænkt derpaa?

Hodges.

Nu da? Skulde det da falde en Mand som Dem vanskeligt?

Gray.

Det er ikke let for Nogen, især naar man ikke er ung længer. Tænkt derpaa har jeg virkelig, og de første Skridt ere ogsaa gjorte.

Hodges.

Nei, virkelig, kjære Ven? Det er jo en charmant Nyhed! Fortæl dog —

Gray.

Jeg har længe villet betro Dem denne Sag, men, da det er en delicat Materie, bestandig opfat det. De spurgte mig før, hvorledes jeg kunde finde mig i, at have Lobby om mig. Foruden de Grunde, jeg anførte, har jeg maaskee endnu faaet en anden. Det kan være, at jeg kommer til at fylde ham Balget af en Kone.

Sodges.

Nei, nu gaaer det for vidt! Skal den Laban vælge en Kone for Dem?

Gray.

Vist ikke. Her er ikke engang Tale om, at jeg gaaer efter hans Ubefaling. Som De veed, har han god Familie i England, deriblandt en Tante og hendes Datter. Denne Sidste har i sin Moders Navn et Par Gange skrevet ham til, og disse Breve har jeg læst. Jeg kan ikke sige Dem, hvilken from og god Mand der lyfte ud af hver Linie, med hvilken Forstand og Skaansomhed hun gav Lobby Advarsel og Vink om hans fremtidige Liv, og hvor ømt og kjærligt hun omtalte sin Moder, der paa hiin Tid var svag og sengeliggende. Efter Lobby's Beretning var denne Familie uformuende og Datterens Haand sandsynligviis fri. I et svagt Dieblik besluttede jeg at prøve min Lykke. Jeg skrev et Brev, som jeg lod

Lobby lægge inden i sit, tilbød hende min Haand, at sige, hvis hun ved nærmere Bekjendtskab fandt mig værdig dertil, og lod en Anviisning følge med, for at hun paa en beqvem og behagelig Maade kunde gjøre Reisen herover. Efter al Sandsynlighed kommer hun nu med Savfruen, der ventes hertil idag.

Hodges.

Nu, hvis Alting gaaer godt, saa er det mig isandhed en kjær Tidende.

Gray.

Der kommer Lobby. Lad os tale om noget Andet.

(Lobby kommer tilbage.)

Lobby (affides).

Jeg saae et Glimt af Sampson. Jeg maa have dem herfra. (Vait.) Mr. Hodges, der var et Bud derude fra Dem. De skulde komme hjem. Der er vist noget Galt med Deres skeelsiede, lille Pige.

Hodges (vred).

Na, hvad Galt skulde der være? — (Til Gray.)
Ja, naar der har været et Bud fra mig, saa er det bedst jeg gaaer.

Gray.

Jeg følger Dem et Stykke paa Veien.

(Han og Forpagteren gaae ad den almindelige Udgang tilvenstre.)

Syvende Scene.

Tobby. Sampson. Sten Robertson.

Sampson

(stikker hovedet ind ad Havedøren).

Kan jeg komme ind?

Tobby.

Kom kun. Hvad er der paafærde?

Sampson.

Hun er arriveret. Men det var for dømt, jeg fik ikke Lov til at følge hende og bringe hendes Løi herhid, som vi havde aftalt. Constablen, du veed nok, Godwin, den Slyngel, jog mig bort. Han har selv fulgt hende, og Robertson bærer Løiet.

Tobby.

Robertson? Det er mig slet ikke med. Han er snu, og han vil have sin Næse overalt.

Sampson.

Ja, det var der nu Intet at gjøre ved. Jeg løb blot forud for at give dig et Vink.

Tobby.

Naa, lad gaae. Jeg skal nok faae ham bort. — Men hør nu, her er et Arbeid idag paa Gaarden, som jeg skal skaffe Folk til. Jeg vil tage dig og en halv Snees af vore Kammerater, men resolute Folk. Jeg vil hverken vide af Robertson eller Daniel;

jeg har ikke Tro til dem, og mindst til Daniel — han har endnu et godt Die til mig fra den Tid jeg spillede ham et Puds. I maae komme tidlig paa Eftermiddagen. Maaſkee vi gjør' Alvor af det en af disse Dage.

Sampson.

Godt, jo før jo heller, naar det endelig ſkal være. Men, Lobby, det er et farligt Foretagende.

Lobby.

Na, Sladder! Naar I rette Jer efter mine Anviisninger, hvad Fare er der ſaa? Og forreſten, det maa nu engang ſkee, og I maae hjælpe mig. I har Alle ſaaet paa Haanden af mig, og hvorfra jeg ſelv har ſaaet de Penge, kan du nok begribe. Længe kan det ikke vare, inden Mr. Gray mærker, der er en ſtærk Ebbe i hans Sølv- og Guldmønter. Saa er det nok beſt, jeg kommer herfra itide, og Handen ſkulde gaae med tomme Kommer.

Sampson.

Ja, paa mig kan du ſtole. Ehs! — jeg hører dem komme. Lad mig nu smutte bort.

(Gaaer gjennem Havedøren.)

Lobby

(aabner Indgangen til venſtre).

Ja, der er' de. Robertſon har lagt Løiet fra ſig. Han kommer alene herind — ſaa meget deſtobedre.

(Robertſon træder ind fra venſtre Side.)

Robertson.

Min Ven Lobby, jeg iler med at meddele dig den Efterretning, at jeg har ledsaget en Dame, der er kommet med Havfruen, og er adresseret her til Huset. Jeg har ladet hende blive derude, for at forberede dig paa dette Møde, der maaffee ellers vilde overraske dig for stærkt.

Lobby.

Godt, nu skal jeg gaae ud til hende.

(Vil gaae.)

Robertson.

Nei, min Ven, tillad mig først et Par Ord i Fortrolighed. Denne Dame er bleven mig overgivet af en anseet Mand, Capitainen paa Skibet, og jeg staaer til Ansvar. Hun har paa Veien fortalt mig — det vil siige, efter nogle behændige smaa Spørgsmaal fra min Side — at det er dig, min specielle Ven, der ædelmodig har ladet hende føre over fra England og bekostet Overfarten. Du begriber vel, at jeg, med mit Omløb i Hovedet, strax maatte falde paa det Spørgsmaal, hvorledes en Mand, der er simpel Arbeider hos Mr. Gray og ikke har en Skilling retmæssig at raade over, kunde være istand dertil —

Lobby.

Og du kom maaffee med dumme Bemærkninger —

Robertson.

Ingenlunde. Mine Bemærkninger ere overhovedet aldrig dumme. Nei, jeg tænkte paa vort Venstab, og tav. Jeg tænkte paa, at du i lang Tid har været meget begjærlig paa Havfruens Ankomst og vilde ikke sige os hvorfor; saa du vel havde dine Grunde dertil.

Lobby (affides).

Den Ræv!

Robertson.

Men du veed, jeg er en Mand af Ære. Jeg skal sørge for, at den unge Dame kommer sikkert til sit Bestemmelsessted.

Lobby.

Hendes Bestemmelsessted er just her, og du kan meget gjerne gaae. Jeg skal nok —

Robertson

(holder ham tilbage).

Ikke saa hastig. Det er min Pligt at søge Oplysning om, hvad du har isinde med hende.

Lobby.

Gaae Fanden ivold! Det vedkommer ikke dig.

Robertson.

Skal jeg da meddele Capitainen, i hvis Hænder hun er falden? Vil min Ven hellere det?

Lobby (affides).

Ja, hans Mening er, at jeg skal kjøbe mig fri

for ham. (Svit.) Hør, Robertson, du vilde igaar laane to Dollars af mig, men dengang havde jeg dem ikke. Nu staae de til din Tjeneste. See der.

Robertson.

Lobby, min Ven! Du er altid den samme. I dine Hænder er denne Dame vel forvaret. Det er en beroligende Tanke, at jeg nu kan gaae og overlade hende til en Hædersmands Varetægt. (Gaaer.)

Lobby.

Den Slubbert! — Ja, nu kommer da mit Sødfændebarn. Det havde jo rigtignok været bedre, om jeg selv kunde taget imod hende i Havnen, og lidt efter lidt talte hende tilrette. Men det maa hun nu finde sig i. Reiser man over til Colonierne, saa kan ikke Alting gaae saa glat. Man veed da heller ikke, hvad Liv hun har ført derovre. Maaſtee man ſlet ikke behøver at tage saa fint paa hende. — Der kommer hun.

(Bliver staaende i Forgrunden og syøler med Noget, uden at vende sig om.)

Ottende Scene.

Lobby. Constance (med nogle Smaating af sit Løi i Haanden).

Constance

(træder frygtſom ind og venter noget; affides).

Naar jeg blot ikke er viiſt feilt ind. (Til Lobby.)

Undskyld, at jeg er saa fri at spørge — (da han vender sig.) Tobby! (Ser hen til ham.)

Tobby (fold).

Naa, der er du jo!

Constance.

Er det virkelig dig, Tobby? Hvor du har forandret dig!

Tobby.

Jeg er voret ud herovre, og har faaet et godt Udseende; det veed jeg nok. Ja, du er jo ogsaa voret ud siden sidst. — Naa, vil du ikke lægge fra dig ...

Constance.

Taf. — (Venlig.) Jeg har en Hilsen til dig fra min Moder. Hun levede endnu, da vi fik dit Brev. Hun blev saa glad, da jeg læste for hende, hvor godt det gik dig, at du havde kjøbt en stor Eiendom inde i Landet, at du havde saa mange Hjorder og saa mange Folk under dig.

Tobby.

Saa? blev hun?

Constance.

Moder har altid holdt af dig for dine Forældres Skyld, og saa tidt ønsket, det maatte gaae dig godt; og nu havde vi paa eengang den Glæde at see af dit Brev, at du havde arbeidet dig iveiret. Men af-

Iermeeft, det kan du troe mig, glædede det os, at dit Brev var saa smukt og saa fromt frevet.

Lobby (affides).

Ja, det var Mr. Grays Brev jeg havde frevet ud — de Taaffer!

Constance.

Endnu fort før hun døde, nævnebe hun dit Navn; og da hun hørte det Forflag, du gjorde mig i dit Brev, raadebe hun mig at tage herover og for det Første bestyre dit Huus.

Lobby (affides).

Den Paastar kjeder mig. (Svit.) Hvordan har du da levet derovre?

Constance.

Du kan vel tænke, at vi ofte har haft det vanskeligt nok.

Lobby.

Det mener jeg ikke. Hvordan har du forstaaet at flaae dig igjennem? Naar det er knapt for En, maa man gribe til mange Ting. Har du været i London, eller i Manchester?

Constance.

Hvordan skulde jeg komme der?

Lobby.

Hur, der er mange Fruentimmer, der komme let nok dertil, men ikke saa let derfra.

Constance
(angstlig).

Men hvad mener du, Lobby?

Lobby.

Hvad jeg mener! Jeg vil vide, hvordan din
Ovførelse har været. Har du levet honnet?

Constance
(forstræffet).

Og det kan du spørge om!

Lobby.

Ja, hvad veed jeg! Da du kom, saae jeg, du
blev fulgt herhen af en Constabel. Her paa Stedet
er det ikke omsonst.

Constance.

Men, for Guds Skyld, hav dog ikke den stygge
Mening om mig. Constablen fulgte med mig for min
Sikkerheds Skyld. Det skal jo her være nødvendigt.

Lobby.

Nødvendigt? Det veed jeg ikke af.

Constance
(næsten græbende).

Men du kan dog aldrig fatte Mistanke til mig
af den Grund.

Lobby.

Naa, græd ikke. Det er ikke værdt at tage sig
Verden saa nær. Vent her, saa skal jeg — (Affides.)

Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal meddele hende . . .
 Naa, der kommer sgu Mr. Gray, [saa kan jeg spare
 min Ueillighed.

Constance (affides).

Herregud! hvilken Modtagelse!

Niende Scene.

De Forrige. Gray (fra Haven).

Gray.

Hør, Lobby — (Seer Constance.) Hvem er det
 unge Fruentimmer? Er det maaskee — ?

Lobby.

Jo, det er rigtignok mit Sødsvendebarn. Hun
 kom nu.

Gray.

Men hvem har da fulgt hende? (Til Constance.)
 Er De alene gaaet den lange Vej?

Constance.

Mr. Ellis, fra det Skib jeg kom med, en Be-
 kjendt af min Moder, har sørget meget smukt for
 mig, og ladet mig ledsage.

Gray.

Nu, det var et Held! — Lad mig da nu byde
 Dem velkommen i mit Huus, kjære Miss Wilson, ret
 hjertelig velkommen. (Affides.) Isandhed, hun er smuk!
 og med saa behagelige, forstandige Træk! (Svit.) Vi

har ventet Dem med megen Uro. Reisen hertil er saa lang og møjsommelig. — Men trænger De ikke til en Forfriskning? Lobby, spring ud og sørg for din Cousine.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget, men jeg trænger ikke til Noget.

Gray.

Geneer dem endelig ikke! blot en kjølede Drif — Nu, som De vil. Der skal strax gives Ordre angaaende Deres Bærelser. De staae parate; det er Lobby, der har besørget det; han har at gjøre med den indre Bestyrelse af mit Huus. Men Deres Reise-gods, hvor har De gjort af det?

Constance.

Vi lode det foreløbig staae udenfor. Det er en Ruffert og nogle Smaating.

Gray.

Det skal vi paa Diebliffet sørge for. Lobby kan bære det ind — eller jeg kan lade en af Folkene . . . De har maastee endnu Et og Andet at tale med Deres Slægtning. (Affides.) Den Pige er en sand Perle!

(Gaaer.)

Constance (affides).

Det er de første venlige Ord, der ere talte til mig her. (Høit.) Hvem var den Herre, der var saa artig og forekommende?

Lobby.

Na, det var Gieren af dette Huus, Mr. Gray.

Constance.

Na, ham jeg var adresseret til. — (Efter nogen Betænkning.) Staaer du i nøie Forbindelse med ham?

Lobby.

Ja, det gjør jeg rigtignok.

Constance.

Som Landmand?

Lobby.

Justement. Jeg har kjøbt flere Tusinde Aar af ham, og han har forpagtet en af mine Gaarde.

Constance

(noget tøvende).

Lobby, vær oprigtig! Du behøver jo ikke at gjøre Omsvøb med mig, og du veed, at jeg vil tage Alt i den bedste Mening. Er din Stilling altid god herovre?

Lobby.

Om den er god? Den kan slet ikke være bedre.

Constance.

Jeg mener, hvis den ikke var saa meget god, kunde du jo frit sige mig det. Jeg skulde alligevel ikke fortryde, at jeg er taget herover — du har jo viist dig saa ædelmodig ved at udstyre mig til Overreisen — og jeg kunde dog altid være dig til Nytte.

Lobby.

Ja, Tak skal du have. Min Stilling er udmærket; det er almindelig be kendt. — Ja, du seer paa mine Klæder. Men det bryder Ingen sig om herovre. De rigeste Folk gaae klædte som Arbeidere. Vi har Andet at tænke paa end at pynte os.

Constance.

Nei, det tænkte jeg ikke paa. Men jeg synes, denne Mr. Gray talte til dig som om du var . . . i hans Tjeneste.

Lobby.

I hans Tjeneste? Det kan man ikke kalde det.

Constance (hurtig).

Jeg meente som Fuldmægtig . . . eller som Forpagter . . .

Lobby.

Jeg er snarere i Compagnie med ham — (Affides.) i det mindste med hans Pengestriin. (Svit.) Han kan ikke undvære mig, og jeg har godt af at holde mig til ham. Naar Alt kommer til Alt, har jeg ham i min Magt.

Constance (affides).

Jeg er ikke vel tilmode. Gud maa vide, om jeg kan troe ham.

(Gray kommer tilbage.)

Gray
(til Constance).

De har vel undskyldt min Fraværelse — jeg blev opholdt. Men lad os nu påstare lidt sammen. Lobby, tag et Par Stole til os. (Efterat han og Constance have sat sig.) De begriber vel, at jeg har længtes meget efter Deres Ankomst, kjære Miss Wilson. Men nu, da De er kommen, nægter jeg ikke, at jeg føler mig næsten lidt undseelig. I Forstand tænker man sig et ungt og elskværdigt Fruentimmer ganske i Almindelighed, uden at kunne danne sig et bestemt Billede. Først Nærværelsen viser os hine Træk af Blidhed og Forstand, hiint uforlignelige Udtryk, som en Mand's Bryst aldrig er ufølsomt for. Nu, da jeg seer Dem, forstaaer jeg selv ikke, hvorledes jeg har faaet Driftighed til at skrive til Dem.

Constance.

Har De gjort mig den Ære at skrive mig til?
Det veed jeg ikke.

Gray (studer).

Jeg mener det Brev, hvori jeg tog mig den Frihed at gjøre Dem et Forslag —

Constance.

Et Forslag? mig? Med Tilladelse, hvilket Forslag?

Lobby (affbes).

Nu maa man nok holde Dreene stive.

Gray.

Tobby, har din Cousine ikke faaet mit Brev?

Tobby.

Deres Brev? Jo, det antager jeg.

Constance.

Jeg veed af intet Brev at sige.

Tobby.

Saa maa det være forkommet. Det har man jo hørt før.

Gray.

Hvor kan du sige, det er forkommet! Din Cousines Nærværelse er jo paa en Maade Svar paa Brevet.

Tobby.

Ja, det er jo ogsaa sandt.

Constance

(til Mr. Gray).

Tillad, hvorom handlede Deres Brev?

Gray.

Kjære Miss Wilson, Deres Spørgsmaal gaaer mig virkelig nær; thi det er det bedste Beviis paa, at De ikke har modtaget Brevet, og altsaa heller ikke er bleven bekendt med Grunden, hvorfor vi ønskede Dem hertil. I min Skrivelse foreslog jeg Dem at reise herover og tage Bopæl i mit Huus, og — ja, jeg tilstaaer, det var en stor Dristighed af mig — og

tilbød Dem min Haand, hvis De ved nærmere Beskjendtskab selv fandt det ønskeligt.

Constance
(bestyrtset).

Et saadant Brev har De skrevet? Og den betydelige Anviisning, der fulgte med — ?

Gray.

Den var fra mig.

Constance
(reiser sig i Bevægelse).

Tobby!

Gray.

Hvad feiler Dem? Tael — jeg beder Dem.

Constance.

Jeg er bleven bedragen, skammelig bedragen! Næ — her er det Brev jeg har modtaget. (Til Tobby, mens Gray gjennemløber Brevet.) Og det kunde du nænne! Hvad har jeg gjort dig, at du vilde lokke mig herover den lange farlige Vej, og sælge mig til en Fremmed som et foragteligt Fruentimmer! Har du da glemt, hvad mine Forældre have gjort for dig i din Opvært? O, det er syndigt!

Gray
(læser Brevet salbe).

Han har skrevet i sit eget Navn — hvilken Fræthed! Tobby, du fortjente, at . . . at — Miss Wilson! naar De vidste, hvor ubeskriveligt dette smerter

mig! Tro dog endelig ikke, at jeg har nogen Deel heri, at jeg skulde nedlade mig til en saadan Nedrig-
hed, at jeg skulde lade dem komme herover under et
falst Paastud.

Constance

(i stigende Sindsbevægelse).

Nei, det troer jeg paa ingen Maade — det troer
jeg virkelig ikke. Men jeg kan ikke blive — jeg maa
herfra, jeg maa strax herfra.

Gray.

Men det kan jeg mindst tillade nu — her hvor
De er fremmed og hjælpeløs.

Constance.

Jeg maa — Mr. Ellis, han er en gammel Ven,
en oprigtig Ven af vort Huus, han vil tage sig af
mig. Og den Sum, De har sendt mig, min Herre
— jeg haaber at kunne erstatte den, hver Skilling.
Jeg vil tage ud at tjene — man giver jo god Løn
her — jeg skal være sparsommelig —

Gray.

Men hvor kan De tænke, at jeg . . . Naar De
blot vilde blive en kort Tid.

Constance.

Det er umuligt!

Lobby.

Bliv nu, naar han ønsker det.

Gray

(opbragt, til Lobby).

Lie stille, naar en brav Pige taler! (Til Constance.) Lad Dem bevæge . . .

Constance.

Åh, jeg kan ikke, bliv ikke vred — men Jorden brænder under mig her — jeg maa sandelig bort. De er vist en meget agtværdig, en . . . en meget honnet Mand; men De maa rigtig undskylde mig. (I sin Forvirring oftere neiende.) Farvel! jeg skal lade mine Sager hente . . . og Alting, Alting skal erstattes Dem.

(Her ud.)

Gray.

Men jeg beder Dem — hør mig dog . . .

(Følger efter hende.)

Lobby (ene).

Ja, den Bombe skalde jo eengang springe. Jeg tænker nok, jeg skal hytte mig endda. (Gaaer.)

Anden Act.

Et simpelt Bærelse i et Bærtshuus.

Første Scene.

Mary Butterton, der passer noget Løi ud af en Kasse.
Mistres Hick.

Mary.

Vi ere altsaa enige om Prisen, Mørs Hick, og jeg tænker vist, at jeg bliver hos Dem i det mindste en Uge, indtil jeg har faaet alle mine Bekjendte spurgt op. Men jeg maa sige Dem forud, jeg er vant til at have det godt; Bærelset maa holdes propert, Maden maa være reenlig og veltillavet.

Mørs. Hick.

Det er accurat mit Princip: heller lidt og simpelt, men reenlig Mad.

Mary.

Ja, den maa ellers gjerne være rigelig, og simple Sager sjetter jeg ikke om.

Mrs. Sid.

Det Samme siger jeg: Portionerne maae være overflødige og solide. (Affides.) Hun seer mig ikke ud til at være saa godt vant.

Mary.

Er der gaaet et Bud efter James Robertson?

Mrs. Sid.

Jo, og han kommer vist snart.

Mary.

Kiender De ham?

Mrs. Sid.

Ja, Gud, han har i flere Aar besøgt mit Huus, mens jeg holder Bærtskab, endnu fra den Tid han kom herover som . . . som — ja, De veed vel, han kom herover som —

Mary.

Det veed jeg.

Mrs. Sid.

Ja, det er jo en ærlig Sag, der er overgaaet mangen flink Fyr. Og Robertson er stikkelig, og har en god Opdragelse. Og han er jo nu fri, og skal være ganske som vi Andre. Men man kan ikke gjøre for det. Naar man selv har holdt sig fra al Urigtighed og aldrig bemænget sig med Justitsen, saa kan man ikke lade være at gjøre Forskjel. Ingen skal sige, at jeg lader Nogen føle det. Jeg behandler alle

mine Gæster eens honnet, det veed Gud jeg gjør. Men man har dog en anden Respect for en Dame som Dem, der aldrig har havt med Rættens Folk at gjøre.

Mary.

Ja, det er naturligt. Hvordan staaer Robertson sig ellers?

Mrs. Sid.

Det er ikke saa godt at svare paa hertilands. Med de Fleste gaaer det op og ned. Idag staaer En sig maaskee godt; imorgen er han paa Knæerne. Min salig Mand stod sig engang grumme godt. Men saa begif han en eneste Gang et Feiltrin, og det ruinerede ham.

Mary.

Hvad var det for et Feiltrin?

Mrs. Sid.

Han slog sig til Drik.

Mary.

En eneste Gang! Kan det ruinere Folk?

Mrs. Sid.

Men han var aldrig ædru derefter, og han forstfremmede mig, det kom Utsammen af den ene Gang.

Mary.

Ja, saa blev han nok ved at drikke.

Mrs. Sid.

Ja, det forstaaer sig. (Seer ud ad Døren.) Men
der kommer Robertson; saa vil jeg forlade Dem.
(Gaaer.)

Anden Scene.

Mary. Robertson.

Robertson
(med Forundring).

Miss Butterton!

Mary.

Mr. Robertson!

Robertson.

Dem skal jeg træffe her!

Mary.

Ja, det drømte De nok ikke om, da De var
Kammertjener hos Lord Westmoreland.

Robertson.

Men De, min Bedste! den zirlige, galante Kam-
merjomfru hos Mylady, De skal træffes her i Ny-
Syd-Wales! Hvad har ført Dem hertil? Ønsker
De at gjøre Deres Lykke?

Mary.

Det ønsker man overalt.

Robertson.

Og Miss Butterson er vis paa, overalt at gjøre Lykke.

Mary (neier).

Altid den fine Mand! — Jeg er taget herover, fordi jeg var kjed af England, og fordi jeg troer, at man med Talent og Hoved kan komme bedre frem i den nye Verden; den gamle er saa forslidt.

Robertson.

Ja jeg, som De veed, har lige fra den Tid jeg var med Mylord i Spanien og Italien, haadt stor Begjærighed efter at see fremmede Lande.

Mary.

Men Landet her har Mr. Robertson nok ikke seet med sin gode Ville.

Robertson.

Ja, jeg har dog altid haadt en ualmindelig Interesse for vore Colonialforhold.

Mary.

Sahaha! Men Colonialforholdene i Botany-bay vilde Mr. Robertson dog nok helst slippe fri for. Nei, jeg advarede Dem tidt nok dengang for den Kjæltring Roxbury. De Dokumenter eller Obligationer eller hvad det var, som De saa fik satte Deres Navn under —

Robertson.

Na, min Bedste, hvor vil De hen! Den Historie med Roxbury kom jeg strax ud af. Jeg blev sendt herover for en reen Bagatel. Jeg begriber endnu ikke, hvorledes en indsigtsfuld Dommer og en saa opløst Jury kunde dømmе mig skyldig. Her har man strax forstaaet at vurdere mig. Jeg er nu fri og kan lade og gjøre hvad jeg vil, kan kjøbe Jord, sætte mig ned som Landmand eller drive Handel —

Mary.

Der er nok ikke Andet iveien end at man behøver Penge dertil.

Robertson.

Ja, man maa oppebie Conjunctionerne, og forstaae at behandle dem. — Men, for at tale om noget Andet, der fulgte en Person med mig, som jeg troer er en gammel Ven af Miss Butterson.

Mary.

Hvem er det?

Robertson.

Daniel Saunders.

Mary.

Mit gamle Bysbarn! Den stakkels Dreng! Ham vilde jeg nok see.

Robertson.

Han er nede i Stuen. Nu skal jeg kalde paa

ham. (Ved Døren.) Hør du der! Lad Daniel komme herop.

Mary.

Hvordan har han det her?

Robertson.

Glet.

Mary.

Det gjør mig ondt for ham. Ja, han forstaaer nok ikke at behandle Conjunctionerne.

Robertson.

Aldeles ikke. Enhver kan rende med ham. Han mangler Menneſtekuſt.

Mary.

Vi maae tage os af ham. Han ſtaaer vel endnu til at hjælpe. (Ved at ſee den indtrædende Daniel.) Ja, det er ham Iſlevende!

Tredie Scene.

De forrige. Daniel Saunders.

Daniel.

Herregud, kan jeg troe mine Dine! Er du her, Mary?

Mary.

Som du ſeer, min kjære, ſtaffels Dreng, og jeg er ret glad ved at ſee dig. Men det gaaer dig nok ikke ſaa meget godt.

Daniel.

Det gaaer mig hundsk, forbandet, reent forbandet. Men jeg stoler paa, at der nu skal komme en Bending i Sagerne.

Mary.

Hvordan det?

Daniel.

Vi har en Plan for — ja reent ud sagt, det er en Slyngelstreg, men det maa Lobby om — jeg har svoret paa, at jeg ikke længer vil holde det ud, og saa maa det briste eller bære.

Mary

(til Robertson).

Hvad er det han taler om?

Robertson.

Efter min Overbeviisning er det. Noget, han gjorde bedst i, ikke at tale om.

Daniel.

Na hvad, af Mary har vi Ingenting at befrygte.

Mary.

Det skulde jeg mene. Fortæl, Mr. Robertson.

Robertson.

Har Miss Butterton nogensinde hørt tale om Krigen mellem de Franske og Babylernerne?

Mary.

Naa, hvad saa?

Robertson.

I Almindelighed er der en meget fredelig og god Forstaaelse imellem dem. Men naar de Franſke trænge til Proviant og Fourage, ſaa ſamle de i al Stilhed Tropper, drage ud af Algier og overfalde en eller anden arabisk Stamme, og flæbe Alt med ſig hvad de kan overkomme. Det kalder man en Razzia.

Mary.

Nu da?

Robertson.

Nu ja — for Liden trænger vor Ven Daniel og nogle andre gode Venner til Proviant, og ſaa har de betænkt en ſaadan lille Razzia imod en meget rig Colonist, Mr. Gray, der boer noget udenfor Byen.

Mary

(til Daniel).

Det er jo et halsbrækkende Foretagende. Det ſkulde du ikke give dig af med.

Daniel.

Jeg vil herfra, og jeg maa have Midler til at komme bort.

Mary.

Men hvor vil du hen?

Daniel.

For det Første til Skovene hiinsides de blaa Bjerger. Vi ſtaaer i Forbindelse med nogle Kammerater der.

Mary
(til Robertson).

Kammerater? Ja, som plyndre og røbe?

Robertson.

Som det kan falde. Undertiden blive de grebne og hængte.

Mary.

Daniel, det er ikke Noget for dig.

Robertson.

Nei, at hænges — det er en stor Sandhed. Men forresten, jeg troer ikke, der er nogen Fare dennegang. Hverken Daniel eller jeg — thi jeg vil gjerne tilstaae, at jeg, uagtet jeg ikke personlig vil indlade mig i denne Sag, dog ikke har kunnet nægte mine Venner mit Raad og min Indsigt i at ordne Forretningendene — men som sagt, hverken Daniel eller jeg faae sandsynligviis Noget med den Sag at gøre.

Daniel.

Hvad vil det sige? Hvorfor troer du det?

Robertson.

Lobby har Ræverier for, det er jeg vis paa, og han vil holde os udenfor det Hele.

Daniel.

Saa skulde han skee al Landsens Ulykke!

Mary.

Hvem er denne Lobby, I tale om?

Robertson.

Ham kjender Miss Butterton meget godt. Han kom ofte til mig, ved de smaa Aftenselskaber jeg gav i London — Lobby Wilson.

Mary.

Ja godt — nu husker jeg ham. Det var en Bjalt.

Robertson.

Saa temmelig.

Daniel

(til Robertson).

Men fortæl dog — hvordan hænger det sammen?

Robertson.

Jeg er tilfældigviis idag kommet paa et og andet Spor, der er mig mistænkeligt. Først har Sampson paa mit Spørgsmaal givet mig et Svar, der mildest talt var bøffelagtigt. Dernæst — ja, I veed, jeg udfører Commissions-Forretninger her paa Stedet. Nu havde Lieutenanten paa Havfruen, for hvem jeg besørgebe nogle Penge-Omsætninger, anmodet mig om at ledsage en ung Dame ud til en Colonist, ja netop til den Mr. Gray, vi talte om. Paa Veien — jeg sad ved Siden af hende i et smukt lille Kjøretøi, jeg af Galanteri havde skaffet os — paa Veien fik jeg ud, at hun slet ikke skulde til Mr. Gray, men til vor Ven Lobby, at hun ansaae ham for en bosat Mand og meget velhavende.

Mary.

Hvem var den Dame? Var hun kommet med Havfruen?

Robertson.

Netop. Paa hendes Kuffert, som jeg tilfældigviis kastede et Die paa, stod Constance Wilson; hun er maaskee i Familie med Lobby.

Mary.

Miss Wilson? Min intimeste Veninde! Og hun skulde komme hertil for denne Lobby's Skyld! Det er aldeles utænkeligt. Der maa stikke Noget under.

Robertson.

Det formoder ogsaa jeg.

Mary.

Den Sag interesserer mig til det Yderste. Mr. Robertson, jeg haaber, De staffer mig den nøiagtigste Underretning.

Robertson.

Bliv I begge To her — det kan være, at jeg nede hos Bærtinden træffer en Person, der kan give mig Oplysning. Er det muligt for et Menneske, at trænge ind i denne Hemmelighed, saa vær vis paa, jeg er Mand dertil. (Gaar.)

Mary.

Der kan du see, Daniel! Havde du hjulpet med

ved denne flette Sag, saa havde du maaskee styrtet et ustyldigt Fruentimmer i Ulykke.

Daniel.

Det kunde Ingen vide, og det turde jeg heller ikke see paa.

Mary.

Men hvordan er det gaaet til, at du er kommet paa en saa gal Vej? Din Moder var engang oppe hos mig og viste mig et Brev fra dig, hvorefter det gif dig taaleligt og du havde god Forhaabning.

Daniel.

Det var dengang, Mary. Men siden den Tid har jeg slet ikke skrevet hjem, for jeg havde ikke Andet end Dndt at skrive om. Jeg veed, jeg har forbrudt mig, og maa udstaae min Straf. Men det er for haardt, man her lader mig høde. Paa Ovfarten hertil var jeg i det meest lurvede Selstab du kan tænke dig.

Mary.

Jeg fjender det — skøndt gudskeelov jeg holdt mig langt derfra.

Daniel.

Da jeg kom hertil, blev jeg sat til Bro=Arbeid under streng Opfigt. Her opførte jeg mig godt, men det var paa Kneb — man havde raadet mig dertil,

for at jeg desværre kunde blive Arbejder hos en Colonist og faae større Frihed; og jeg kom nu til en Mand i Illawara, en eensom Gaard med Skov og store Sletter. Min Hensigt var, ved første Leilighed at flygte dybere ind i Landet, og det saa meget mere som det var en haard, mistænkelig Mand, jeg var kommet til, gjerrig og brutal. Men, uden at vide af det, blev jeg anderledes tilfunds. Du kan troe mig, Mary, man kan ikke leve eensom paa disse store Sletter, i disse prægtige Skove, hvor Alting synes saa stille og fredeligt, hvor man ofte i Uger og Maaneder ikke seer et fremmed Menneske, man kan ikke leve der uden at man gaaer i sig selv. Gamle Lieder, jeg for længe siden havde glemt, mit Hjem hos mine Forældre, min Skolegang, den gamle Præst hjemme — alt dette kom jeg til at tænke paa. Ja Mary, dengang kunde jeg endnu være bleven en brav Karl. Naar det hedder sig, vi komme herover for at forbedres, saa kan jeg tænke mig det. Hvis de Iode Enhver stjotte sig selv, gav ham en lille Eiendom ude i Landet — her er nok deraf — og Midler til Erhverv, saa vilde han kunne hjælpes. Men i deres Arbeidshuse, hos deres Colonister, hvor man bliver piint og tirret, hvor den Forbrydelse, man har begaaet, den Straf, man er dømt i, daglig rives En i Næsen, der er det umuligt.

Mary.

Nu, hvordan gif det dig saa?

Daniel.

Den Mand, jeg var hos, han var som sagt styg at omgaaes. Han og hans Folk holdt sig næsten for gode til at tale med mig. Nu blev en betydelig Deel af hans Kreaturer drevet bort en Nat af en omstrefende Bande. Han gav mig Skylden — jeg havde ikke passet paa. Det ene Ord tog det andet, og inden jeg saae mig for, slog han mig. Jeg gjengjeldte Slaget — jeg kunde ikke Andet — og Enden blev, at jeg paany blev ført hertil, blev paany sat til strengt Arbeid, og har nu omsider faaet en ny Herre, der er endnu brutalere end min forrige. Det kan jeg ikke holde ud — jeg kan det ikke, om jeg saa skal risquere min Hals derover.

Mary.

Stakkels Dreng! det er jo ret fortreideligt! og det gjør mig rigtig ondt for dig.

(Robertson kommer ind igjen.)

Robertson.

Her har I mig igjen. Jeg traf min Mand strax da jeg kom ned.

Mary.

Fortæl da.

Robertson
(til Mary).

Min Mistanke var grundet. Sampson — det er en god Ven af Lobby — har skaffet ham en halv Snees Folk, der ere blevne antagne til Mark- og Havearbeid hos Mr. Gray. Ved deres Hjælp skal den omtalte Mazzia finde Sted en af disse Aftener.

Daniel.

Det er lumpent af Lobby!

Mary.

Men Miss Wilson?

Robertson.

Om hende veed man Intet.

Mary.

Men der kan jo ikke være Tvivl om, at hun under disse Omstændigheder maa være udsat for Ubehageligheder. Skal vi roligt see derpaa?

Robertson.

Jeg indseer ikke hvad vi Tre kunne udrette.

Mary.

Hun er min Veninde, en Person, jeg skylder stor Forbindtlighed. Vi maae staae hende bi. Kan jeg ikke selv gaae derud, besøge hende som min Medreisende og give hende en Advarsel?

Robertson.

Der vindes ikke Andet derved end at Lobby's

Mistanke vækkes, og at han vil træffe sine Forholdsregler. Vi kan Intet bevise.

Mary.

Kan man da ikke angive Sagen for Dyrigheden?

Robertson.

Jeg kan ikke; min Stilling er meget difficult, og jeg maa søge at forholde mig med Partierne.

Mary.

Kan saa du ikke, Daniel?

Daniel

(ryster paa Hovedet).

Dyrigheden? Kommer jeg til en Constabel med min Angivelse, saa er det Allerførste, at han sætter mig selv ved Bingenet, for at see, om der ikke er Sneb under, og det er da et Spørgsmaal, naar jeg slipper fri igjen. Det er heller ikke smukt, at angive sine Kammerater.

Mary.

Jo, denne Lobby er det nok værdt at bryde sig om!

Daniel.

Det er sandt nok — han har engang angivet mig — og det for en Bagatel, men der kom mig dyrt til at staae. Han fortalte mig det selv, og loe mig ud ovenikjøbet.

Mary.

Der kan du see. Vil du saa staae ham?

Daniel.

Ja, med Constablerne vil jeg Intet have at gjøre.

Mary.

Der falder mig Noget ind, som maaskee ogsaa er bedre. Underlieutenanten paa Havfruen interesserede sig meget for Miss Wilson. See til at faae fat paa ham.

Daniel.

Hvad hedder han?

Mary.

Mr. Ellis; det er en stikkelig og forstandig Mand. Du maa spørge ham op i Havnen; jeg veed, at han bliver her i Byen idag. Fortæl ham saa Alt hvad du veed om denne Sag, og glem for Alt ing ifke at omtale den Ubehagelighed, Miss Wilson muligviis er udsat for.

Daniel.

Lad mig da prøve paa det.

Mary.

Ja gjør det, du skal see, det vil være til dit Gavn. Jeg har nu engang sat mig i Hovedet, at vi maae hjælpe dig ud af din fortrykte Stilling, og det skal lykkes os.

Daniel

(trykker hendes Haand).

Mary! det er længesiden, Nogen har taget saa megen Deel i hvad der angaaer mig som du idag.

Du har gjort mig blød — næsten som jeg var i gamle Dage. Da jeg saae dig, var det ligesom jeg fik en Erindring fra mit Hjem, og fra en lykkeligere Tid. Kan I gjøre Noget for mig, det skal ikke fortryde Jer. Jeg har gjort dumme Streger, det er sandt; men jeg troer dog nok, der kunde blive Noget af mig endnu. Tak, Mary! du har givet mig nyt Haab; jeg har i lang Tid ikke vidst hvad det var — Tak, kjære Mary! (Gaaer.)

Mary.

Ja, det er en god Dreng, og der skal nok blive Noget af ham.

Robertson.

Na ja, maastee. — Men tillad, Miss Butterton, De boer meget smukt her —

Mary.

Simpelt kan jeg ikke boe; det er mig umuligt.

Robertson.

Og De har indrettet Dem det her paa en comfortable God, efter hvad Værtinden fortalte mig. Har Miss Butterton maastee bragt Contanter med fra Europa?

Mary.

Ja, tomhændet kommer jeg ikke.

Robertson.

Det er mig ubestrikelig kjært at høre — af sand

Deeltagelse for Deres Person. Det er mig saa meget fjærere som jeg i denne Tid har en Speculation for, der vilde faae et bedre Sving, naar en Ven kunde forstrække mig med en antagelig Sum —

Mary.

Ja, speculeer kun, men ikke i min Lomme. Nei, Robertson, nu ere vi gode Venner, og kunne lidt have den Fornøielse at omgaaes. Men laante jeg Dem Penge, saa vilde der indtræde en Vanstælighed i vor Omgang —

Robertson.

Men jeg indseer ikke . . .

Mary.

Naar jeg mødte Dem i Byen, og De fik Die paa mig i Graastand, saa vilde De dreie om ad en anden Gade; og De veed, hvor nødig jeg vil berøves Deres Selskab.

Robertson.

Nu, saa lade vi den Fugl flyve.

Mary.

Ja, det er vist det Bedste. Men det er snart Spisetid. Har Mr. Robertson Lyst at være min Gæst idag?

Robertson.

Med største Fornøielse. De kjender mit Attachement —

Mary.

For en god Boeffteg med Porter?

Robertson.

Nei, mit Attachement for Deres elskværdige Person.

Mary.

Nu, jeg vil troe Dem. Mr. Robertson, Deres Arm!

Robertson.

Miss Butterton, det skal være mig en stor Ære.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

(Værelset hos Gray.)

Gray, strax efter Cobyn.

Gray

(kommer ind og gaaer i Bevægelse op og ned).

Jeg har baaret over med ham, mere end nogen Anden i mit Sted havde gjort. Jeg har betænkt de fordærvelige Forhold, han har levet i, og jeg har grebet i min egen Barm, erkjendt hvad jeg selv kunde blevet, hvad jeg var saa nær ved at blive — og jeg har taalt ham. Men isandhed, det er gaaet for vidt! Han kan ikke længer blive i mit Huus. — Det stakfels Pigebarn! Hvor retfærdig er hendes Smerte! Og hvor indtagende er hun i det simple Udtryk af sin Sorg! — Og hende har jeg udsat for at mis-

bruges af denne — denne . . . nei, det er bestemt! Han maa bort! (Ringer. Lobby træder ind.) Kom herhvid. Jeg havde haabet, at jeg ved Godhed og mild Behandling efterhaanden skulde bringe dig paa en bedre Vej. Men du har paa den stammeligste Maade misbrugt min Tillid —

Lobby.

Mr. Gray —

Gray.

Lie stille! — Dit stakkels Sødsvendebarn er ved din bedrageriske Afsærd bragt herover, og det er kun med Nød jeg har bevæget den Dybtkrænkede til at blive saa længe i mit Huus indtil der kan sørges for hende. Alene denne Skjændighed af dig forvisser mig om, at din Forbedring er umulig. En saa samvittighedsløs Krabat som du vil kun spotte over min Godhed. Bereed dig derfor til at forlade mit Huus endnu imorgen.

Lobby

(lader som han græder).

Mr. Gray, det er ikke rigtigt, at De taler saadanne. Men jeg veed nok, jeg kan aldrig gjøre Dem det tilpas. Hvad jeg gjør er altid forkeert — og det naar jeg allermeest har Deres Bedste for Die, og naar jeg ret har bildt mig ind, at jeg har gjort det godt.

Gray.

Hvad har du at anføre til dit Forsvar?

Lobby.

Jo, det skal hjælpe stort, at jeg forsvarer mig. Hvem er der her, der bryder sig om hvad jeg siger!

Gray.

Tael, siger jeg. Men tænk ikke paa, at nægte hvad du har gjort.

Lobby.

Nei, det er ganske sandt: De gav mig Deres Brev, De gav mig en Anviisning paa en Sum Penge, og begge Dele skulde sendes til min smukke Cousine. De vilde selv frie til hende; hun skulde komme herover for Deres Skyld. Men jeg kjendte Constance bedre. De havde aldrig opnaaet Deres Onske, ikke engang faaet hende at see. Hvad kunde det saa nytte, om jeg havde gjort som De vilde? Jeg saae nok, De vilde gjerne have hende herover, og deri vilde jeg hjælpe Dem som jeg kunde. Har jeg gjort det galt, saa er det fordi jeg ikke havde bedre Forstand. De kjendte mig, Mr. Gray, og naar De ventede det anderledes, skulde De ikke bruge mig.

Gray (affides).

Desværre, den Bebreidelse træffer mig!

Lobby.

Ja, De giver mig Ret, det vidste jeg nok. Jeg

har mine Feil, det nægter jeg ikke; men de kan ikke saadanne gaae bort paa eengang. Naar man først er kommen i Kast med de Mennesker, jeg har havt at gjøre med, saa gaaer det ikke saa hurtig med Ens Forbedring.

Gray.

Har jeg maaskee ikke havt Taalmodighed med dig?

Lobby.

Jo, det har De. Og De har lært mig mange smukke Ting, som kan komme mig til Nytte, Psalmer og Bibelsprog og Bønner. Men nu er De paa eengang bleven saa streng og ubillig, og det veed jeg ikke jeg har fortjent. Jeg har holdt mit Løfte, og nu skal jeg have Utak derfor — det er slet ikke kjønt. Er Constance ikke som jeg har beskrevet hende? Er hun ikke en smuk Pige? en ung Pige? og en honnet Pige? Hvor faaer man saadanne Varer fra i Ny-Syd-Wales?

Gray (uvillig).

Lobby!

Lobby.

Ja, nu bliver De vred igjen. Men troer De, en saadan Pige var kommet herover, naar jeg havde skrevet, det var en af Colonisterne, hun skulde ægte, en Mand, der var hende fremmed, en Mand, der er tilaars? Jeg skrev, det var mig, som hun kjendte,

som er ung, og en fjøn Karl — det holder Alle mig for —

Gray.

Gaae! Jeg vil ikke tale mere med dig. Imorgen tidlig gaaer der et Bud med en Bogn til min Eiendom ved Hawkesbury. Der skal du for det Første opholde dig.

Lobby.

Til Hawkesbury, Mr. Gray? Ti Mil herfra!

Gray.

Gaae! Det bliver ved min Bestemmelse!

Lobby (affides).

Ja, saa bliver det ogsaa ved min Bestemmelse; og lad ham saa tage sig iagt! (Hoit, ydmyg.) Naar Mr. Gray befaler det, saa maa jeg adlyde. (Gaaer.)

Gray (ene).

Han er uforstammet; og dog er der saa meget Sandt i hvad han siger. Hm! hvad var det for en ond Mand, der fik mig til at benytte hans Hjælp! — Ja, jeg maa nu see til at gjøre denne Feil god igjen, saa meget det staaer til mig. (I det han vil gaae.) Der kommer hun.

Femte Scene.

Gray. Constance (fra Haven). Siden Forpagter Hodges.

Gray.

Det er mig ret kjær, at jeg træffer Dem, Miss

Wilson. Jeg vilde nu tage til Byen i Deres Anliggender, men ønskede først at tale med Dem. De Oplysninger, der vare nødvendige, for at jeg ikke skulde staae i et urigtigt Lys for Dem, har jeg allerede givet Dem, og De kan troe mig paa min Forsikkring, at det Brev, der var bestemt til Dem, indeholdt al den Underretning, De kunde ønske Dem.

Constance.

Af, Mr. Gray, det er jeg overbevist om. Jeg burde vist ikke have slaaet Lid til Lobby's Ord. Men jeg havde Saa at raadføre mig med. Nogle meente, at jeg skulde tage hertil. Andre, der forresten ikke kjendte Lobby, holdt for, at en Deporteret burde man ikke inblade sig med —

Gray.

Saa?

Constance.

Selv om han viste sig brav, hvilke der en Plet paa ham, saa at man for Verdens Skyld burde holde sig fra ham.

Gray.

Jaja — det er kun altfor sandt.

Constance.

Jeg kan ikke sige, at disse vistnok velmeente Ord gjorde stort Indtryk paa mig, og jeg havde igunden intet Valg.

Gray.

Nei, som De før forklarede mig det. Men, for at komme tilbage til Deres Affairer, saa antager jeg, at det for Diebliffet ikke kan være Dem behageligt at forblive i mit Huus, saa megen Priis jeg ogsaa vilde sætte paa at beholde Dem her. Havsruen gaaer tilbage om en 14 Dage eller 3 Uger. Men saa kort Tid efter Deres Ankomst at gjøre den lange Søreise tilbage, er ikke tilraadeligt.

Constance.

Jeg har ogsaa selv tænkt paa at blive en Tid her, søge en eller anden Ansættelse hos en god Familie, og af min Løn efterhaanden tilbagebetale Dem Deres store Udlæg — naar De blot vil give mig lidt Frist.

Gray.

Derpaa skal De slet ikke tænke. Den lille Sum gjør mig Intet, og jeg har aldeles ingen Ret til at fordre den tilbage. Derimod er jeg selv af den Mening, at De skal søge Tilhold hos en god og agt- værdig Familie, og det er just i den Anledning jeg nu vil tage til Byen. De talte om en Anbefalings- Skrivelse, der var givet Dem med fra en anseet Mand i Deres Fødeby; det kunde ikke være saa galt, om jeg havde den til Understøttelse for min egen Anbefaling.

Constance.

Jeg skal strax hente den.

(Constance gaaer tilhøire, idet Forpagter Hodges træder ind fra venstre Side.)

Hodges.

Jeg hastede over til Dem, saasnart jeg havde læst Deres Brev og blot kunde slippe løs. Deres Banstjebne har jeg ret taget mig til Hjerte. Men De seer nu, at min Mening om denne Krabat var ikke ugrundet.

Gray.

Nei, desværre. Jeg har ogsaa nu besluttet at fjerne ham herfra.

Hodges.

Hans Liv er en eneste Usandhed, en Kjede af Falskhed og Hykleri. See til, at De kan blive af med ham det snarreste muligt. — Men nu den stakkels Pige, han har narret saa slemt, hvorledes er hun? Har hun behaget Dem?

Gray.

Jeg forsikrer Dem, Mr. Hodges, det er et fortræffeligt Fruentimmer, der vilde gjøre enhver Mand lykkelig, blid af Gemyt, forstandig og med et behageligt Væsen — upaatvivlelig en meget velopdraget ung Pige.

Godges (affibes).

Oh, han er jo stude i hende! Det kan maaskee endnu blive godt. (Svit.) Saa formoder jeg, at De ikke har opgivet Deres oprindelige Plan.

Gray.

Den maa opgives. Miss Wilson er en Pige af fin Følelse; hun er med al Føie indigneret over den lumpne Maade, hvorpaa hun ligesom er bleven bestilt over til mig som en Vare-Artikel. Dersom det overhovedet ikke er let for en Mand i mine Aar at vinde et saa snuvt og elskværdigt Fruentimmers Kjærlighed, saa er det dobbelt vanskeligt nu, da hun ikke kan undgaae at nære Fordomme mod mig.

Godges.

Ei, kjære Ven, disse Fordomme ville forsvinde. Den Tale vil jeg ikke vide af. De skal prøve Deres Lykke.

Gray.

Det er forgjæves. Men stille — der kommer hun. (Constance kommer ind og giver Gray et sammenlagt Papir.)

Gray.

Meget vel. Inden jeg tager bort, vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at de Bærelser, der vare bestemt til Dem, ligge for Enden af denne Gang — (aabner Døren tilhøire.) og at De under min Fraværelse kan lukke Døren af, hvis De ønsker at tilbringe Tiden i Gensomhed. Og saa Farvel, Miss Wilson, til vi sees igjen. Jeg overlader Dem til min værdige

Men, Mr. Hodges, en Mand, hvis Bekjendtskab De ikke vil fortryde at gjøre. (Gaaer.)

Hodges (affides).

Jeg maa dog gjøre et Forsøg, om man ikke kan styde en lille Smule til i denne Sag. (Gøit.) Mit Bekjendtskab vil ikke interessere Dem meget. Derimod gratulerer jeg Dem til at være kommet i Berøring med en saa brav Mand som Mr. Gray.

Constance.

Jeg kjender ham endnu saa lidt. Men det forekommer mig, at man snart maa fatte Tillid til ham, og vil ikke finde sig stuffet.

Hodges.

Nei, Miss Wilson, han har endnu aldrig stuffet noget Menneſke, der med Tillid henvendte sig til ham. Han har været en Hjælper og Understøtter for Mange. Jeg veed hvad jeg selv skylder ham, og paa hvilken smuk Maade han har viist sig som min Velgjører. Dersom adskillige af de Deporterede her i vor Nærhed ere blevne gjengivne Samfundet som gode og nyttige Bergere, da har Mr. Gray stor Andeel deri. Just i denne Retning har hans Virksomhed altid været utrættelig — uagtet han naturligviis ofte er bleven lønnet slet.

Constance (affides).

Ja, ogsaa Lobby har lønnet ham slet.

Hodges.

Naar Miss Wilson har Lyft til at besee Egnen her i Nærheden, saa skal jeg være Deres Ledfager.

Constance.

Meget gjerne. Jeg kjender kun den forreste Deel af Haven.

Hodges.

Nei, De maa see lidt af Skoven og Høisletten. Mr. Grays Besiddelser her ere endnu ikke saa bebyggede, og have heller ikke saa ganske mistet deres oprindelige Udseende. Behager De, saa kan vi strax begive os paa vor Vandring. (Affides.) Jeg skal min Tro snakke med Pigebarnet paa Veien, saa Mr. Gray skal vide mig Tak derfor.

(De gaae gjennem Havedøren.)

Sjette Scene.

Cobby. Strax efter Sampson. Siden Humphry og en anden Arbeider.

Cobby

(træder frem fra Indgangen tilvenstre, gaaer hen til Havedøren og seer efter de Bortgaaende).

Ja, lad dem gaae, det er jeg bedst tjent med — og Mr. Gray er ogsaa ude; saa er der vel ingen Fare. (Vinker ud og hoster.) Naa, der kommer han.

(Sampson træder forsigtig ind.) Kom kun; her er Ingen. Jeg vil vide, hvor de Folk er henne, du har staaet mig.

Sampson.

De ere nu bleven satte til Arbeid ved Indelukket. Som du veed er det raske og bestemte Folk; men til at grave, harve og bjerge. Hø har de ikke stor Lyst. Du holder dem neppe længere her end høiest imorgen.

Lobby.

De skal ikke blive her saa længe. Iaften gaar det løs.

Sampson.

Allerede iaften?

Lobby.

Ja. Mr. Gray er bleven gal i Barytten for den Historie med mit Sødsvendebarn. Før har jeg funnet narre ham som jeg vilde. Men nu — jeg troer saagu', han er forliebt i hende. Han er vred og bister — hahaha! jeg maa endnu lee over det Ansigt, han satte op. Men det Værste er, at han nu vil, jeg imorgen tidlig skal sendes ti Mill herfra til hans Gaard ved Hawkesbury — og saa kan vi styde en hvid Bind efter vort Forehavende. Helt havde jeg ventet et Par Dage. Jeg kunde da gjort bedre Anstalter til at komme herfra og over Bjergene, og vi kunde da søgt os andre Folk ud til at hjælpe os, end det forbømte Paf, du har bragt herud.

Sampson.

Ja, saa skulde du skaffet dem bedre i den forte
Lid.

Lobby.

Om — de Slynkler Nickols og Humphry be-
høvede man ikke at tage med.

Sampson.

Men, for Fanden, hvad har du da gjort den
Dumbhed for med det Pigebarn, som er Skyld i Alt?
Hvorfor skal vi trækkes med hende?

Lobby.

Det bliver min egen Sag. Constance vil jeg
have med; det har længe været min Beslutning.
Enten vi nu sætte os ned i Skovene eller tage med
et Skib andensteds hen, saa har jeg ikke Lyst at leve
saadanne alene. Jeg vil gifte mig med hende.

Sampson.

Hahaha! Hvor vil du i Skovene finde en Bræst
til at vie Jer?

Lobby.

Naar der ingen er, saa faaer hun finde sig deri.

Sampson.

Naar hun vil. Hvis du nu havde forregnet dig
med den Pige?

Lobby.

Det skal Enden vise, jeg ikke har. Saa længe
hun troede, det var mig, der lod hende bringe her-

over, saa var hun fornøiet. Selv da hun mærkede, jeg havde narret hende med min Rigdom, vilde hun dog helst blive hos mig. Men knap saae hun, at hun var bestemt for Mr. Gray, førend hun blev som ude af sig selv. Hun feier sig nok. Naar et Fruentimmer holder af En, kan man vinde hende om en Finger.

Sampson.

Hvor Meget, antager du, vi kan kapre her i Huset?

Lobby.

Meer end du og jeg behøve. Han har store Summer liggende i rede Penge, det veed jeg, — og forresten flæbe vi med hvad vi kan overkomme og hvad hans egne Heste og Vogn kan føre herfra.

Sampson.

Saa meget desto bedre. Efter vor Aftale skal vi To dele.

Lobby.

Det forstaaer sig. (Affides.) Saa var jeg en god Nar!

Sampson.

Men nu Humphry, Nickols og de Andre, jeg har skaffet, hvormed skal vi spise dem af?

Lobby.

Naar de Lømler har hjulpet os, saa give vi dem hvad vi have Lyst; det komme vi nok ud af.

Sampson.

Og endnu Get: denne Mr. Gray, skal hans Liv
saaes?

Lobby.

Snak! Hvad har vi med hans Liv at gjøre?
Det er hans Benge vi behøve.

Sampson.

Men vil han ikke sætte sig til Modværg?

Lobby.

Det maae vi forhindre. Han har Skydevaaben
i sit Bærelse; dem skal jeg isorveien see til at bringe
afveien. Ikke et Skud maa falde; flere af Husets
Folk hve kun et hundrede Skridt herfra.

Sampson.

Det er Skrællinger; dem fik man let Bugt med.
(Der bankes paa Ruderne til Haven udenfra.)

Lobby.

Hvad er det? Hvem kommer der?

Sampson.

Na, det er Humphry.

(Humphry og en anden Arbeider træde ind.)

Lobby.

Hvad Fanden vil I her? Hvor tør I vove at
komme ind?

Humphry.

Saa sagte! Engang skal vi jo ind her; saa er
det godt at lære Stedet lidt at kjende.

Lobby.

Men I kan fordærve mig Alt med Jeres Dumdriftighed.

Humphry.

Sludder! der er Ingen, der seer os. Forresten, vi kom ikke for Ingenting. Jeg er bange, der er Ugler i Mosen. Hodges, han, Forpagteren, var nu nede hos os hvor vi staae og arbejde, og mønstrede os temmelig nærvist. Du veed, at den eensiede Nickols har engang tjent ham og blev nok jaget bort for en Smule Langfingereri; ham vilde han strax have væk, og han syntes nok heller ikke overordentlig godt om os Andre.

Lobby.

Hodges har ikke at befale her. Gaae I kun ned igjen og bryd Jer om Ingenting.

Humphry.

Ja, det er godt nok. Men seer du, Lobby, det er en risikabel Spøg vi har for; saa maae vi træffe en lille Aftale. Vi maae vide, hvad Fordele vi kan vente deraf.

Lobby.

I skal Alle blive fornøiede langt over Jeres Forventning —

Humphry.

Ja — lidt nøiere Besteed . . .

Lobby.

Men for Djævlén, kan I ønske Jer en bedre Forretning end denne her? Forinden en Hund kan gjøe ad hvad her er steet, ere vi langt herfra. Der er ikke Tanke om Fare for Jer.

Humphry.

Det er Altsammen godt, men —

Lobby.

Saa tael med Sampson; han veed Besteed. —
Og gaae nu!

Humphry.

Giv Tid; der er endnu Tæt. Nickols vilde gjerne vide, om der skal stikkes Ild paa Gaarden.

Lobby.

Er han forrykt? Maaskee for at de Ombovende skal falde over os?

Humphry.

Nei, ikke derfor —

Lobby.

Ja, see nu til at komme afsted!

Humphry.

Naa naa! Ikke saa hastig!

Lobby.

Skal da Forpagteren vende tilbage og træffe Jer her? Hvad? — Bort herfra! (De gaae.)

Tredie Act.

(Værelset hos Gray.)

Første Scene.

Constance. Siden Lobby.

Constance

(Siddende tankfuld ved et Bord).

Jeg vil forjage disse bedrøvelige Tanker. Det er vist en stor Ulykke, der er vederfaret mig; men Forsynet har dog allerede vendt det meget til det Bedre. Mr. Gray er udentvivl ædel og retsaffen. Hvad var min Skjebne bleven, dersom det havde været en raa og egennyttig Mand, jeg paa denne stygge Maade var bleven forstreven til. (Reiser sig.) Nei, jeg vil igjen fatte godt Mod. (Bemærker Lobby, der nærmer sig fra Haven.) Der er Lobby! Jeg faaer en Skræk paa mig, naar jeg seer ham. Kunde jeg blot endnu undgaae ham —

(Vil gaae hen til høire Sidebor, da Lobby træder ind.)

Lobby

(i Begyndelsen af Scenen i sagmodig Tone, men efterhaanden ugeneertere).

Ja, du render for mig, Conny. Du er vist meget vred paa mig. Er du ikke? Jo, det kan jeg nok see; og jeg veed ogsaa nu, at det er urigtigt hvad jeg har gjort mod dig, og jeg fortryder det selv. Men du kunde dog gjerne bære lidt over med mig.

Constance

(uden at see paa ham).

Det er nu engang skeet, og jeg maa finde mig deri, saa tungt det ogsaa falder mig. Min Overbærenhed kan ikke nytte dig stort.

Lobby.

Ja, Conny, men naar du rigtig vil tænke over, saa har jeg heller ikke handlet saa slemt som det seer ud til. Du kan ikke undre dig over, at jeg gjerne onskede en af min Familie herover, og nu især dig, som jeg har kjendt fra Barnsbeen og altid syntes om. Jeg var selv af den Mening, at Mr. Gray ikke var Noget for dig, og jeg vidste nok, at den Sag vilde jævne sig af sig selv. Han bryder sig ikke om den Smule Benge, han har sendt dig, og naar han mærker, du ikke skjøtter om ham, saa slaaer han sig tiltaals. Men, reent ud sagt, jeg tænkte, at du maaskee endnu fra gamle Dage havde lidt Godhed for mig —

Constance.

Na Gud, Lobby —

Lobby.

Jeg veed hvad du vil sige. Du mener, at min Stilling ikke er saa god, at jeg kan nære saadanne Tanker. Men jeg skal sige dig, Conny, min Stilling kan snart forandre sig, ja blive saa god som du kun kan ønske dig. Det er Noget, man seer hver Dag hos os. Har man Hoved og ikke er falden bag af en Vogn, saa kan man komme frem, om ikke paa den ene, saa paa den anden Maade. Imellem os — ja, du maa ikke tale derom til Nogen; for det kunde gjøre mig stor Skade — imellem os kan jeg fortælle dig, at jeg vil gjøre som saa mange andre flinke Folk har gjort. De har forladt dette evige Trælleri her i Colonien og ere tagne over Bjergene til de store Skove og Sletter hiinsides. Alle ere enige om, at dér findes det bedste Land til Dyrkning og til at holde Hjorder. Der kan man i kort Tid blive til en rig Knark — det veed jeg ganske vist; og der kan man leve fornøjet og ubekymret og har hverken med Dyrighed eller med Colonister at gjøre.

Constance.

Men er det ikke en urigtig Beslutning af dig, Lobby? Hvor kan du ønske dig nogen Bedre at være hos end Mr. Gray? Alle, jeg herude har talt med,

prise ham med een Røst, og ere uubtømmelige i at omtale hans Gødhed, hans Menneſtefjærlighed, og hans utrættelige Velgjerninger. Og ham vil du forlade? og paa en ulovlig Maade?

Lobby.

Ja, det var ſin Sag, naar jeg kunde blive her i Huſet. Men imorgen ſtal jeg til en anden Gaard langt herfra, og der ſaaer jeg det ikke godt. Nei, jeg vil bort, det vil jeg tilſtaaе dig oprigtig, og jeg troer om dig, at du ikke vil forraade mig. Men jeg vil foreſlaae dig at tage med mig.

Conſtance.

Og det kan du vente, jeg ſkulde gjøre?

Lobby.

Hvis du kjendte alle Omſtændigheder ſaa godt ſom jeg, ſaa vilde du ikke betænke dig. Mr. Gray har rigtignok lovet dig en Plads hos en Familie. Men jeg veed bedre, hvordan det gaaer de Fruentimmer, der komme til at tjene hos en Familie herovre. Det er rigtignok en god Behandling, du kan vente dig. Naar en ung Pige, der er lidt kjon, kommer til en Colonift, ſaa maa hun lyſtre ham. Gjør hun ikke ſom han vil, ſaa bliver hun chicaneret; og gjør hun ſom han vil, ſaa lader han hende løbe, naar han er kjed af hende. Og ſaa kan du ende i

Spindehuset eller komme til at væbe grovt Klæde for Factoriet.

Constance.

Jeg vil sætte min Lid til Gud, og haabe, det skal gaae mig bedre end du mener.

Lobby.

Men du kan troe mig, jeg raader dig godt. Følger du med mig — vi skal føre et lystigt Liv! Vi ere vore egne Herrer, vi streife den tidlige Morgen i Skovene, vi gaae paa Jagt, vi fare over Sletterne, snart efter en Kænguruh, snart efter de Bilde, de Indføgte. Bøsserne knalde, og under Hallo og Skrig gaaer det videre, altid i flyvende Fart. Du skal ikke være bange. Der er slet ingen farlige Dyr derovre, som Bjørne, Løver og Tigre. Kænguruben render, naar man kommer den nær. Ja, der er nogle sorte Slangor, der ere slemme, men dem skal vi nok tage os iagt for; jeg er kun to Gange bleven bidt af dem.

Constance (affides).

Han ængster mig.

Lobby.

Og de indføgte Bilde, man behøver ikke altid at slaae dem ihjæl; undertiden kan man enes ret godt med dem. Ja, de ere lidt svinske; men bryder du dig om det? Saa skal vi nok holde dem fra Livet.

Constance.

Tael ikke mere, Lobby — det er forgæves . . .

Lobby.

Og vil man see Mennesker, saa er der enkelte Colonister, der have nedsat sig der, og som man kan see ind til. Undertiden har de gode Sager, man kan skaffe sig — for det Meste godvillig; hvis ikke, bruger man Magt — i Skoven gjælder den Stærkes Ret. Conny, du maa tage med. Det er jo alligevel mig, du helst vil holde dig til. Du skal faae det godt hos mig, jeg skal være honnet mod dig og føie dig i hvad jeg kan. Vi To skal nok komme ud af det med hinanden.

Constance.

Lobby, jeg kan ikke sige dig, hvor jeg bedrøves over at høre dig tale. Er din Følelse saa sløvet, eller er du saa letsindig, at du ikke kan forstaae, din Udfærd har krænket mig? Af mig forlanger du, at jeg skal følge dig med Tillid og Kjærlighed, mig, som du har loffet saa langt bort til et fremmed Land, uden at ynkes over min hjælpeløse Stilling, uden at ændse den Angst, du har udsat mig for —

Lobby.

Na, tael nu ikke mere om den taasfede Historie.

Constance.

Lurde jeg dog haabe, at mine Ord vilde gjøre

Indtryk paa dig! Fra Barndommen af har du været overladt til dig selv, og din Ungdom har været ubeskyttet. Er det saa ikke en stor Lykke for dig, at du er kommen i Berøring med en Mand, hvis Liv kan være dig et Exempel, hvis Godhed kan være en Støtte for din Fremtid? Og nu vil du paany styrte dig i et vildt, farligt Liv, der maa være fuldt af Fristelser? Hør dog paa en bedre Stemme i dit Bryst! tænk dog engang paa, at du har et Ansvar for dine Handlinger; at du —

Cobby.

Du taler om Ting, du ikke forstaaer.

Constance.

Nej, jeg forstaaer, at der er ingen Frelse for dig!

(Gaaer.)

Cobby.

Ja, hun er som alle Fruentimmer. Naar man ikke bryder sig om dem, saa løbe de efter En. Søger man dem, saa gjere de sig kostbare. Men hun mener det ikke; det er jeg vis paa. Hun vil ikke til Skovene, hun vil helst blive her i Byen; det er det Hele. Men deri kan jeg ikke tjene hende.

Anden Scene.

Cobby. Gray. Siden Constance.

Gray.

Hvor er Miss Constance?

Lobby.

Mit Sødstendebarn? Jeg troer, jeg saae nylig et Glimt af hende. Hun er vist inde i sine Værelser. Skal jeg gaae ind og sige, De vil saa gjerne tale med hende?

Gray.

Nei, jeg kan selv. Gaae kun.

Lobby.

Det er en Skam. Jeg skal . . .

Gray.

Gaae, siger jeg.

(Gaaer ind.)

Lobby.

Han har travlt. Nu er jeg vis paa, han har gjort sig al Umag for at saae hende anbragt i Byen, og dog vil han allerhelst beholde hende her. Hvad er det for Mennesker, der vil Get og gjør et Andet? Jeg har engang levet et Par Uger mellem de Bilde her i Landet. Man kalder dem Dyr. Men de veed hvad de ville, og som de skal man bære sig ad: ligge og lure bag en Busk eller i det høie Græs i Dage, Uger og Maaneder; frybe frem paa Bugen, uden at aande, uden at give en Lyd fra sig; og som de, naar de gribes, sætte et saa dumt og eenfoldigt Ansigt op, at man maa lade dem løbe — det er paa den Viis man naaer til Maalet.

(Gaaer, idet Gray og Constance træde ind.)

Gray

(ved Indtrædelsen).

Som sagt, kjære Miss Wilson, det er en meget brav Familie, jeg har talt med i Byen, et Par aldrende Folk og to Døttre, der alle ere meget villige til at modtage Dem, og paa de bedste Betingelser. De kan allerede imorgen træde ind, og det kommer da blot an paa, om De indtil den Tid vil tage tilfælde med mit Huus.

Constance.

Det kan der vist fra min Side Intet være iveien for.

Gray.

Med det Samme jeg var i Byen har jeg anskaffet for Dem adskillige Smaating, som De ikke har kunnet medbringe fra England, og som Climaet her gjør nødvendig. Desuden — ja, De veed, jeg har læst et Par Breve, De har skrevet til Lobby. I et af dem omtaler De Deres Sorg over at Deres Moders Omstændigheder har tvunget Dem til at stille Dem ved et Fortepiano. At De er musikalsk, vil i hiin Familie være Dem en stor Anbefaling. Men her i Colonien er et Instrument ikke let at overkomme. Jeg har imidlertid faaet Løfte paa et, som jeg vil haabe er ikke altfor slet.

Constance.

Mr. Gray, De gjør mig undseelig ved al Deres Godhed.

Gray.

Der var endnu et Punkt, jeg har tænkt paa, — og som det var min Blyt at tænke paa. Om De ogsaa finder Dem vel hos den omtalte Familie, er dog Deres Fremtid ikke derved betrygget. Jeg har derfor gennem min Banquier ladet udsætte en Sum for Dem, saa længe De opholder Dem i Colonien, og hvis Renter —

Constance

(afbrydende ham).

Nei, Mr. Gray, det kan og det bør jeg ikke modtage.

Gray.

Miss Wilson, der er steet Dem stor Uret, og jeg har desværre givet den første Foranledning dertil. Det er kun min simple Skyldighed at staffe Dem nogenlunde Dypreisning.

Constance.

Men De har sørget altfor ædelmodigt for mig. Jeg gjør ikke saa store Fordringer; og desuden — Mr. Gray, dersom De ikke vil beskylde mig for Vanælmødighed, saa — jeg har under mit Ophold her havt bedre Leilighed til at blive bekendt med For-

holdene. Deres Ven, Forpagter Hodges, har forklaret mig . . . han har fortalt mig, hvor eensomt De boer her, og hvor lidet velgjørende dette er for Dem, og hvor meget Deres Huus trænger til en qvindelig Medhjælp. Jeg kan visse ikke ønske at komme til en retskaffnere Mand end til Dem. Hvis De nu ikke senere har forandret Deres Bestemmelse om en Bestyrerinde af Deres Huus —

Gray.

Miss Wilson, jeg skjønner med stor Taknemmelighed paa Deres Tilbud, især da en saadan Beslutning ikke kan være falden Dem let. Men De maa betænke, at mine Ønsker og Forhaabninger oprindeligt gik videre, og at de Følelser, der nu ved Synet af Dem ere blevne vækkede hos mig, ikke saa let kunne undertrykkes, naar jeg daglig seer Dem om mig. Men disse Følelser vil De maaskee aldrig kunne gjengjælde.

Constance.

Jeg tør ikke svare saa afgjørende derpaa. Tiden maatte udvise det.

Gray.

Tiden? Maaskee, og maaskee ikke. De er bleven saa slemt stuffet i dette Land, at jeg bør tale frit med Dem. Erindrer De en Uttring af Dem, i vor Samtale inden jeg tog herfra: „at der hvilede en Blet paa den Deporterede; selv om han viste sig

brav, kunde man for Verdens Skyld holde sig fra ham."

Constance.

Det var dog kun en Andens Ord, jeg anførte.

Gray.

Men som dog maaskee har gjort Indtryk paa Dem, og allermeeft nu, da De allerede har Erfaringen for Dem. — De vil betro mig Deres Fremtid. Men hvis jeg nu tilstaaer Dem, at jeg selv er kommen hertil som Deporteret — ?

Constance.

De, Mr. Gray? Det er umuligt!

Gray.

Jeg var 16 Aar gammel, da jeg en Eftermiddag fulgte hjem med nogle Kammerater fra et Skytte-lag. Vor Vej faldt gjennem en rig, adelig Gods-eiers Park. En af os fik det uhyggelige Indfald at skyde et Stykke Vildt. Jeg blev grebet med de Andre — mit Gevær var ladet — som De maaskee veed ere de engelske Jagtlove, eller var i det mindste dengang særdeles strenge — jeg blev dømt til fem Aars De-
portation. Det var min Lykke, at jeg meget snart efter min Ankomst hertil blev sat som Arbeider hos en Colonist langt herfra. Hans Navn var Gideon Gray. Det var en fortræffelig Mand, fri for For-domme. Han fattede Godhed for mig; jeg var ham

ogsaa til Nytte — i det mindste antog han selv, at hans Formue ved min Flid og Paapasselighed var fordoblet. Da hans Søn, der var paa min Alder, døde, adopterede han mig, og lod mig antage sit Navn; og længere hen, da han selv døde, fandt jeg mig indsat til hans Arving. Jeg levede nu en Tid ene; først efter 25 Mars Forløb tog jeg tilbage her til Sidney. Narene og et arbeidsomt, strengt Liv havde forandret mig saaledes, at Ingen gjenkjendte mig; Alle antog mig for en Søn af den gamle Gideon Gray. Min Stilling blev god her, og jeg blev anseet og agtet blandt mine Medborgere. Jeg har virket som jeg kunde; jeg har især — og De vil nu indsee Grunden dertil — stræbt at udvirke forbedrede Kaar for de Individer, der ere dømt til Opholdet her. Men desuagtet — der hviler ligesom en Skygge over mit Liv. Med en Følelse, hvis Bitterhed jeg ikke kan beskrive, maa jeg see, at Intet hjælper den Deporterede; Ingen bryder sig om, af hvad Grund han er dømt hertil; han kan, efter udstaaet Straf, opføre sig brødt, være stræbsom, arbejde sig iveitret og virke Sit til Coloniens Held. Lige meget! Den frie Indvandrer vil dog betragte ham med Mistro, omgaaes ham ikke gjerne, udelukker ham fra sine Selskaber, og lader ham meer eller mindre plumpt mærke, at der hviler en Plet paa ham, der

ikke kan afvættes. Derfor har jeg trukket mig tilbage og søgt et eensomt Liv; den Anseelse, jeg nyder, kan et Tilfælde forstjerte, og de Samme, der idag søge mig, kunne imorgen støde mig fra sig. — Miss Wilson! De kjender mig nu; De veed hvem De har for Dem, og De kan nu bestemme Dem. Bliiver De ved Deres Forsæt, da vil Deres Nærværelse i dette Huus være mig en Lykke, en Trøst, jeg længe har trængt til, en Forstjønning af mit eensomme Liv. Dnsker De at trække Dem tilbage — intet Menneſte vil tage Dem det ilde op. Jeg vil ikke stusse Dem. Bliiver denne Hemmelighed bekjendt — og jeg selv har aldrig været ængstlig i at bevare den — da vil Intet hjælpe mig. Mine bedste Venner ville forlade mig. Hvad jeg har virket til Alles Lyk vil glemmes. Den anseete Mand vil blive en foragtet, som man helst holder sig fra; og ved at binde Deres Fremtid til min, vil man sly Dem, som man da slyer mig — og De vil som jeg føle Dem eensom blandt Menneſterne.

(Gaaer hurtig ind i sit Kabinet tilvenstre.)

Constance

(efter en Pause).

Forunderligt! Dengang jeg traf Lobby her, da rørte der sig Noget hos mig, jeg ikke kunde betvinge — ikke at han havde begaaet en vanærende Forbrydelse — det har jeg først nu faaet at vide; men

Tanken, at han havde deelt Raar med Mennesker som dem, jeg saae under Dørfarten paa Skibet, levet med disse Fordærvede og været anseet for deres Lige. Og nu — nei, Mr. Gray kan ikke have lidt ved at dele Raar med dem, saa lidt som et ædelt Metal lider ved at ligge Naringer mellem Smuds og Ureenlighed i Jorden.

Tredie Scene.

Constance. Forpagter Hodges.

Hodges.

De kan vel ikke sige mig, hvor Mr. Gray er?

Constance

(vegende).

Han gif i dette Dieblif derind.

Hodges.

Jeg var allerede paa Veien hjemad. Men jeg vendte om igjen. Jeg har ikke rigtig No paa mig. Jeg kan vel ikke anføre nogen bestemt Grund, men jeg troer ikke, at Alting er her som det skulde være.

Constance.

Troer De, at der er nogen Fare, der truer Mr. Gray?

Hodges.

I det mindste antager jeg, at en Smule For-

figtighed ikke kunde skabe, selv om den viste sig unødvendig. Men Mr. Gray er ikke god at tale tilrette i dette Punkt. Lad os søge ham op — maaskee naar De hjalp til, han gav efter. Jeg skal paa Veien meddele Dem min Mistanke.

(De gaae tilvenstre.)

Fjerde Scene.

Mary Butterton (fra Haven). Siden Cobby (samme Stedsfra).

(I Midten af denne Scene begynder det at mørknes.)

Mary.

Man viste mig herind, men her er Ingen. Ja, En af Huset maa jeg tale med, hvem det saa bliver. Daniel, den Staffel, har rendt hele Dagen og kan ikke faae fat paa Mr. Ellis, Lieutenanten, og Robertson vil ingen Umag gjøre sig, og den arme Miss Constance er maaskee udsat for de største Ubehageligheder. Det kan jeg ikke rolig see paa. Hun skal vide, hun har en oprigtig Veninde i mig — og omsonst vil jeg heller ikke have gaaet den lange Veierhen, og det saa seent paa Aftenen. — Der kommer Nogen — ja, det er ham; jeg kan godt kjende ham igjen, alene paa hans Gang. Men jeg havde rigtig nok hellere truffet en Anden.

(Solber sig noget tilside, da Cobby træder ind.)

Tobby

(uden strax at bemærke Mary).

Det var et godt Indfald af Sampson. De to Piger her i Huset kunde let gjøre os Knuder inat, naar vi rybde op her. De skal spærres inde i Faarestalden; der kan man nok tvinge dem til at dye sig.

Mary (affbes).

Det er ikke værdt at gjøre saa mange Omstændigheder (Svit.) Jeg vil nok spørge Dem —

Tobby.

Hvem er der? — Hvad seer jeg . . . eller tager jeg feil? Er det ikke — er De ikke en Datter af Mistress Butterson, der i London handlede med aflagte Klæder?

Mary.

Ja, det kan nok være. — Jeg vilde spurgt . . .

Tobby.

En Datter af den Mistress Butterson, der havde det Uheld, at hun blev viist bort fra det Kvarteer, hvor hun boede?

Mary.

Ja, det Uheld har Flere havt, og ere blevne viste længere bort.

Tobby.

Med andre Ord, det er nok Dem, jeg undertiden traf hos Robertson, og nogle andre Steder.

Mary.

Det er meget muligt.

Lobby (affides).

Hvad Fanden vil hun her? (Svit.) Det er jo et meget behageligt Møde.

Mary.

Maaskee for Dem. Men det er ikke saa meget behageligt hvad der fører mig herhen.

Lobby.

Hvad fører da Dem herhen!

Mary.

Der skal boe en ung Dame her i Huset, Miss Constance, en meget intim Veninde af mig —

Lobby.

Er hun en intim Veninde af Dem? (Affides.) Lænkte jeg ikke nok, da Conny gjorde sig saa hellig . . .

Mary.

Jeg har Mistanke om, at hun her i Huset er underkastet visse Bidtløstigheder, som et Fruentimmer af god Opdragelse helst maa være fri for.

Lobby.

Hvad skal det stige?

Mary.

Meent ud sagt, jeg troer ikke, man behøver at gjøre en saa lang Reise, som hun har gjort, for at komme i meget underordnede Forbindelser.

Lobby.

Det var vist bedst, De udtrykte Dem saaledes, at man kunde forstaae Dem.

Mary.

Na, De forstaaer mig nok. Jeg har talt med Robertson og Daniel Saunders. Af dem har jeg erfaret, hvad her skal foregaae, og hvad der, efter mine Principer, er aldeles uforsvarligt.

Lobby (affides).

Er hun gal?

Mary.

For jeg maa sige Dem ligeud, jeg er af en altfor moralsk Tænkemaade til at kunne see en Veninde af mig indviklet i den Begivenhed.

Lobby (affides).

Den Gavgasse kan jo forraade mig!

Mary.

Og jeg er fast besluttet paa at hindre den strigende Uretfærdighed, visse Personer gaae og speculere paa.

Lobby (affides).

Hun skal spærres inde i Gaarestalden, og det strax.

Mary.

Jeg venter derfor, at De paa Timen underretter Miss Constance om, at jeg ønsker at faae hende i Tale, for at give hende visse Oplysninger.

Lobby (affbes).

Godt; hun skal i Faarestalden. (Høit.) De er i stor Vildfarelse. Constance har det meget godt, og der er Ingen, der tænker paa at fornærme hende.

Mary.

Saa? Ja, det er dog nok sikkest, at jeg taler med hende.

Lobby.

Det kan De godt. Men hun er nu henne og besøger Meteriet og Faarestaldene; og der har De nok ikke Lyst at gaae hen.

Mary.

Jo, det har jeg stor Lyst til. Jeg interesserer mig ogsaa for Landbruget.

Lobby.

Men De kommer maaskee til at vente lidt.

Mary.

Det gjør Ingenting. Lad De os kun gaae derhen.

Lobby.

Men det er just ikke et behageligt Opholdssted.

Mary (affbes).

Han vil snoe sig fra mig. (Høit.) Jeg er vant til at finde mig i Omstændighederne.

Lobby.

Ja, naar De er vant dertil — De skal strax

komme derhen. (Åbner Døren tilvenstre.) Vær saa god.
 (Efterat hun er gaaet forud.) Hun skal ikke slippe ud af
 Stalden før imorgen, naar ellers jeg maa raade.

(Gaaer efter hende.)

Femte Scene.

Gray og Forpagter Hodges, (i Samtale fra Haven).

Hodges.

Men vil De da slet ikke agte paa min Frygt?

Gray.

Jeg troer ikke, her er Grund til at frygte. Huset
 ligger vel noget affides, men Egnen er bebygget.
 Det var en anden Sag, hvis vi boede ude paa Slet-
 terne og i Nærheden af Skovene; dér har jeg ofte
 været nødt til at vaage en Nat og staae paa Udfig.

Hodges.

Men er det ikke uforsigtigt, at De har saa mange
 fremmede Arbeidere her paa Gaarden, og Alle dømt
 Forbrydere?

Gray.

Sm! ja, dem skal man jo altid mistænke.
 Men alligevel —

Hodges.

Og de ere ovenikjøbet Alle anskaffede af en Krabat
 som Lobby!

Gray.

Men nu skal jeg dog vise Dem, at De gør ham Uret, i det mindste i dette Punkt. Han kom selv hen til mig for lidt siden og meldte mig, at han havde jaget en af Arbejderne bort, en vis Nichols, om hvem han nu havde hørt, at han ikke skulde due noget.

Sodges.

Vare det ikke er et Kneb.

Gray.

Nei, De er ogsaa altfor mistænkelig. Det Værste er, at Deres Frygt har smittet den stakkels Constance; det var med Nød jeg fik hende overtalt til at gaae ind og begive sig til No.

Sodges.

Men hun meente jo ogsaa, at Lobby rugede over en Plan.

Gray.

Men hun kunde ikke forklare, hvilken. Af hendes Ord formoder jeg, han vil rende sin Vej, naar han kommer til Hawkesbury; og det saae jeg i Grunden helst. — Nu, kjære Ven, det er seent paa Aftenen; De har et godt Stykke hjem, og jeg trænger til Ro-lighed. Jeg vil ønske Dem en god Nat.

Sodges.

Det Samme ønsker jeg af Hjertet Dem. Men

sandt at sige, jeg har ordentlig ondt med at komme herfra, saa lidt spaaer jeg mig noget Godt.

Gray.

Ja, nu vil jeg for det Første lukke min Dør forsvarligt af — det er endnu gammel Vane fra forrige Tider, at jeg hver Aften gjør det selv — og saa vil jeg ikke frygte Mere i aften end ellers.

Hodges.

Nu, god Nat, kjære Ven. (Gaaer.)

Gray

(talende ud ved Havedøren).

Thoms, er det dig? Sæt Skaadberne for Vinduerne.

(Skaadberne sættes udenfra for, mens Gray lukker den ydre Dør og lægger en Jernstang for; hvorpaa han gaaer ind i sine Værelser. Scenen er nu ganske mørk.)

Sjette Scene.

Lobby. Siben Sampson, Humphry og Fem, Sex af Arbeiderne. Tilfødt Constance.

Lobby

(kommer speidende fra Indgangen tilvenstre).

Det var Forpagteren, der gif. Ja, han under mig det godt, som det lod til. (Lytter ved Indgangen til Grays Værelser.) Han er gaaet ind i Kabinettet —

der er ganske stille. Saa kan jeg nok lukke op for dem.

(Tager Jernstangen fra den ydre Havedør og lukker op. Sampson, Humphry og Arbejderne træde ind.)

Sampson.

Er Alting parat?

Tobby

(med dæmpet Røst).

Yes! — Har I bemærget Jer den gamle Thomø og Richardt?

Sampson.

I dette Dieblif. De ere begge bundne og har ikke knyet.

Tobby.

Godt. Lad os saa gaae ind. Han er endnu oppe; men vi har ikke Tid at vente — her er Meget at gjøre. Bliv du her, Sampson, og pas paa, om du mærker Noget, og følg I med mig. Der er ingen Fare; hans Pistoler har jeg bragt afveien. Kom, stynd Jer — men tramp ikke saadanne med Jeres fordømte Elephant-Fødder.

(Han og de Andre, paa Sampson nær, gaae ind til Gray.)

Sampson.

Det er en god Affaire, men jeg vilde dog ikke være i Tobbys Sted. (Lytter til Døren tilhoire.) Der kommer Nogen — hvem kan det være? (Seer ind i

(Gangen.) Det er jo den unge Pige fra Havfruen.
(Trækker sig tilbage, da Constance træder ind.)

Constance

(med et tændt Lys).

De er' Alle gaaet til Hvile, har man sagt mig, og dog er her saa uroligt i Huset. Jeg syntes, man kunde høre Folk gaae herinde, og nu seer jeg Ingen. Ak, det er vel min egen Uro, der plager mig! . . . Er der Grund til at frygte for Lobby? Mr. Hodges havde Mistanke til ham, men Lobby's Ord til mig tydede jo hen til noget ganske Andet . . . Lys — der er Tummel derinde — det nærmer sig — jeg maa vist gaae ind igjen.

(Vil igjen gaae ind, men standses af Sampson, der imidlertid har listet sig hen foran Døren.)

Sampson.

Her kan Ingen komme ud.

Constance.

(farer tilbage, affedes).

Hvem er det ajskyelige Menneske? Han er mig saa bekendt. (Sait.) Jeg tør sikkert gaae ind; mit Bærelse er dér.

Sampson.

Det er forbudt; De maa blive her.

Constance.

Forbudt? Hvem er De?

Sampson.
 Det faaer De nok at vide.

Constance (angst).
 Men, min Gud, hvad er her paafærde? . . .

Sampson
 (pegende paa Grays Dør, der gaaer op).
 See derhen!

Syvende Scene.

Constance. Sampson. Gray, med Hænderne bundne bagtil, føres ind af nogle Arbeidere. — Strax derpaa Lobby, og efterhaanden fra forskjellige Indgange flere af de andre Arbeidere, deriblandt Humphry.

Constance.
 Mr. Gray bundet! Forfærdeligt! (Ser hen til ham.)
 Kjære Mr. Gray — hvad har alt dette at betyde?

Gray (bitter).
 En Bagatel! Man har gjort Indbrud hos mig, og vi blive udplyndrede, om der ikke hænder os noget Bærre.

Constance.
 Herregud, kommer dette fra Lobby?

Gray.
 Desværre, jeg er bange for det — skjøndt jeg har ikke seet ham.

Sampson

(til Constance, idet han fører hende tilside).

Bliv De for Dem selv — det er bedst for Dem.

Tobby kommer fra Indgangen til Grays Værelser med nogle Arbeidere, der bære Skrine, Kasser o. s. v.)

Tobby

(Lader som han hverken seer Gray eller Constance).

Saa snart Vognene ere spændte for, saa læs paa. Vi maae rappe os; det er Natten vi skal bruge for at komme bort. — Bring dette for det Første udenfor — nei, sæt dette Skrin derhen og pas paa det. Gaae I ovenpaa, den første Dør tilvenstre; der staae to Kasser med Jagtflinter, dem har vi Brug for.

(Nogle af Folkene gaae.)

Gray (affides).

Den Skynd!

Constance

(frygtsom).

Tobby, hør mig for Guds Skyld —

Tobby.

Har jeg nu Tid? Jeg har fuldt op af Arbeid; saa troer hun, man kan passere med hende. (Til Folkene.) Der er to Rideheste her paa Gaarden, det er kostbare Dyr — dem skal I tage ud og vogte mig vel.

(Humphry kommer ind.)

Hvad bringer du der, Humphry.

Humphry.

En lille Hjertestyrkning. Vi traf en heel Kasse med Vin og nogle enkelte Flasker, dem maae vi strax prøve. Jeg tog Glas med.

Lobby.

Det var et godt Indfald. Naar man har strengt Arbeid som vi, saa maa man styrke sig. (Hæver Glasset.) En Skaal for Colonien, for Gouverneuren og Constablerne —

Humphry.

Fanden heller!

Lobby.

En Skaal for dem, siger jeg. Gid det første Jordstjælv, der rammer Ny=Syd=Wales, maa sluge og begrave hele denne Ravnerede med Mand og Muus!

Arbejderne.

Hahaha! Ja, det drikke vi paa!

Gray (affides).

Hvilken Frækhed!

Lobby.

Mr. Gray, De maa finde Dem i Omstændighederne. Man kan ikke altid svømme ovenpaa. Før har De commanderet over os; og vi fandt os deri. Nu er det os, Touren er til. Det er jo rigtignok galt, naar der skeer Indbrud, at man er saa bekfendt

med Leiligheden som vi; men det er der nu ikke Noget at gjøre ved.

Gray.

Hvad er din og de Andres Hensigt?

Lobby.

Vi vil herfra og gjøre vor Lykke i Verden. Men dertil behøver man Contanter og andre nyttige Sager; det indseer De nok. Vi vil forshne os hos Dem. De er den nærmeste, og De har fuldt op af Alting. De beholder Nok tilbage. (Til Folkene.) Naa, ud med Jer, og tager Tiden iagt, mens vi har den for os.

(Nogle af Arbeiderne gaae.)

Constance

(nærmer sig Gray; sagte).

Er der slet intet Haab om Frelse?

Gray

(ligeledes sagte).

Jeg troer det ikke — det Eneeste var, om Mr. Hodges endnu var i Nærheden —

Lobby

(der har luret; kommer til).

Taler De om Forpagteren? Jo, han er i Behold. Han gif og snusede herude. Vi fik ham fat og bandt ham. Jeg har ikke glemt Noget; Alting er overtænkt meget accurat. — Nu, Conny, gaae saa ind og saml dine Sager sammen. Der er en Vogn til

dig, den er god og magelig. Du fører bort herfra med mig.

Constance.

Aldrig, Lobby! Jeg følger ikke med dig.

Lobby.

Hvad er det for Snak? Gjør du nu Op-
hævelser?

Constance.

Tænk ikke derpaa! Det er umuligt!

Lobby.

Conny, du maa bort i Forveien — det er for din egen Sikkerheds Skyld, og der er ingen Tid at spille. Ophold mig ikke.

Constance.

Jeg kan og jeg vil ikke.

Lobby.

Skal jeg nu have Brøvl med dig! Og hvorfor monstro? Naar du har saadanne Bekjendtskaber som Mary Butterson, saa gjælde de Kunster ikke. Kom nu ligesaa godt først som sidst.

Constance

Forlang det ikke! Du har Skyld deraf.

Sampson (til Lobby).

Det gaaer ikke an at tøve her saa længe. Skal vi føre hende med os? (Vil tage fat paa Constance.)

Lobby

(river hans Haand bort.)

Rad hende staae, og hold dig for dig selv til jeg falder dig.

Gray.

Lobby, hvis der endnu er en Gnist af Menneffelighed hos dig, saa hav Medynk med din stakkels Slægtning. Jeg vil tilgive dig, at du berøver mig min Eiendom, men staa hende, som du allerede har gjort stor Uret imod.

Lobby.

Mr. Gray, naar jeg taler til Dem, saa kan De svare. (Til Constance.) Jeg er fjed af den Passtar. Du skal, siger jeg. Det er for min Skyld, du er taget herover; det har du selv sagt.

Constance

(pegende paa Gray).

Nei, det er denne Mand, der har ønsket mig hertil. Det er ham, jeg har lært at agte og føle Hengivenhed for. Skal jeg blive i dette fremmede Land, saa er det for hans Skyld.

Gray.

Constance!

Lobby.

For hans Skyld? Nei, derfor har jeg ikke ladet dig komme. Saa see til, om han nu kan hjælpe dig. (Griber hendes Haand.) Følg mig nu!

Gray

(til Lobby; stillende sig iveien for ham).

Affsum! Umenneste! Vov ikke at bruge Magt mod denne Vige! Slip hende! Vær mine Hænder frie, jeg slog dig til Jorden. (Da Lobby vil bort.) Stands ham! Er der ikke en brav Karl blandt Jer Alle, der vil forhindre denne Skændighed? I har plyndret mig, I har tømt mit Huus — jeg vil finde mig deri. Men taaler ikke, at han forgriber sig paa et uskyldigt, værgeløst Fruentimmer!

Lobby.

Hvad? Troer De, vi vil høre paa Deres Præfener? Hold ham tilbage! (Til Constance.) Følg mig, siger jeg.

Constance.

Skaan mig!

(Det Lobby vil føre Constance ud, og nogle Arbeidere nærme sig Gray, falder der et Skud udenfor.)

Lobby.

Hvem var det? Har jeg ikke forbudt Jer at skyde?

(Slipper Constance og vil gaae mod Have-Udgangen, da der falder et Skud til, og de Efternævnte styrte ind med Hurra-Raab og gribe ham, Sampson, Humphry og de andre Arbeidere.)

Dttende Scene.

De forrige. Mr. Ellis og nogle Matroser, Constabel Godwin og nogle andre Constabler, Alle bevæbne og Nogle forsynede med Fakler. Daniel Saunders. — Siden Forpagter Hodges og Mary Butterton.

Mr. Ellis

(Skynder sig hen til Constance).

Miss Wilson! Stakkels Pige!

Constance.

Himlen skee Tak! Vi ere frelst!

Gray

(hvis Hænder en af Constablerne har løst).

Ja, Gud skee Lov, Hjælpen kom. (Til Godwin.)
Men mine Folk maae være overfaldne — og Forpagter Hodges, han skal være bunden.

Godwin.

Nu skal jeg sende ud og lade see efter.

(Sender Nogle af sine Folk ud.)

Gray.

Hvem kan jeg takke for denne uventede Hjælp?

Mr. Ellis

(pegende paa Daniel).

Denne Tyr her — det er en brav Karl, som det lader. Han har søgt mig hele Dagen, fortæller han. Men ved et Tilfælde var jeg bleven nødt til at gaae ombord igjen. Det fik han først at vide hen-

imod Aften; og da nu ingen Baad vilde sætte ham ud, saa svømmede han med Livsfare lige luft ud til Skibet.

Gray.

Ja, det var brødt handlet.

Mr. Ellis.

Dg De kan troe, jeg fik Farten, da denne Efterretning kom. Jeg fik fat paa Mr. Godwin — med hans og mine Folk har vi omringet Huset. Jeg troer ikke, der er Een undkommet. Men undskyld nu, Sir; jeg maa ud og see til mine Folk, der ere udenfor, at de ingen Dumheder gjøre.

(Gaaer gjennem Havedøren. Godges og Mary træde ind fra venstre Side.)

Godges (til Gray).

Lillykke, kjære Ven!

Gray.

Ja, Lykken var dengang bedre end Forstanden.

Constance

(der bliver Mary vaer).

Er De ogsaa her!

Mary.

Om jeg er her! Jo, det skal jeg svare for! Det flette Menneske har spærret mig inde. Men jeg skal huske ham det!

Godwin.

Mr. Gray, vi maae nu føre Fangerne herfra. Retten venter imorgen Deres nærmere Forflaring angaaende Indbruddet. (Til Fangerne.) Og nu affted med Jer! I har længe været modne til Galgen. Jeg skal med Fornøielse føre Jer dertil.

Lobby (spottende).

Tak, Mr. Godwin! Jeg veed nok, De er bekendt med Veien, der gaaer til Galgen.

Godwin.

Fort med Jer!

Lobby.

Ja, vent! (Til Constance.) Connh, jeg har havt Uheld med mig iaften. Var det gaaet anderledes, saa skulde du seet, jeg undte dig det bedre end du troer.

Godwin.

Affted!

(Alle Fangerne med deres Bevogtere forlade Scenen.)

Constance

(til Gray).

Den Ulykkelige! Han er fortabt!

Gray.

Jeg frygter for det. — Men hvor er den brave Mand, vi skyldte vor Frelse? (Til Daniel.) Jeg skal ikke glemme den Iver og Opoffrelse, du har viist i denne Sag.

Daniel

(der tilligemed Mary nærmer sig).

Ja, Tak, Sir! Men Mary, der staaer der, var den første, som bragte mig paa det.

Gray.

Heller ikke dette skal jeg glemme.

Mary.

Med mig har det ingen Nød. - Men kan De gjøre Noget for denne stakkels Karl, saa er det en god Gjerning. De skal tage ham til Dem, og De skal see, De faaer Fornøielse af ham.

Gray.

Nu, det kan vi nærmere tænke paa. Foreløbig vil jeg bede Dem Begge træde ind i Bærelset her næstved, hvor der skal sørges for Dem.

Mary.

Kan du see, Daniel! Jeg lovede, jeg vilde tage mig af dig, og jeg har holdt mit Ord.

Daniel.

Det har du, Mary, og Tak derfor.

(Han og Mary gaae ind tilvenstre.)

Gray

(til Constance).

Vi har kjendt hinanden saa kort Tid, og De

har allerede deelt saa megen Angst og Skræk med mig. Lør jeg nu stole paa Deres Ord fornylig? Lør jeg haabe, at De vil vælge mit Huus til Deres Hjem?

Constance.

Ja — jeg indseer tilfulde, at jeg kan finde et Hjem her.

Gray.

Dg engang i Fremtiden — ?

Hodges

(da Constance tier og slaaer Dinene ned).

Engang i Fremtiden? Hvad skal det sige? Ei, Passiar! — Nei, Miss Wilson, lyd De mit Raad og husk hvad jeg har sagt Dem — ingen Dvsættelse!

Constance

(rækker Gray Haanden taus og undseelig).

Gray (med Liv).

Isandhed? — Dg De har Mod dertil, uagtet Alt hvad jeg har sagt Dem?

Constance.

Jeg har Mod — o, der hører ikke stort Mod dertil!

Gray.

Dg De troer ikke, at Liden kan bringe Dem til at angre dette Skridt?

Constance.

Nei, nei, visseelig ikke!

Gray.

Saa skal denne Aftenstund, uagtet al sin Skræk,
være dyrebar i min Erindring! Den har bragt mig
en stor, en ubeskrivelig Lykke!

Anmærkninger.

Flyttedagen. — I den ældre Udgave af dette Lyfspiel blev man i 2den Act's 7de Scene underrettet om Blancs til næsten hele den Intrige, der i det Følgende spilles med Omerbug og Proprietairen, og Interessen kunde ikke undgaae at svækkes derved. Ved nogle Forandringer i denne Scene og i den 6te af 3die Act troer jeg nu at have hødet paa denne Ulempe.

De Deporterede. — Da det maaffee kan interessere, at kjende noget nøiere til de fra England overførte Forbryderes Stilling i Ny-Syd-Wales, saa kan Følgende staae her til Oplysning. De værste Forbrydere maae arbejde i Jern, staae under streng Opfugt og holdes ogsaa til haardt Arbeid. Deres Dragt, der er lyseguul (hvorfor de spotviis kaldes Kanariefuglene) adskiller dem saavel fra de frie Indbyggere som fra de andre Forbrydere. Men i Reglen komme de Deporterede (der imidlertid ikke be-

nævnes saaledes, men af Skaansel eller god Tone kaldes Gouvernements-Fanger) som Arbeidere til Colonisterne. Have de opholdt sig hos disse et vist Tidrum og ført sig godt op, saa erholde de et saakaldet Frikort, efter hvilket de ere frie i alle deres Handlinger indenfor et vist District, som de ikke tør forlade. Frikortet giver dem igjen Afgang til „en betinget Benaadning“, der kun gjælder for Colonien, men ikke kan tages tilbage igjen af Gouverneuren. Efter denne følger „den ubetingede Benaadning“, hvorved den Deporterede erholder alle en engelsk Undersaats Rettigheder og Friheder.

Gouverneur Macquarrie var meget ivrig for at hæve Forstjellen mellem de frie Indvandrere og de benaadede Forbrydere, og søgte paa mange Maader at afgjenge de sidste til det borgerlige Samfund. Da man saaledes nødig vilde omgaaes dem, var han den Første, der indbød dem til sine Selstaber. Men i sin Iver skal han være gaaet for vidt og have mere skadet end fremmet Sagen. Fordommen mod de benaadede Forbrydere har lige til den sidste Tid ikke ladet sig betvinge; og, som bekjendt, har man Aar 1852 agiteret stærkt i Ny-Syd-Wales mod hele Deportations-Systemet. Hvis Regjeringen ikke vil opgive at sende Forbrydere derover, har man truet med at rive sig løs fra Moderlandet.

Botany-bay, der nævnes i 2den Acts 2den Scene, er, jeg veed ikke af hvilken Grund, blevet et almindeligt Navn for Forvisningsstedet i Nyholland, uagtet det hverken er en By eller en Colonie. Det er en stor Bugt, 13 Mile syd for Sidney, der erholdt dette Navn af Cooks Medreisende, Sir Jos. Banks, fordi han her opdagede en stor Mængde nye Planter.

